

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Stasheff_Christopher-Carodej_08-Unikova_rychlost.PDB

PDB Name: Stasheff_Christopher-Carodej_08
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.9.2004
Modification Date: 20.9.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ÚNIKOVÁ RYCHLOST

(Escape Velocity)

Christopher Stasheff

Kapitola 1

Byla to dívka. Dar to poznal hned, jak ji uviděl.

Nebylo to zase tak snadné, jak to zní. Opravdu. S ohledem na to, že měla vyholené vlasy a nosila volnou šedou flanelovou kombinézu, bylo už dost velké umění rozpoznat v ní lidskou bytost, natož pak lidskou bytost ženského pohlaví. Na první pohled bylo pravděpodobnější, že se jedná o figurínu určenou pro výkladní skříň nějakého obchodu a zabalenou v pytli, v jakých se obvykle přepravují, aby se ochránily před případnými fetišisty.

Ale pohybovala se. Podle toho Dar poznal, že je člověk.

Vrátil se zrovna z šestitýdenní obchodní cesty a chystal se vyrazit na další (Cholly, jeho šéf, na tom byl tento měsíc s lidmi zvlášť špatně: jeden z jeho obchodníků byl přistižen, jak se pokouší Occamovou břitvou oholit desetinné čárky ze své provize). Jelikož wolmarští domorodci nedovolovali svým ženám, aby se stýkaly z cizinci, znamenalo to, že Dar v posledních týdnech sice viděl lidské bytosti a viděl i bytosti ženského pohlaví, ale v žádném případě ne obojí v jedné osobě. Byl tedy v tom správném stavu, aby poznal dívku, pokud by se nějaká vyskytla v jeho blízkosti.

Tahle se 'nevyskytla' - přišla. Vykračovala si přitom tak křečovitě, až Dar nabyl dojmu, že se snaží zabránit instinktivnímu pohupování v bocích. Svým způsobem to šlo dohromady s její šedou kombinézou, vyholenou hlavou a naprostou nepřítomností jakéhokoliv make-upu.

Posadila se na barovou židli a čekala. A čekala. A čekala.

Důvod, proč čekala tak dlouho, byl, že Cholly byl dnes za barovým pultem sám a právě diskutoval s jedním desátníkem o povaze reality; a v žádném případě nemínil dát vojákovi šanci.

Nezdálo se, že by to dívce nějak vadilo. Ostentativně se nedívala na dva vojíny na druhém konci pultu, ale uši se jí lehce napínaly v jejich směru.

"Neměl vůbec šanci," procedil ten šedovlasý kolem cigarety. "Sotva vystrčil hlavu, bác ho! Měl jsem ho!"

"Odškrtnul jsi ho jaksepattí, že?" zašklebil se blondák.

"To si piš! Můžeš se vsadit, že se ani nepokusil protestovat! Dej na má slova, koupil to pořádně! Koupil to ode mě!"

Dívka se kousla do rtů a pak polkla způsobem typickým pro lidi, kteří v sobě už nedokážou udržet svůj názor a chystají se ho vyklopit. Dar si pomyslel, že by s tím raději měla ještě trochu bojovat, protože se těžko dalo čekat, že by pro ni vojáci měli pochopení.

Zato Dar ho měl. Po šesti týdnech bez žen byl připraven chápat cokoli, co pocházelo od ženy.

Trochu se pozvedl a naklonil se nad barpult, přičemž se šikovně dostal do jejího zorného pole, usmál se se vši upřímností, kterou dokázal sebrat, a zapředl: "Obsluha je tady nemožně pomalá, že?"

V očích se jí na okamžik objevil prázdňový výraz naprostého překvapení; pak našpulila rty a odsekla: "Ano, pokud se člověk zrovna nechce dát oddělat. Mám pocit, že sotva na sebe chlap oblékne uniformu, nemyslí na nic jiného!"

"Uniformu?" Dar se podíval na svou temně zelenou kombinézu a krátkou bundu přepásanou opaskem, pak se podíval na vojáky, kteří překvapeně vzhledli a zrovna začali uvažovat, jestli se mají cítit uraženě. Obrátil se zpátky k dívce a rychle řekl: "Bojím se, že vám nerozumím, slečno. Tady nebyl nikdo zabít nejméně rok."

"Jistě," opáčila, "je sedmáctého ledna. A o čem se podle vás právě bavili ti dva vandráci, když ne o vraždě?"

Ukázala na ně bradou. Vážně to udělala. Bezpochyby proto, aby Darovi znemožnila předstírat, že měla na mysli dva štábní důstojníky, kteří kráčeli za oknem po ulici. A jako by to nestačilo, oba vojáci byli soudě podle přízvuku z Nového Perthu, kde má slovo 'vandrák' velice specifický význam, jenž v žádném případě nemá nic společného s vandrováním.

Starší voják otevřel ústa k výkřiku, ale Dar byl rychlejší. "O bodech, slečno. Věřte mi nebo ne, bavili se o bodech."

Na zlomek sekundy se zatvářila zmateně, ale jen na zlomek. Pak její tvář znovu získala rozhodný výraz člověka

presvědčeného, že pravda je na jeho straně, zvláště když se mylí. Zeptala se: "To vám mám věřit? Kdo vůbec jste, když nejste voják?"

Dar se s vypětím všech sil zatvářil nedbale. "No, býval jsem pilot..."

"To mě má jako ohromit?" zeptala se kysele.

"U odvodu mi tvrdili, že to tak na ženy působí," povzdechl si Dar. "Občas to funguje."

"Myslela jsem, že tahle planeta je vojenská věznice."

"To také je. Ale i armáda má svoje kosmické lodě."

"Proč?" Zamračila se. "Nevěříte, že lodě z Flotily odvedou svou práci?"

"Tak nějak."

"Říkáte to dost sebejistě. Jakou loď jste pilotoval - vlečnou?"

"Kosmický remorkér," přiznal Dar.

Přikývla. "A co děláte teď?"

Dar pokrčil rameny a zatvářil se skromně. "Jsem obchodník."

"Obchodník?" Řekla to s tak radostným opovržením, že vzhlédl dokonce i Cholly - alespoň na okamžik. "Takže vy jste jedním z těch upírů, kteří vysávají ty ubohé, bezmocné domorodce!"

"Bezmocné!" odfrkl si starý voják - vlastně spíš zařval; a Dar se poškrábal na temeni a řekl: "Ehm, bojím se, že to máte trochu popletené, slečno. Nejsem si jist, kdo tady koho vysává."

"Zato já ano!" zahřímala. "Vtrhnete si sem a začnete ty ubožáky vysávat, pokoušíte se je připravit o jejich půdu a ničíte jejich kulturu - pokaždé je to stejné! Patří to do schématu, do schématu starého jako Cortez; od jeho dob se na tom nic nezměnilo! Čerta starého se staráte, co ti lidé chtějí: dáváte jim techniku! Čerta starého vás zajímá, že náboženství, které mají, jim dokonale vyhovuje: vnucujete jim Bibli! Neptáte se jich, jestli vlastní půdu nebo ne: prostě je zaženete do rezervací! Nebo z nich naděláte otroky! Tady to teprve začíná, ale jen si počkejte a uvidíte! Je to genocida, nazývejte si to, jak chcete! Je to ta nejhorší forma imperialismu! A to všechno se děje pod ochranou skvělých, oddaných vojáků našich zázračně demokratických Mezihvězdných dominií voličů!" A odplivla si.

Oba vojáci se nafoukli jako meteorologické balony a atmosféra rázem zhoustla natolik, že Cholly spěšně ukončil debatu a přispěchal z odlehlého konce barového pultu, aby zjednal pořádek. Když míjel Dara, zamumlal: "Ale no tak, chlapče, jak jsem ti to říkal? Argumentovat musíš, Dare, argumentovat! Zkus to, chlapče, neboj se a zkus to! Však uvidíš! Jen hezky argumentuj, Dare!" a vrátil se zpátky na svůj konec barového pultu.

Dar si pomyslel, že argumentuje od samého začátku a dosud to k ničemu hezkému nevedlo, ale zhluboka se nadechl a přikázal sám sobě zkusit to znovu. "Poslyšte, slečno. Ehm, zaprvé, nedá se říct, že bychom tu přímo vtrhli. Vlastně nás sem spíš navezli."

Dívka se zamarčila. "O čem to mluvíte?... Aha, vy myslíte, protože je to vojenská vězeňská planeta."

"Hm, něco na ten způsob, ano."

Pokrčila rameny. "Na tom nezáleží. Ať už jste sem chtěli nebo ne, jste tady - a dovážejí vás sem po tisících."

"No, vlastně spíš po stovkách." Dar se poškrábal za uchem. "Dělá to asi tak dvě stě, tři sta, hm..."

"Kolonistů," napověděla mu.

"- vězňů," dořekl Dar. "Za rok. Osobně dávám přednost tomu považovat se za 'odvedence'."

"Na tom vůbec nezáleží," odsekla. "Důležité je to, co děláte, když se sem dostanete. Roztahujete se tu, válčíte s těmi ubohými, nevinnými domorodci... a vy obchodníci je přitom zdíráte z kůže. Ach, slyšela jsem toho o vás dost."

"Opravdu?" Dar vypjal hrud. "Hej, začínáme být slavní! Kde jste o nás slyšela, co?"

Znechuceně pokrčila rameny. "Záleží na tom?"

"Mně velice. Vlastně většině z nás. Když ztvrdnete takhle na okraji Terranské sféry, začnete se zajímat, jestli lidé vůbec slyšeli o vaší planetě nebo ne. Je to hezké cítit, že něco znamená."

"Hm." Její tvář na okamžik ztratila svou přísnost a zachmuřila se. "No... bojím se, že vám příliš nepomůžu. Na Teře jsem bývala úřednicí v archivu Úřadu mimoplanetárních záležitostí - a sem tam mi rukama prošla zpráva z Wolmaru."

"Aha." Dar skoro cítil, jak se mu protáhl obličej. "Jen oficiální hlášení?"

Přikývla a tentokrát v tom byl neklamný záblesk sympatií. "Přesně tak. Nečetl je nikdo kromě úředníků... alespoň myslím. A počíteče, samozřejmě."

"Samozřejmě." Dar si povzdechl a pak se zase narovnal. "Nu což, je to lepší než nic... asi. Co se tam o nás psalo?"

"Bylo toho dost." Pomstychtivě se zašklebila. "Dost na to, abych věděla, že je to tady vězeňská planeta pro vojenské zločince spravovaná sadomasochistickým generálem, že málem nemine den, aby se tu neválčilo..."

"O svátcích," zamumlal Dar, "a v neděli."

"Řekla jsem 'málem'! A že vedete s domorodci mimořádně výhodný obchod, v němž získáváte jakousi rostlinnou drogu výměnou za kousky broušeného skla a nadbytečné náhradní díly, které objednáváte z ústředí."

"To je všechno?" zeptal se Dar zaraženě.

"Všechno!" Pobouřeně se na něj podívala. "Copak to nestačí? Co jste čekal - seznam válečných zločinů?"

"No..." Dar rozhodil rukama. "Třeba něco hezkého - jako je tahle hospoda, spousta opuštěných..."

"Postupující rozklad armády. Úpadek disciplíny." Ohrnula ret. "Jistě. Možná, že kdybych v ÚMZ zůstala, něco z toho dobrého by mi také prošlo rukama."

"Kdybyste tam zůstala?" Dar vzhlédl. "Vy už nepracujete pro ÚMZ?"

Dívka se zamarčila. "Kdybych pracovala v úřadu, byla bych tady?"

Dar se na ni jen mlčky díval.

Potom zavrtěl hlavou a řekl: "Slečno, jediný důvod, proč jste tady, který mne napadá, je, že vás sem poslal ÚMZ. Kdo by sem přišel dobrovolně?"

"Já," odpověděla s ironickým úsměvem. "Používejte svůj mozek. Byla bych takhle oblečená, kdybych pracovala pro vládu?"

Dar zrozpačitěl. Pak pokrčil rameny. "Já nevím. Byla?"

"Samozřejmě, že ne," odsekla. "Nosila bych komplikovaný účes, přiléhavé průsvitné šaty a jehlové podpatky. Přesně to jsem nosila posledních pět let."

"Aha. A vám se to nelíbilo?"

"Vám by se líbilo takhle se odhalovat a nechat na sebe civět davu příslušníků opačného pohlaví?"

Na Darově tváři se začal pomalu rozlévat zasněný úsměv.

"Mně tedy ne!" odsekla dívka a zrudla.

"Proto jste toho nechala?"

"Nejenom proto," odtušila zachmuřeně. "Už jsem měla těch zatracených konformistů plné zuby, takže jsem jim sekla s kartama."

"Sekla s kartama?" Dar cítil, že začíná ztrácet nit.

"Jo, sekla jsem jim s kartama! Dala jsem výpověď! Se vším jsem praštila!" zaječela. "Stala jsem se Humeovcem!"

"Co je to 'Humeovec'?"

Pohoršeně se na něj podívala. "Vy jste tady skutečně mimo, co?"

"Na něco v tom smyslu už jsem se vás myslím pokoušel upozornit. Dozvídáme se tu noviny výhradně z míst, kde přistála přepravní loď, a to tak třikrát do roka. Takže dokud nevynaleznou vysílače rychlejší než světlo, nemáme šanci dozvědět se, co se děje na Teře, dřív než několik let poté, co k tomu došlo."

Podrážděně potřásla hlavou. "Potíže s komunikací! No dobře... Humeovec jsem já: nonkonformista. Nosíme volné sedé kombinézy, které zakrývají naše těla tak, aby nás nikdo lascivně neokukoval. Holíme si hlavy, takže si nemusíme dělat každý den komplikované účesy. A nenecháme se zotročovat tím, co tahle žládnická společnost nazývá 'zaměstnáním'; to raději budeme chudí. Všichni jsme dříve pracovali a máme nějaké úspory, kromě toho máme svůj podíl na HNP a tu a tam se nám podaří vydělat si něco neponižujícím způsobem, takže nestrádáme. A děláme to, co chceme my, a ne to, co chce MDV. Tohle znamená být Humeovec."

Dar přikývl. Rty měl pevně sevřené a v očích mírně sklovitý pohled. "Hm. Ale jste nepřizpůsobiví. Správně."

"To jsem přece neřekla, hnipouši! Říkala jsem, že jsme nonkonformisté."

"Hm - ano." Dar přikývl. "Chápu ten rozdíl - nebo se o to alespoň snažím."

Upřela na něj oči, ale Cholly byl rychlejší. "Dokaž to, chlapče! Dokaž to, ať na tebe můžu být hrdý! Ale víš, měl bys znát historické pozadí toho všeho, nemyslíš? Samozřejmě, že bys měl. Nemůžeš porozumět ničemu, k čemu dochází v lidské společnosti, pokud nevíš, jak to vzniklo. První lidé, kteří se začali nazývat 'nonkonformisty', se objevili někdy ke konci patnáctého století. Shakespeare jednoho z nich zvěčnil ve svém Večeru tříkrálovém a nazval ho 'Malvolio'. Byli jimi puritáni a kalvinisté, také baptisté a anabaptisté stejně jako příslušníci všech protestantských sekt, které nepatřily k anglikánské církvi. Právě anglikáni je hodili do jednoho pytle a označili jako nonkonformisty (své jméno tedy dostali zvenčí, jak se zhusta stává), protože se nepřizpůsobili oficiální církvi (kterou byla přirozeně církev anglikánská). Ale když se na ně podíváš, jako třeba na Cromwellovy 'kulaté hlavy', zjistíš, že se podobají jeden druhému jako láhve na polici! Uvnitř své opoziční kultury se přizpůsobili mnohem lépe než vyznavači anglikánské církve - a tak tomu je dodnes. Takže to, že se nazývají 'nonkonformisty' neznamená, že by se nepřizpůsobili standardům své sociální skupiny, ale že se jejich skupina nepřizpůsobuje majoritní kultuře - proto se také všichni příslušníci opozičních kultur nazývají 'nonkonformisty'. A teď, seržante..." a vrátil se k původnímu rozhovoru.

Dívka se za ním chvíli dívala a pak přikývla. "Vlastně má pravdu, když o tom tak přemýšlím..." Potřásla hlavou a zakabonila se na Dara. "Kdo vlastně je? Barman, nebo profesor?"

"To je Cholly," odpověděl Dar, jako by to vysvětlovalo vše. "Můj šéf."

Dívka se zamračila. "To znamená, že pracujete tady? Ha!"

Dar tušil další hrozící výbuch jejího rozhořčení a zašklebil se. "Přesně tak. On je majitel, prezident a ředitel všech operací u Wolmarské farmaceutické obchodní společnosti, a.s."

"Šéf drogové mafie?" zvolala pobouřeně. "Loupeživý rytíř? Hlavní kapitalistický otrokář?"

"Vlastně ani ne. Spíše účetní obchodního sdružení."

Nadechla se v spravedlivém hněvu, otevřela ústa, aby vyslovila nějakou příhodnou a nanejvýš zničující urážku - ale žádná ji nenapadla, takže se musela spokojit s pohledem plným opovržení.

Dar udělal, co bylo v jeho silách, aby mu čelil bez mrknutí oka.

Odvrátila se, aby si lokla ze své sklenice - a zarazila se, protože si teprve nyní uvědomila, že má sklenici.

Dar blýskl očima po Chollym, který vzhledl, mrkl, kývl a vrátil se zpátky k zasvěcené diskusi o závažných aspektech kopání do dlažebních kamenů.

Zdálo se, že dívka trochu ochladla. Povzdechla si, pokrčila rameny a znovu se napila. "Pohostinný, to v každém případě..." Zvedla hlavu a podívala se na Dara. "Ale stejně, můžete to popřít?"

Dar trhl hlavou - dolů, dokola a dozadu, jako by si ji chtěl oddělit od krku. "Popřít co?"

"To všechno! Všechno, co jsem řekla tady na tomto místě! Byla to přece pravda, nebo ne? Počínaje generálem guvernérem!"

"Aha. No, mohu popřít, že by byl generál Shacklar sadista."

"Ale je masochista?"

Dar přikývl. "Ale velice dobře přizpůsobený. Co se týče toho ostatního... hm, ne, opravdu to popřít nemohu; ale řekl bych, že kladete důraz na špatné aspekty."

"Jsem přístupná diskusi," řekla dívka a rozkošně se přitom naježila. "Vysvětlete mi, kde dělám chybu."

Dar zavrtěl hlavu. "To vážně nemohu. Musela byste to zažít sama, vidět to na vlastní oči."

"Ano. Samozřejmě." Obrátila oči v sloup. "A jak, smím-li se zeptat, bych tohle mohla zařídit?"

"Ehmm... ." Darův mozek se horečnatě rozběhl, snaže se bleskově propočítat pravděpodobné riziko versus pravděpodobný zisk. Výsledek byl padesát procent na padesát, a tak se usmál a řekl: "Čistě náhodou zrovna vyrazím na další obchodní cestu. Zvu vás, abyste se ke mně přidala. Nemohu vám samozřejmě zaručit naprostou bezpečnost - ale můžete mi věřit, že vám žádné vážné nebezpečí hrozit nebude."

Dívka vytřeštila oči a Dar takřka viděl, jak se stáhla do ulity. Ale pak něco cvaklo a už zase měla v očích ten pohled plný vzdoru. "Dobře." Polkla zbytek svého drinku a třískla sklenicí o barový pult. "Jistě." Vstala a zahákla si palce na rukou do kapes kombinézy. "Jsem připravená vyrazit. Kde máte své nákladní mezky?"

Dar se zašklebil. "Tady je to už trochu civilizovanější - ale ne o mnoho. Půjdem?" A s úklonou pokynul ke dveřím. Naposledy ho zpražila pohledem a prošla kolem něj. Dar se usmál a vyrazil za ní.

Když šel kolem Chollyho a seržanta, barman právě říkal vážným hlasem: "A Descartes cítil, že by to měl všechno dokázat, chápete - všechno od základů. Žádné domněnky, žádné pochybnosti."

"Jo. Ouplně chápu." Seržant zamračene přikývl. "Kdyby se spokojil s předpoklady a pak se ukázalo, že se mejlil, už by si nemohl bejt jistej, že nejní špatně všechno, co vymyslíl."

"Správně, správně!" Cholly dychtivě kýval hlavou. "Takže se v tomto místě zarazil, najal si pokoj v hotelu a odpřisáhl, že si nedá pokoj, dokud nenajde nějaký důkaz, něco, co by nade vši pochybnost dokázalo, že existuje. A myslel a myslel a nakonec na to přišel."

"Copak vykoumal?"

"On myslel! A jelikož myslel, pak tu musel být někdo, kdo myslí! A ten někdo byl samozřejmě on - pročež ten prostý fakt, že myslel, dokazoval, že existuje!"

"No jóóó!" Seržantův obličej plál září osvětlení a dívka se zastavila ve dveřích. Nedokázala od té scény odtrhnout zrak, překvapením ani nedutala.

Cholly s vítězoslavným úsměvem přikývl. "A když na to přišel, nenechal si to jen pro sebe. Hodil to na papír, aby si to mohl přečíst každý. Cogito, ergo sum, napsal - protože psal latinsky, chápeš, všichni filozofové tehdy psali latinsky - Cogito, ergo sum. To znamená: Myslím, tedy jsem."

"No jóóó! Už je mi to jasný." Seržant se poškrábal na temeni a znovu se podíval na Chollyho. "A tohle z nás dělá lidi, že? Myslím myšlení."

Dívka se dlouze nadechla a pak se obrátila k Darovi. "Co je to tady? Hospoda, nebo univerzita?"

"Ano." Dar otevřel dveře a pokynul jí. "Půjdem?"

Vyšli ven do časného odpoledne. Dar zavedl dívku k velkým gravitačním saním naloženým zbožím přikrytým celtou.

"Pro nás už tu není místo, obávám se. Každá unce jejich nosnosti je využita pro placený náklad. Budeme muset pěšky."

"Ne dřív, než mi odpovíte." Dívka se rozkročila a opřela si ruce v bok.

"Odpovím?" Dar se na ni překvapeně podíval. "Na co?"

"Na mou otázku. Ten váš šéf - kdo vlastně je? Kapitalista? Nemorální, bezohledný, hamižný obchodník? Barman? Nebo profesor?"

"Aha." Dar se posadil na bobek a začal prověřovat upevnění plachty. "No, kapitalistou bych ho zrovna nenazval, protože nikdy nevytvořil žádný zisk. Morální je jako kazatel a s bezohledností na tom není hůř než kterákoliv milosrdná sestra. Nikdy nikoho neokradl. Ale jinak jste ho vystihla dokonale."

"Takže je profesor?"

Dar přikývl. "Učíval na Lunární univerzitě."

Dívka se zamračila. "Jak k tomu došlo? Proč teď vede bar?"

Dar pokrčil rameny. "Myslím, že za to může jeho příjmení: Barman."

"Barman?" Zamračila se. "Cholly Barman? Hej! Snad ne Charles T. Barman?"

Dar přikývl.

"Ale on je známý! Chci říct, on je nejznámější žijící učitel!"

"Ano, přinejmenším je nechvalně známý." Dar utáhl poslední přezku a vstal. "Přišel s nějakými neklasickými teoriemi vzdělávání. Z toho, co jsem slyšel, jsem pochopil, že nebyl příliš oblíbený."

"Také jsem něco takového slyšela. Ale nechápu proč; neříkal přece nic jiného, než že by vysokoškolské vzdělání měl mít každý."

"Čímž ohrožoval ty, kteří ho už měli." Dar se sladce usmál. "Ale bylo za tím ještě něco víc. Zastával názor, že veškeré vzdělávání by mělo probíhat na základě osobního kontaktu jedince s jedincem, což ho učinilo nepopulárním mezi vládními úředníky - jen si to představte, platit tolik učitelů! - a měl za to, že vzdělávání by se mělo uskutečňovat v informačním prostředí, aniž by si student uvědomoval, že je vzděláván. Každý profesor by podle něj měl mít nějakou krycí roli, jako třeba barmana. A to ho učinilo nepopulárním mezi učiteli."

Dívka se zamračila. "O tomhle jsem neslyšela."

Dar pokrčil rameny. "Publikoval to. Mohla jste si to přečíst, ale musela byste to stihnout dříve, než strana LORDI přesvědčila ústřední knihovnickou službu, aby jeho knihy přestala distribuovat na terminály."

"Ano." Ústa se jí zkřivila, jako by kousla do něčeho kyselého. "Svoboda tisku už není, co bývala, že?"

"Ne, to vážně není. Ale Cholly se nevzdal a uvedl svou metodu do praxe tady. Nepromarní jedinou příležitost zapříst s někým rozhovor. A když takto potenciálního studenta naláká, zavede ho dozadu - tam má místnost s naraženým soudkem piva a police s knihami od podlahy až ke stropu."

Dívka přikývla. Vypadala lehce zmateně. "Když o tom tak přemýšlím, vy také asi nejste tím, kým se zdáte být."

Dar se zašklebil a zvedl vlečné lano. "Vyrázíme?"

Vydali se uličkou, která ústila na plastretovou ulici. Dívka kráčela vedle Dara mlčky a zadumaně. Nakonec vzhledla. "Ale co dělá tady? Jistě, uvádí svou teorii do praxe, to jsem pochopila - ale proč tady? Proč si nevybral nějakou úrodnou planetu poblíž Terry?"

"Myslím, že s tím mají něco společného LORDI."

"Ti fašisti? Věděla jsem, že útočí na Shromáždění - ale netušila jsem, že jim leží v žaludku i vzdělávání!"

"To je přece jasné." Dar rozhodl ruce. "Tvrdí, že usilují o skutečně efektivní centrální vládu, a myslí tím totalismus. A jednou z největších hrozeb totalitní moci je liberální systém vzdělávání."

"Aha." Její obličej se zachmuřil. "Ano, samozřejmě. Co tedy udělali?"

"Hm, Cholly se o tom příliš nešíří, ale pochopil jsem, že se ho na Luně pokusili zabít, a proto uprchl. Zabijáci se mu pověsili na paty, takže prchal pořád dál - až se ocitl tady."

"Tady se zabijáků nebojí?"

Dar ji obdařil širokým úsměvem. "Ne, když to tady vede Shacklar. Mimochodem, pokud spolu budeme cestovat, měli bychom si začít tykat. Já jsem Dar Mandra." Napřáhl ruku.

V prvním okamžiku se zase stáhla do sebe, pak se nad jeho nabídkou zamyslela a podala mu ruku. "Samantha Bineová. Říkej mi Sam."

Dar jí potřásl rukou a usmál se na ni co nejpřívětivěji. "Rád tě poznávám, Sam. Vítej do našeho vzdělávacího systému."

"Ano," odpověděla zamyšleně. "Vypadá to, že se tu děje spousta věcí, které nebyly zahrnuty v hlášení."

Když procházeli městskou branou, Sam si ji se zájmem prohlédla a zamračila se. "Trochu archaické, nemyslíš? Myslela jsem, že města s hradbami vymizela na konci středověku."

"Jen proto, že útočníci začali používat děla. Ty ovšem Wolmařané neměli, když kolonie začala."

"A teď je mají?"

"No," Dar se odvrátil, "řekněme, že na tom pracují."

"Hej! Vy tam! Stůjte!"

Ohlédli se a viděli, že za nimi běží desátník v nažehlené polní uniformě.

"Hej, Dare Mandro!" Zadržaně doběhl až k nim. "Co tě to napadlo vyrazit si na výlet ve dvě hodiny?"

"To už je tak pozdě?" Dar se zadíval na slunce. "Jo, je. Páni, jak ten čas letí!" Otočil gravitační sáně zpátky. "Pojď, Sam. Musíme se vrátit dovnitř."

"Proč?" Sam se na něj podívala s obavami. "Co se děje?"

"Nic zvláštního. Jenom je čas na jednu z těch neustálých válek, o kterých jsi tak hezky hovořila."

"Čas?" Sam vytřeštila oči. "Chceš říct, že jsou naplánované?"

"Jistě, na osm hodin ráno a na dvě hodiny odpoledne. Mezi jednotlivými bitvami je osm hodin přestávka, takže si každý může odpočinout, naobědvat se a vytrávit."

"Osm hodin?" zamračila se. "Mezi osmou a druhou hodinou je jen šest hodin!"

"Ne, osm. Wolmar má osmadvacetihodinový den, takže poledne je tu ve čtrnáct hodin." Odtáhl sáně k hradbám a opřel se o ně. "Tak. Ať už se teď chystáš dělat cokoliv, snaž se být na té správné straně hradeb."

"Neboj se." Sam se opřela zády o plastret a založila si ruce na prsou. "Mám v úmyslu vrátit se na Terru a informovat je o zdejší situaci. Nestojím o to, aby mne zasáhl zatoulaný paprsek."

"Toho se bát nemusíš - ale mohli by tě ušlapat."

Za blízkým pahorkem se objevily pomalované postavy a zamířily směrem k nim. Sam ztuhla. "Domorodci?"

Dar přikývl. "Wolmařané."

"Oni jsou purpuroví?"

"Ale ne, to je jen barva, kterou si zdobí kůži. Podle mě docela hezky ladí s šártreskovými bederními rouškami, co myslíš?"

Bojovníci se zformovali do nepravidelné řady a pak, mávající klacky s bílými hroty, s křikem vyrazili k městským hradbám.

"Holé kůže dnes prohrát-um! Katani ubohých domorodců! Wolmařané se dnes osvobodit-um! Velký otec holých kůží dnes ztratí-um svá papooses!"

"To je jen taková tradice," vysvětlil jí Dar.

"Co? To, jak mluví?"

"Ne, ty jejich výhrůžky."

"Aha." Sam se zamračila. "Ale ten jejich dialekt! Pochopila bych, že mluví terransky, ale co ta strašná gramatika a všechna ta 'um'?"

Dar pokrčil rameny. "Vlastně ani nevím. Někteří z nás už se tomu diví hezkých pár let. Ale prozatím jsme nepřišli na nic lepšího, než že se řídí nějakou zažitou představou o barbarech, patrně ze zábavné literatury. Opoziční kultury mají zhusta sklony k romantice."

Vojáci se začali sbíhat u hlavní brány a brzy vytvořili dokonalou linii asi sto metrů od Wolmařanů. Jejich jasně zelené uniformy byly podivuhodně čisté a měly nažehlené puky; jejich boty se leskly na slunci a přezky na jejich opascích se blyštily. V rukou měli hůlky s bílými konci, které drželi pod úhlem pětáctiřicet stupňů ke svému tělu.

"Shacklar si potrpí na disciplínu," vysvětloval Dar. "Každý voják dostává dvě BTU za vyleštěné boty, další dvě BTU, když má čistou vypranou uniformu, dvě, když není pomačkaná, a tak dál."

Vojáci si mezi sebou něco mumlali. Dar tu a tam zachytil souvislou větu nebo dvě.

"Zatracení Wolmařané, myslí si, že jim patří celá planeta! Myslí si, že nám budou poroučet, říkat nám, co máme dělat!"

Sam se podívala na Dara. "Co to má všechno znamenat? Skoro mi připadá, jako by Wolmařany považovali za

představitele vlády!"

"Přesně tak." Dar se zašklebil.

Sam si zamračeně změřila řadu vojáků. "Kde mají zbraně?"

"Zbraně!" Dar se na ni pobouřeně podíval. "Co si vlastně myslíš, že jsme - tlupa divochů?"

"Ale já myslela, že jsi říkal..."

BENG! zaduněl obrovský gong na zdi a důstojník zvolal: "Do útoku!"

Náčelník Wolmařanů zaječel a jeho bojovníci se s divokým válečným pokřikem vrhli na vojáky.

Vojáci nezůstali pozadu.

Obě linie se srazily a okamžitě se rozpadly v chaotickou vřavu, v níž každý ječel a oháněl se kolem sebe klackem.

"Tohle má být civilizovaná bitva?" Sam všechno pozorovala s neustále sílícím zmatkem.

"Přesně tak," přikývl Dar. "Už dávno jsme upustili od takových nesmyslů, jako je zabíjení a mrzačení. Pochop, co se lidského potenciálu týče, nejsme na tom zrovna nejlépe."

Sam se na něj nedůvěřivě podívala. "Ale jak potom zjistíte, kdo vyhrál?"

"K tomu mají ty hole," vysvětlil Dar. "Na koncích jsou opatřeny kouskem velice měkké křídý. Když se jim dotkneš svého protivníka, označuje ho velkou bílou skvrnou."

Kolem proběhl voják, kterému se v patách hnal Wolmařan ječící jako na sobotní tancovačce. Náhle se voják přikrčil, bleskurychle se otočil a zaútočil. Jeho hůlka přejela po Wolmařanově hrudi a zanechala na ní dlouhou bílou čáru.

Wolmařan se zastavil, podíval se na svá označovaná prsa a zbledl. Pak jeho obličej zrudl zlostí a vykročil proti vojákovi, mávaje přitom klackem."

"Každý se tu a tam zapomene," zamumlal Dar.

Ozvalo se pronikavé zapískání a přiběhl důstojník v uniformě. "Tak to by stačilo! Ty tam, bojovníku - byl jsi vyřazen z boje, to je přece jasné jako značka na tvé hrudi! Klid' se stranou, nebo na tebe zavolám tvého náčelníka!"

"Zatracený vykořisťovatel! Prokletý ignorante!" zahřímal Wolmařan. "My se vzbouříme-um! my vás porazíme-um!"

"Možná zitra. Ale teď se klid' se postranní čáru, ano?" Důstojník ukázal prstem.

Wolmařan ztuhl, jeho obličej zrudl vzdorem. Pak něco zavrčel, odhodil svůj klacek a odšoural se k rychle se zvětšujícímu davu mužů, vojáků i Wolmařanů, který se tvořil stranou, východně od 'bojiště'.

Důstojník spokojeně přikývl. "Jsem rád, že víš, co je pro tebe dobré." A rozběhl se zpátky mezi bojující.

Voják zamával klackem Darovi, usmál se a křikl: "Zase jeden odškrtnutý, co?"

"A máš dalších deset BTU na svém kontě!" zavolal Dar zpátky. "Dobrá práce, vojáku!"

Voják se zašklebil, zamával mu a vrhl se do bojové vřavy.

"Deset kreditů?" Sam zalapala po dechu. "Nechceš snad říct, že za něj generál zaplatil výkupné?"

"Ne, samozřejmě, že ne. Generál se přece nenechal označit křídou, že? Zaplatí ten Wolmařan."

"Cože?"

"Samozřejmě. Po boji převedou důstojníci deset kreditů z Wolmařanova účtu na vojákův. Nějaké riziko tu přece být musí."

"Jistě," přisvědčila. "Jistě. Riziko." Její oči získaly skelný výraz. "Ehm, zdá se, že ehm, 'obětí' se vede docela dobře."

"Mm?" Dar se podíval ke skupině na východě. Wolmařané a vojáci přátelsky klábosili nad korbami piva. Několik vojáků a bojovníků pobíhalo sem tam davem svých kolegů a roznášeli tácy s lahvemi a sklenicemi, šířili veselí a inkasovali kredity.

Dar se obrátil zpátky na Sam. "Proč ne? 'Mrtvé' je třeba nějak zaměstnat."

"Jistě," přisvědčila. "Proč ne?"

Náhle polem zaznělo ostré zahvízdání a všichni bojovníci rázem ztuhli a sklonili své tyče s křídovými konci. Většina z nich se tvářila zklamaně. "Konec!" zavolal jeden z důstojníků. "Ustat-um v boji!" přidal se wolmařanský náčelník.

Bojovníci se začali rozcházet. Nad bojištěm se neslo šumění vzrušené konverzace.

"Nepřetržitě válčení," zamumlala Sam.

Dar se opřel zády o zeď a začal si nenuceně hvízdát.

Od západu přicházely dvě majestátní postavy - plukovník MDV ve slavnostní uniformě a Wolmařan s pestrobarevnou přikrývkou přes ramena a honosnou čelenkou na hlavě.

"Nejvyšší důstojníci," vysvětlil Dar. "A zároveň mírová komise."

"Rozhodčí," zamumlala Sam.

"Co jsi to říkala?"

"Ale nic."

Každý z důstojníků vytřídl ty ze svých mužů, kteří měli křídové značky, ale zůstali na bojišti. Většina z nich se tvářila upřímně překvapeně, když zjistili, že byli poznamenáni. U několika však bylo překvapení očividně lícené.

Důstojníci je poslali, aby se připojili k pijákům piva, a pak začali vykřikovat rozkazy. 'Oběti' se pomalu seřadily do dvou nepříteliš vyrovnaných linií, nepřestávající přitom popíjet pivo. Důstojníci spočítali nejprve nepřítelovy poražené a pak vlastní. Nakonec se znovu sešli, aby prodiskutovali situaci.

"Já napočítal-um dvacet devět svých a třicet dva tvých."

"Já došel ke stejným číslům, starý brachu. Nedá se nic dělat."

Wolmařan se zašklebil a napřáhl dlaň. "Zaplat'."

Plukovník MDV si povzdychl, vytáhl šekovou knížku a vypsál šek. Wolmařan si ho s úsměvem strčil do váčku.

Od mužů, kteří zůstali na bitevním poli, se oddělil poručík a jeden nižší wolmařanský náčelník. Každý z nich nesl hrst papírů. Oba velící důstojníci je od nich převzali, přelétli je očima a srovnali si je.

"V podstatě je to v pořádku." Plukovník ukázal jeden papír náčelníkovi. "Mám tu jen jedinou nesrovnalost, tady

nahoře."

Wolmařan přikývl. "Já mám totéž."

"Dobře, tak to prověříme... O'Schwarzkopf!"

"Zde!" Desátník předstoupil před svého nadřízeného a srazil podpatky. Při tom se trochu pobryndal pivem ze svého korbele.

"Tady ten bojovník, hm, Xlitplox, prohlašuje, že tě označil křídou. Je to pravda?"

"Pravda, pane."

"Xlitplox!" vyštěkl wolmařanský náčelník.

"Tady jsem." Wolmařan vystoupil z řady a lokl si piva.

"O'Schwarzkopf tvrdí-um, že tě označoval."

"To udělal-um," přikývl Xlitplox.

"Mohli se domluvit," poznamenal plukovník.

Wolmařan pokrčil rameny. "Co na tom záleží? Zrušíme-um to. Je to nula nula."

Plukovník přikývl. "Jestli si chtějí vyměnit pětky, je to jejich věc. Dobře!" Se svazkem papírů v ruce zasalutoval náčelníkovi. "Hned je odnesu do banky."

"Já půjdu-um také." Wolmařan vzal z tácu, který ho mýjel, dva korbele a jeden nabídl plukovníkovi. "Připijeme si?"

"Proč ne?" Plukovník přijal korbel a pozvedl ho. "Na revoluci."

"Hurá!" Wolmařan si s ním přitůkl. "My povstaneme; vzbouříme-um se a porazíme-um prohnitou koloniální nadvládu!"

"A my svrhneme wolmařanskou tyranii!... Na tvé zdraví!"

"Na tvoje," odpověděl Wolmařan a oba se zhluboka napili.

"Co má být tohle?" zeptala se Sam Dara. "Kdo se vlastně bouří proti komu?"

"Přijde na to, koho se zeptáš. To přece dává smysl, nemyslíš? Pochop, každá ze stran prohlašuje, že je právoplatným vládcem celé planety - takže má také každá důvod chystat revoluci."

"To je idiotské. Každý přece ví, že právoplatní vládci planety jsou Wolmařané."

"Proč? Nevynuli se tu o nic víc než vojáci."

"Jak tohle můžeš vědět?" ušklíbla se Sam.

"Protože čtu knihy o historii. Wolmařané jsou potomci 'tonies', poslední velké opoziční kultury z minulého století. Měla bys slyšet jejich hudbu - čtyřicet tónů. Uprchli sem před technickou civilizací."

Sam se otřásla, pak pohodila hlavou. "Na tom vůbec nezáleží. Byli tady první."

"Jistě, ale oni si myslí, že jsme sem přišli a planetu převzali. Koneckonců, měli jsme vládu. Jejich představa o politice je, že se všichni sesednou do kruhu a hádají se tak dlouho, dokud se na něčem nedohodnou."

"To zní božsky," zamumlala Sam a její pohled se rozostřil.

"Možná, ale pořád to z generála Shacklara dělá jediného představitele vlády, který je dost silný, aby mělo cenu se proti němu bouřit - nebo to tak alespoň připadá Wolmařanům. A my si myslíme, že se snaží nám říkat, co smíme a co nesmíme dělat - takže se bouříme taky."

"K tomu není co dodat." Sam pokrčila rameny. "Myslím, že bych si neměla stěžovat. Jako 'nepřetržitá válka' to probíhá velice zdravě."

"Jo, hlavně v porovnání s tím, co jsem zažil během prvních dvou let tady."

"Co? Skutečnou válku - s klacky a kameny?"

Dar se zamračil. "Když přivážeš kámen na konec klacku, můžeš tím zabít člověka - a také se tím zabíjelo. Viděl jsem mnoho vojáků, kteří leželi na zemi v kaluži vlastní krve s hlavami rozbitými. Viděl jsem ještě víc takových, kteří měli v těle oštěpy nebo šípy s kamennými hroty. Tyhle oběti nevypadaly ani trochu hezky."

"A mrtví Wolmařani se ti líbili?"

"Tehdy jsem si to skoro začínal myslet." Dar se při té vzpomínce zašklebil. "Ale mrtvý Wolmařan byl skoro aseptický - měl v sobě jen úhlednou malou díрку. Netekla mu ani krev - okraje ran od laseru jsou sežehlé."

Sam ho uchopila za ruku. V obličejí byla bledá. "Dobře, dobře! To by... stačilo!"

Dar se na ni překvapeně podíval. "Promiň. Nenapadlo mě, že tě to tak vezme."

"Mám velice silnou představitost." Sam se o něj opřela a několikrát se zhluboka nadechla. "Kolik ti tehdy bylo let?"

"Osmnáct. Jistě, také se mi z toho dělalo nanic. Nám všem."

"Ale nevěděli jste, jak to zastavit?"

"Samozřejmě, že ne. Pak převzal velení Shacklar."

"Co udělal - umluvil je k smrti?"

Dar se zamračil. "Jak jsi to uhodla?"

"Dělala jsem si legraci. Mluvením se přece válka zastavit nedá!"

Dar pokrčil rameny. "Možná přitom mávl kouzelnou hůlkou. Všechno, co o tom vím, je, že přemluvil Wolmařany, aby okamžitě přestali válčit. Jak to zařídil, nevím - ale nakonec podepsali smlouvu, ve které souhlasili se současným stylem válčení."

"Překvapilo by tě, kdyby ses dozvěděl, že ten muž je také jen člověk?"

"Občas se mi tomu ani nechce věřit," připustil Dar. "Co mne se týče, Shacklar nemůže udělat nic, s čím bych okamžitě nesouhlasil."

"Mám za to, že ostatní vojáci o něm smýšlejí stejně."

Dar přikývl. "Klidně se pošklebuj ministru námořnictva, jestli chceš. Dělej si legraci z nejvyššího tajemníka celých Mezihvězdných dominií voličů. Vtipkuj si třeba o pánubohu. Ale neodvažuj se říct krivého slova proti generálu Shacklarovi!"

Sam se ušklíbala a začala něco říkat. Najednou si to ale s ústy dokořán otevřenými rozmyslela. O okamžik později je zavřela. "Myslím, že tady by se člověk opravdu mohl tím způsobem dostat do maléru."

"O jaký malér bys stála nejvíc? Ten obvyklý má míry šedesát na šířku, metr osmdesát na délku a dva metry do hloubky."

"Žádný člověk by neměl mít takovou moc!"

"Moc? Vždyť on ani nevydává rozkazy! Stačí mu požádat..."

"Jo, a zdejší vojáci se servou o právo zavděčit se mu jako první! To je obscénní!"

Dar se naježil. "Vojáci mají být obscénní."

"Sexuální stereotyp," odsekla Sam. "To je absurdní."

"No dobře - tak by vojáci měli být obscénní, a ne absurdní." Dar na ni škodolibě mrkl. "Ale nechovala bys podobné pocity vůči někomu, kdo ti zachránil život, nemluvě o cti?"

"Pokud vím, mou čest nic neohrožuje."

Dar se rozhodl nechat si v tomto případě svůj názor pro sebe. "Podívej - existují jen dva způsoby, jak zastavit válku. Někdo může vyhrát - a k tomu tady nedošlo. Nebo nalezněš nějaký způsob, jak z toho mohou obě strany se cti vycouvat. Právě to Shacklar udělal."

"Dobře. V tomto ohledu se spolehnú na tvé slovo." Sam vypadala mnohem přesvědčeněji, než mluvila. "To hlavní, co podle mne dokázal, je, že vymyslel způsob, jak neškodně odpustit páru vznikající neodvratně při srážce dvou různých civilizací."

Dar přikývl. "A zároveň se mu podařilo elegantně utlumit všemožné pudy."

Sam vzhledla a zamračila se. "Ano, to je pravda. Ale nechceš mi doufám tvrdit, že si to tak naplánoval."

"Samozřejmě, že ano. To jsi nevěděla? Shacklar je psychiatr."

"Psychiatr?"

"Jistě. Čirou náhodou sem poslali jako vrchního dozorce vězeňské planety toho pravého. Chápeš, jak to myslím: většina vojáků, kteří se sem dostanou, má nějaký ten psychický problém."

"A pokud ne, pouhá půlhodinka na této planetě dokáže divy. Ale Shacklar je přece masochista!"

"Kdo jiný by dokázal snést práci, jako je tahle?" Dar se rozhlédl po 'bitevním poli'. "Zdá se, že už je docela klid, Vyrazíme."

Chopil se vlečného lana a zamířil na planinu. Sam se na něj chvíli mlčky dívala a pak vyrazila za ním.

"Nerada to připouštím," řekla, když ho dohonila, "ale skutečně jsi mi nasadil brouka do hlavy."

Dar překvapeně vzhledl. "Nechtěl jsem se nikoho dotknout."

"Tak jsem to ani nebrala. Vlastně jsem to myslela trochu jako omluvu."

"Aha - tak je to. Trápí tě svědomí, že sis o nás myslela všechno nejhorší."

"Díky, že mi to ulehčuješ," odsekla. "A ještě se moc neraduj. Neříkala jsem, že jsem se pletla - ještě ne. Ale připouštím, že to tady není takové, jak jsem čekala."

"A co jsi čekala?"

"Spodinu společnosti," opáčila.

"Tou jsme. Chci říct, je to jen záležitost definice, nemyslíš? Kde jinde bys čekala nejnižší formu společenského života než ve vězení?"

"Ale lidé by měli být posíláni do vězení, protože jsou nejnižší z nízkých!"

"Možná měli. A možná tomu tak kdysi bývalo. Ale dnes? Člověk se tu může ocitnout třeba jen proto, že byl ve špatnou dobu na špatném místě."

"Nepřeháníš?"

"Ne." Dar zvažněl. "Věř mi, že nepřeháním ani trochu."

"Přesvědč mě."

"Podívej se," řekl Dar. "Jedna z věcí, kterou bys neměla dělat, když jsi na vězeňské planetě, je ptát se kohokoliv, proč je tady."

"Tolik už jsem pochopila." Sam se mu zahledla přímo do očí. "A teď se ptám."

Dar zaťal zuby a jeho rysy zkameněly. Po několika sekundách se zhluboka nadechl. "No dobře. Řekněme, že se to netýká mne - ale někoho, koho dobře znám. Rozumíš?"

"Když to říkáš ty," zamumlala Sam.

Dar kráčel několik minut mlčky. Pak řekl: "Říkejme mu třeba George."

Sam přikývla.

"George byl slušný mladík. Však to znáš, dobří rodiče, žil v hezkém malém městě, chodil do dobrých škol, nikdy se nezapletl do skutečného maléru. Ale škola ho nudila, a tak ji nechal."

"A dostal povolávací rozkaz?"

"Kdepak - ten mladý idiot se nechal odvést dobrovolně. A - jelikož neměl žádný výcvik a nevěděl vůbec nic o nákladní přepravě ani o vedení účetnictví - samozřejmě ho přidělili k zásobovací jednotce."

"Tam ses s ním setkal?"

"Dalo by se to tak říct. Tak či tak, udělali z něj nakládače - naučili ho pilotovat malý kosmický remorkér - a pak už trávil všechnen svůj čas nakládáním a vykládáním kontejnerů z kosmických lodí. Měl při tom pocit, že je bůhvíjaký pilot vesmírné flotily."

"Myslela jsem, že byl u armády."

"I armáda má nějakou tu loď. Když se to vzalo kolem a kolem, byla to dobrá práce, ale časem mu začala připadat trochu nudná."

Sam zavřela oči. "Zatoužil po změně."

"Přesně tak," přisvědčil Dar hoře. "Požádal o povýšení - a oni z něj udělali skladového úředníka. To ho přivádělo k šílenství: celý den jen chodil sem a tam po skladu a dával pozor, aby roboti dávali patřičné položky do patřičných beden a patřičné bedny do patřičných polic - zvláště když jen velice výjimečně z polic něco vyndávali nebo dostali něco nového. A přitom stále slyšel historky, jak se dokonce i generálové musejí chovat velice slušně k operátorům zásobovacích počítačů, jinak by se jim mohlo stát, že výstroj a zásoby, které si objednájí, budou nešťastnou náhodou doručeny někam na opačný konec galaxie."

"To nezní špatně."

"Možná, když jsi v pubertě. Tak či tak, George si řekl, že je čas na další postup."

"Tak by to přece mělo být," řekla Sam. "Mladí mužové by měli vstupovat do armády a snažit se ze sebe něco udělat."

"Jistě," opáčil Dar kysele. "Tedy, George to udělal. O programování toho přirozeně příliš mnoho nevěděl, ale základy ho naučili ve škole. Nechal jí, než se stačil naučit něco doopravdy užitečného - takže se to učil teď. Víš, jak to myslím, večerní škola, učení se v každé volné chvíli. Ale fungovalo to - udělal zkoušku a stal se desátníkem."

"Až doposud to znělo docela hezky. Přidělili mu počítačový terminál?"

Dar přikývl. "A prvních několik měsíců prostě dělal, co mu řekli, vyťukával čísla, která měl. Po měsíci znal kód každé čtyři a každé vojenské kosmické lodi z paměti. Koncem druhého měsíce už znal i jejich obvyklé lokace."

"A na konci třetího měsíce mu začalo docházet, že to není o nic lepší, než chodit sem tam po skladu?"

"Teď jsi na to kápla. A pak, jednoho krásného dne, mu seržant zadal kód, který nedával smysl. Dělal tu práci už dost dlouho, aby to poznal - kód patřil obrovskému topnému systému a místem doručení zboží měla být Gama Betelgeuze."

"Gama Betelgeuze?" Sam se zamračila. "Myslím, že se mi o ní jednou něco dostalo na stůl. Není to tropická planeta?"

Dar přikývl. "Právě to si řekl i George. Občas tam posílal takové věci jako insekticidy a dehumidifery. Takže mu ten topný systém byl okamžitě nápadný. Sebral se a rozběhl se za svým seržantem, aby mu to nahlásil. Byl sám na sebe pyšný a těšil se, že ho za včasné odhalení tak drahého omylu povýší."

"Jenže seržant mu řekl, aby si hleděl svého a dělal, co mu bylo řečeno?"

"Ty jsi pracovala v administrativě, že? (Přesně tak: 'Od nás se nechce, abychom se ptali proč, od nás se chce plnit rozkazy.' Něco v tom stylu. Ale: George měl smysl pro zodpovědnost! A plnou hlavu řečíček o tom, proč se i generálové musejí chovat slušně k operátorům zásobovacích počítačů."

"Jen tak mimochodem, řekla bych, že jeho seržant si to myslel také."

"Skoro to tak vypadá, co? Tak či tak, George se rozhodl udělat správnou věc."

"Nahlásil seržanta?"

"Tak hloupý zase nebyl. Koneckonců, šlo jen o několik čísel. Kdo mohl dokázat, kdy a kdo je zadal do počítače? Ne, seržantovi by nikdo nic dokázat nemohl, zato on by mohl Georgeovi hezky znepříjemnit následujících pár let. Nahlásit ho by nebylo k ničemu, a proto George udělal to, co považoval za nejvhodnější alternativu. Změnil kód objednávky na obří chladicí systém."

Sam vytřeštila oči. "Ale ne!"

"Hej," zvolal Dar. "Vidím, že ses do toho pěkně vžila. George byl tak trochu naivní - znal jen pravidla, podle nichž pracovaly počítače, a měl za to, že se lidé řídí stejně logickými zásadami."

Sam potřásla hlavou. "Ubohý chlapec. Co se s ním stalo?"

"Zpočátku nic." Dar si povzdychl. "Z Gama Betelgeuze žádná stížnost nepřišla."

"Ale po nějaké době se k němu seržant začal chovat velice ošklivě?"

"Ne, a to by ho neodrovnalo. Ale jak jsem řekl, neznal zásady, podle nichž se řídí lidé. A nedokázal čekat. Takže si v systému vyhledal, co se stalo s jeho zásilkou."

Sam křečovitě zavřela oči. "To snad ne!"

"Ale ano. Nebylo to sice úplně totéž, jako by začal mávat vlajkou, aby na sebe soustředil pozornost, ale skoro. Na Gama Betelgeuze šlo všechno jedna báseň: topný systém už tam byl stejně poslán na přímou urgenci poručíka, který přímhouřil oko nad zasláním chladicího systému, jenž mezitím v místní nemocnici zachránil životy několika stovek lidí. A než uplynul jediný den, seržant si George zavolal do své kanceláře."

"Zuřil?"

"Běsnil vzteky. Ukázalo se, že mu poručík za špatně zadaný číselný kód dal co proto - a to i přesto, že se tak stalo proti seržantovu přímému rozkazu. George se to pokoušel vysvětlit, ale seržanta nezajímalo nic jiného, než že se kvůli němu dostal do maléru. Řekl Georgeovi, že ho poručíkovi nahlásí na disciplinární řízení."

"Takže toho generála z Gama Betelgeuze chtěl vlastně ztrestat poručík."

"Nebo někdo z jeho nadřízených. Kdo ví? Možná ten generál měl poručíka, který řekl něco ošklivého o Georgeově poručíkovi ještě na akademii. Tak či tak, poručík se ani nemusel nijak zvlášť namáhat - stačilo, aby jednal podle seržantova doporučení. Degradoval George na vojína a doporučil jeho převelení na Etu Cassiopeie."

"Myslím, že to mohlo dopadnout hůř," poznamenala Sam.

"No, George slyšel, že tam tou dobou zuří válka - ale to nebyl ten hlavní problém. Vzpomeň si, že poručík velel počítačovému oddělení."

"No jasně - jak to, že mě to nenapadlo hned? Na jeho cestovním příkazu bylo jiné místo určení." Sam vzhlédla. "Jenom mi neříkej, že to byl Wolmar! To snad ne!"

"Ale ano," odpověděl Dar se sacharinovým úsměvem. "Přesně tak. A když svůj cestovní příkaz ukázal lodnímu důstojníkovi, důstojník usoudil, že se jedná o zatvrzelého kriminálního, a vsadil ho do želez."

"Jak důmyslné," zamumlala Sam s pohledem upřeným do dálí. "Odeslán do vězení, bez možnosti obhajoby před soudem... Tvůj poručík byl velice chytrý muž."

"Nijak zvlášť - prostě věděl, jak systém funguje. Ale ať už to bylo jakkoliv, George byl na cestě sem a nic s tím nemohl dělat."

"Nemohl napsat stížnost?" Kousla se do rtu. "Samozřejmě, že ne. Jak mě to vůbec mohlo napadnout."

"Správně." Dar přikývl. "Byl na kosmické lodi. Kromě toho, stížnost by musela jít počítačovou cestou a tu měl pod palcem poručík."

"Nemohl alespoň přimět velícího důstojníka, aby ho vyslechl?"

"K čemu by to bylo dobré? Každý zločinec tvrdí, že nic neudělal. Jakmile se člověk jednou dostane do transportu na vězeňskou planetu, je automaticky oceňován jako kriminálník až do konce života."

Sam pomalu přikývla. "Dokonalá pomsta. Ublížil Georgeovi, odklidil ho z cesty a pojistil si, že už se nikdy nebude moci vrátit." Podívala se na Dara. "Nebo se snad mohou zdejší vězni vrátit domů, když si odpykají trest?"

Dar zavrtěl hlavou. "Nic takového jako odpykat si trest tu neexistuje. Na Wolmar se posílá na doživotí." Zastavil se a rozmáchlým gestem ukázal kolem sebe. "Tady život končí."

Sam se rozhlédla.

Stáli uprostřed nekonečné rovné pláně. Několik set metrů od nich stála nízká plastretová budova obehnaná vysokým plotem. Zbytek pláně byla jen sežehlá, neplodná země posetá zčernalými krátery, jejichž zpečené boky se leskly na slunci.

"Kosmodrom," přikývla Sam. "Ano, tam už jsem byla."

"Báječný první pohled na planetu, že ano? Úmyslně vybrali to nejbezúšnější místo, aby od prvního okamžiku dopřáli vězňům nezkrasený pohled na jejich nový domov. Tady skončil Georgeův život."

"A začal nový?"

Dar potřásl hlavou. "První dva roky měl pocit, že se ocitl v pekle. Přes den na něj házeli Wolmařané ty své nebezpečně špičaté oštěpy a v noci ho proháněli bachaři." Znovu ukázal hlavou k přízemní budově. "Tohle tady bylo to nejhorší - když jsem se rozhlédl, všude jsem viděl strážce a bachaře. Všude. Pověštinou měli fyziognomií goril a milovali bolest - bolest u jiných lidí."

"Ano. Už jsem na ně myslela. Kam se poděli?"

"Jsou pryč, tam, kam je převelel počítač. Když přišel Shacklar, bachaři odešli."

"Cože?" Sam se na něj překvapeně podívala. "To není možné!"

"Co já vím." Dar se rozhlédl. "Ty nějakého vidíš?"

"To ne, ale - mě připadají všechny uniformy stejné."

"Když jsem sem přišel, nenosili jsme uniformy. Hned po přiletu mi dali šedou kombinézu a řekli mi, abych si ji oblékl." Ústa se mu při té vzpomínce stáhla do hořkého úšklebku. Pak pohodil hlavou a zasmál se. "Ale to bylo před jedenácti lety. Teď nosíme uniformy a bachaři jsou pryč."

"Proč?"

Dar pokrčil rameny. "Shacklar si myslí, že uniformy podporují morálku. A má pravdu."

"Ne, ne! Myslela jsem, proč nemáte dozorce?"

"To není správná otázka. Ptej se jako Shacklar - k čemu by nám byli?"

Sam se zamračila a zamyslela se nad tím. "Aby zabránili vězňům v útěku."

"V útěku kam?" Dar mávl rukou k planině. "Do wolmařanských vesnic? S těmi jsme přece bojovali - byli jsme ve válce od okamžiku, kdy byla kolonie založena."

"Ne, ne! Pryč z planety! Do civilizace! Za svými oběťmi! Do zbytku vesmíru!"

"Jak se dá uprchnout z planety?"

Sam otevřela ústa - a zarazila se.

"Pokud máš v tom směru nějaký nápad, velice rád si ho vyslechnu." Darovi se zablesklo v očích.

Sam se naježila. "Prostě uletíš! Nemusíš dělat nic než prchat dost rychle! Dosáhnout únikové rychlosti!"

"Báječný nápad! Ale jak to mám udělat? Mám běžet, co mi síly stačí? Mávat rukama?"

"Ušetří mě svého sarkasmu! Přirozeně stačí unést kosmickou loď!"

"Tohle nás napadlo," zabručel Dar. "Jistě, přistává tady jen jedna kosmická loď za měsíc. Přiletěla jsi s ní, tak to musíš vědět. Kde je?"

"No, je to mezihvězdná kosmická loď, takže na planetě přistát nemohla. Prostě zůstala na oběžné dráze... ehm..."

"Měsíce." Dar přikývl. "Na povrch měsíce tě dopravil raketoplán a do terminálu ses dostala tunelem, protože jsi neměla kosmický skafandr. Všude v raketoplánu jsou skryté kamery a stejné skryté kamery jsou i v tunelu a v terminálu, takže se posádka kosmické lodi může kdykoliv přesvědčit, že tam na ni nečíhají žádní uprchlí vězni."

"Skryté kamery? Proč si to myslíš?"

"Shacklar. Řekl nám o nich předtím, než odeslal dozorce domů."

"Aha." Sam chvíli trvalo, než to strávila. "Co by se stalo, kdyby viděli, že nějakí uprchlí vězni číhají, aby se zmocnili raketoplánu?"

"Vypustili by vzduch a vypnuli topení. Na měsíci je vakuum, víš? A celý terminál je dálkově ovládaný z kosmické lodi; není tam ani hlídač, kterého bys mohla omráčit a ukrást mu klíče."

Sam se zachvěla.

"S tím se netrap," uklidnil ji Dar. "Stejně bychom se tam nikdy nedostali."

Sam vzhlédla. "Proč ne?"

Dar rozhodil ruce. "Jak ses dostala sem dolů?"

"Připadalo mi, že to bylo trochu nedomyšlené," odpověděla Sam pomalu. "Ale kosmická doprava už asi není, co bývala."

"Upadá," souhlasil s ní Dar. "Všimla sis, kdy přistál převozní modul?"

"Teď když o tom mluvíš... poté, co kosmická loď odletěla."

Dar přikývl. "Těsně před tím, než opustila oběžnou dráhu, odeslala dolů signál, jenž odjistil motory modulu - na čtyřicet hodin."

"To by mělo stačit. Kdyby byl člověk opravdu zoufalý, mohl by se ho po přistání na Wolmaru zmocnit, vrátit se s ním na měsíc a počkat si měsíc nebo dva na další loď."

"Skvělé! Mohli bychom si tam vzít sendviče a udělat si piknik - hodně sendvičů: nahoře se žádné zásoby neskladují, takže bychom si museli dovézt všechno s sebou. Za měsíc nebo dva by nám ale oschly. Kromě toho, převozní modul se po ukončení cesty zase automaticky zajistí. Ale hlavním problémem je vzduch."

"Mně se na terminálu dýchalo docela dobře."

"To by přestalo, pokud bys tam zůstala déle než den. Kosmická loď s sebou přiváží zásobu vzduchu na čtyřicet hodin. Nejprve vždycky vyšlou výsadek, který natlakuje terminál, a pak teprve přivolá raketoplán." Dar se zahleděl směrem k nebi. "Ne, nemyslím, že bych tam chtěl čekat měsíc na další loď. Dýchat oxid uhličitý se člověku brzy zhnusí."

"Důmyslné," usoudila Sam. "Předpokládám, že ten skvělý systém zavedl po svém přiletu Shacklar."

"Ne, ten tady byl vždycky. Nepřekvapilo by mne, kdyby byl standardní na všech vězeňských planetách. Tak či tak, Shacklarovi bylo od prvního okamžiku jasné, že na Wolmaru nejsou žádní dozorcí třeba."

"Někdo přece musel dohlížet, abyste se tu nepovraždili navzájem? Kolik vězňů je tady za chladnokrevnou vraždu?"

"Míň, než by sis myslela: většina vrahů je horkokrevná." Při vzpomínce na ně se otřásl. "Velice. Ale našlo se mezi nimi pár plazů - a tři z nich navíc velice toužili po moci."

"Proč?" Sam vzhledla a zamračila se. "Jakou moc tady mohli získat? Nic, co by se počítalo, kdyby se jim podařilo opustit planetu."

"Promiň, že to říkám, ale to je velice provincionální pohled na věc. Mohli přece získat celou planetu."

"Ale žádné peníze."

"To ne, skutečné peníze ne. Ale já jsem neřikal, že toužili zbohatnout; říkal jsem, že bažili po moci."

"Moc nad blátivou louží? Nad hrstkou vojáků? K čemu je to dobré?"

"Děkuji ti, že nešetříš mé city."

"Ach! Promiň." Saminy oči se rozšířily. "Občas jsem trochu bezohledná k citům jiných lidí. Měla bych si dávat víc pozor, co říkám."

"Copak to neplatí o nás všech?" Dar se smutně usmál. "Myslím, že právě takhle začíná každá touha po moci."

"Jak - přehlížením citů druhých?"

Dar přikývl. "Když se člověk začne starat jen o své pocity. Když je člověk šéf, cítí se bezpečněji a to je to, na čem doopravdy záleží."

"Pak to neplatí o šéfech, se kterými jsem se setkala já. Ti se věčně nestarali o nic jiného, než kdo se příště pokusí odstranit je a převzít jejich místa - a to mluvím o pouhých úřednících!" Podívala se na Dara. "Věřil bys tomu, že někteří z nich měli osobní strážce?"

"Samozřejmě, že tomu věřím! Žil jsem dost dlouho na vězeňské planetě bez strážců."

"Aha. Tví kolegové spoluvězni byli horší než gorily?"

"Mnohem horší," přisvědčil Dar. "U bachařů člověk alespoň věděl, kdy se má mít na pozoru - nosili uniformy. Ale u svých kolegů spoluvězňů si člověk nemohl být nikdy jist, kdy se mu pokusí vrazit nůž mezi žebra."

"Oni vám nechali nože?"

Dar mávl rukou. "Wolmařané dokážou štípat pazourek a my to umíme také. Kdo by nám v tom zabránil, když tu nebyli dozorcí? Prostě je naložili do modulu a odvezli pryč. Shacklar odešel do vládní budovy a zůstal za jejími železobetonovými zdmi a vraty se třemi zámky a závorou tlustou jako moje ruka... a zvěť byla vypuštěna z klecí. Každý, kdo si chtěl s někým vyřídit účet, to udělal. Nebo se stal obětí vyřizování účtů někoho jiného."

"To je nemorální!" zvolala Sam. "Jak mohl něco takového dopustit?"

Dar pokrčil rameny. "K tvrdým je třeba být tvrdý, řekl bych. A my jsme mezi sebou měli spoustu pěkně tvrdých týpků. Když uviděli, že teče krev, začali se spojovat do part, aby si navzájem kryli záda. Než jsme se nadáli, měli jsme tu utěšeně rostoucí sbírku malých gangů, které tyranizovaly všechny ostatní a kradly, na co přišly."

"Co tady mohli ukrást?" ušklíbala se Sam.

"Jídlo, samozřejmě. Distribuce jídla se zhroutila. Proč by měly pracovní čtyř pracovat, když na ně nikdo nedohlížel? Nakonec jsme vzali sklad útokem - a zničili jsme víc jídla, než jsme snědli." Znovu se otřásl. "Pak došlo na nože. Rvačky propukaly nad každou masovou konzervou. Tehdy jsem začal hledat nějakou díru, do které bych zalezl a počkal, až se přejene to nejhorší."

"Ten tvůj generál v sobě neměl o nic víc etiky než žralok!" vybuchla Sam. "Jak tam mohl jen tak sedět a dívat se na to?"

"Řekl bych, že měl všechno zatraceně dobře promyšlené."

"Jak to myslíš? Nemohl přece vědět, co se ze všeho toho chaosu vyvine!"

"Ani bych neřekl..."

"O čem to mluvíš? Mohli jste se vyvraždit navzájem!"

"Dal by se tak soudit, že? Ale ve skutečnosti to nebylo příliš pravděpodobné. Bylo nás příliš mnoho - půl milionu. To je celá společnost a anarchie nikdy dlouho nevydrží. Když malé gangy zjistily, že si nikdy nemohou být jisty, kdy jim vpadne do zad jiný malý gang, zatímco válčí s třetím, začaly mezi sebou uzavírat dohody a vytvářely větší gangy, které se mohly cítit bezpečně právě proto, že byly největší v okolí."

"A ostatní malé gangy se také začaly spojovat do větších gangů." Sam přikývla. "Když byly hodně velké, už to vlastně

byly menší armády."

"Správně. Ale většina z nás si to vůbec neuvědomovala; najednou jsme prostě zjistili, že jsme rozdělení do třech velkých, vzájemně válčících gangů."

"Ti tři mocichtiví hoši, o kterých jsi mluvil?"

Dar přikývl. "Jejich síly byly velice vyrovnané. Války, které mezi sebou vedly, vůbec nic nerozhodly; jen lidé při nich umírali. Tehdy začal každý z nich usilovat o početní převahu."

"Až se dva z nich spojily a zaútočily na třetí?"

"Ne, zaútočili na nás Wolmařané."

"Aha." Sam se zatvářila překvapeně, ale pak pomalu přikývla. "Vlastně to dává smysl. Proč by měli jen tak sedět a čekat, až se zorganizujete?"

"Správně. Mnohem rozumnější bylo nás napadnout, dokud mezi sebou válčíme navzájem. Navíc jsme přestali držet hlídky na hradbách a Wolmařané byli dost chytří, aby zaútočili v noci."

Sam se zachvěla. "Jak to, že vás všechny nepovraždili v postelích?"

"Protože Velká trojka měla svoje hlídky. Jistili se, aby je nenapadla konkurence. Takže najednou vyly sirény, všichni pobíhali kolem a ječeli - nakonec ovšem nabyl vrch vojenský výcvik."

"Vojenský výcvik?" podívala se Sam. "Myslela jsem, že jste byli vězni."

"To ano, ale byli jsme také vojáci. Jak si to vůbec představuješ? Myslíš, že nám armáda přidělila oddíl na obranu před Wolmařany? Měli jsme vlastní bojové jednotky s vlastními seržanty a poručíky. Dozorci jen dohlíželi, aby nás nenapadlo něco nepěkného... a měli pod palcem laserová děla."

"Ale jak vám mohli nechat zbraně?"

Dar pokrčil rameny. "Nanejvýš luky a šípy. Vůči Wolmařanům jsme měli poctivou šanci. Takže když začaly houkat ty sirény, vyskočili jsme z postelí, automaticky popadli luky a hnali se na Wolmařany, kteří se zase hnali na nás. Docela přirozeně jsme přitom hulákali: 'Co máme dělat, serži?' Seržanti se totiž také chopili zbraní - alespoň ti, kteří přežili."

"A většina jich přežila, co?"

"Je to logické, ne? Hodnost má svá privilegia. Ano, většinou tam byli a řekli nám, kam máme jít."

"To se od seržantů čeká."

"Ano, jistě. Ale v tomhle konkrétním případě nám jen poradili, abychom řezali do všeho, co na sobě nemá uniformu - a přitom se pokusili najít poručíky a požádat je o rozkazy. Rozdělili jsme se do oddílů - a poručíci už žhavili svoje náramkové komunikátory, aby se zeptali Shacklara, co vlastně mají dělat."

"Co mají dělat...?" zopakovala Sam a vytřeštila oči. "Právě mě něco napadlo: vojáci jsou v podstatě byrokrati. Nikdo nechce riskovat, že se blamuje."

"Jsou k tomu vycvičení," připustil Dar. "A jak jsem řekl, když se na nás Wolmařané sesypali, vojenský výcvik nabyt vrch. Myslím, že to platilo i u Shacklara. Začal nám říkat, co máme dělat."

"Výcvik, ty má svatá prostoto! Na podobnou příležitost čekal - počítal s ní!"

"Čekáš, že se s tebou o to budu přít? Každopádně měl sledovací monitory a vyznal se v taktice, takže nám začal dávat rozkazy." Dar nevěřícně potřásl hlavou. "Pokud se to vůbec dá nazvat rozkazy! 'Poručíku Walkere, tlupa Wolmařanů pronikla vlevo od vás. Opravdu myslím, že byste tam měli zaběhnout a připravit jim menší překvapení.' 'Poručíku Able, četa seržanta Dortera, která se právě nachází vpravo od vás, bojuje proti dvojnásobné přesile. Mohl byste jim prosím poslat posily?'"

"Ale no tak! Žádný generál přece nemluví se svými podřízenými takhle!"

Dar pozvedl dlaně. "Ať se propadnu, ale on ano! Odposlouchával jsem komunikátor poručíka Walkera."

"Chceš říct, že jsi také bojoval?"

"Copak jsem měl na výběr?"

"Myslela jsem, že sis chtěl najít nějakou díru a zalézt si do ní!"

"Jistě. Ale neříkal jsem, že se mi to povedlo, že ne?"

Sam se mu zadívala do očí. "Pořád se mi tomu nechce věřit. Proč by byl tak zdvořilý?"

"Na to jsme přišli později. Svým způsobem nám tím dával najevo, že je to naše válka a že je na nás, abychom ji vybojovali. Ale byl ochoten poskytnout nám své rady, pokud budeme chtít."

"Dobré rady, předpokládám?"

"Velice dobré! Do hodiny se nám podařilo zatlačit Wolmařany zpátky za hradby. Potom Shacklar řekl poručíkům, aby se stáhli a dali jim příležitost uprchnout. Všichni mu odpověděli zhruba toto: 'K čertu s nimi! Ted' máme příležitost vypořádat se s těmi parchanty jednou provždy!' 'To jistě máte,' na to Shacklar, 'ale oni mají doma bratry a bratrance - početně vás převyšují přibližně šestkrát. Ovšem pokud skutečně stojíte o to je zlikvidovat, patrně se vám to podaří - ale vaše ztráty přitom budou dvakrát vyšší než jejich.' Poručíci uznali, že má pravdu, a nakonec udělali, co jim radil, a stáhli se. Wolmařané na nic nečekali a vzali do zaječích."

"A pak vám řekl, abyste použili laserové dělo?"

"Ne, děla odeslal pryč s dozorci. Naštěstí; nechci ani pomyslet, co by s nimi dokázali ti mocichtiví hoši. Ale ve zbrojnici jsme měli příruční blastery a ty měli pod kontrolou už dávno. Rozdali nám je hned, jak se rozječela poplachová siréna. Nehodily se příliš pro boj muže proti muži, ale jakmile nám Wolmařané ukázali záda, pálili jsme do nich, dokud na nás poručíci nezačali řvát, abychom přestali plýtvat municí. Wolmařané utíkali a zastavili se nejspíš až ráno."

"Vítězství," poznamenala Sam suše.

"Větší, než si myslíš - protože sotva bylo po bitvě, objevili se naši tři rádobybossové se svými gorilami. 'Dobře, dobře, už je po všem!' řekli nám. 'Vraťte zbraně a jděte domů!'"

"Vážně?"

"Ano." Dan pokrčil rameny. "Koneckonců, zbrojnici nám otevřeli oni, ne? Neměli právo žádat teď po nás zbraně zase zpátky? Pokud se na to člověk podívá z jejich úhlu pohledu..."

"Doufám, že jste jim je nedali!"

"Samozřejmě, že ne. Jen jsme se na ně usmáli a namířili zbraně na ně. Ale neřikali jsme nic; všechno povídání jsme přenechali poručíkům."

"Jaké povídání?"

"Různé. Ti ohleduplnější říkali: 'Ruce vzhůru!' Ti ostatní jen: 'Pal!' A my je poslechli."

Sam vytvořila rty tiché 'O'.

"Bylo to rychlé a milosrdné," pokrčil rameny Dar. "Víc, než si zasloužili, věř mi."

"Co jste si bez nich počali? Chci říct, přece jen zaručovali jistý společenský řád."

"Řekl bych, že máš oblibu v eufemismech. Ale zatímco jejich popel chladl, poručíci dali hlavy dohromady a vážně si spolu promluvili."

"Zvolili si vůdce?"

"Ano, všichni souhlasili, že to bude nutné. Bohužel už se tak snadno neshodli na tom, kdo by to měl být. V podstatě připadali do úvahy čtyři hlavní kandidáti, ale ani dva z poručíků se nedokázali sjednotit na jednom z nich."

"Jak dlouho jim to dohadování trvalo?"

"Dost dlouho na to, abychom začali být nervózní. S obavami jsme čekali, kdy dostaneme povel, abychom se začali vraždit navzájem."

"To bys přece neudělal!"

"Těžko říct. Vojenský výcvik se člověku zažere do mozku pěkně hluboko. Nikdy nemůžeš dopředu říct, co uděláš, když tvůj poručík zařve: 'Pal!'"

Sam se otřásla. "Co vlastně jste - zvířata?"

"Pokud se nepletu, filozofové o tom stále ještě vedou spory. Moje oblíbená definice je: 'Člověk je zvíře, které se směje.' Naštěstí stejným způsobem uvažoval i poručík Mandring."

"Kdo je poručík Mandring?"

"Muž se smyslem pro humor. To on nominoval generála Shacklara."

Sam se prudce obrátila, ve tváři rudá vztekem. Najednou však strnula a zamyšleně se zahleděla do prostoru. "Viš..."

Dar na ni ukázal prstem. "Přesně takhle reagovali všichni ostatní poručíci. Začali nadávat - a pak si uvědomili, že to myslel jako vtip. Když se pak přestali válet po zemi a plácát se do kolen, podívali se jeden na druhého a najednou byli všichni smrtelně vážní."

"Ale Shacklar se ani nepokusil je k tomu přemluvit!"

"Nemusel; nechal je, aby sami ochutnali vládu svépomocí. Teď byli připraveni na změnu diety - ale nikdo nechtěl být první, kdo to řekne. Tak se toho ujal poručík Griffin - je to skvělý chlap, když jde o to zachránit druhým tvář. Škoda, že nedokázal udělat nic pro svou vlastní..."

"Co se stalo?"

"Ano... prostě řekl: 'Proč se ho nezeptáme, co si o tom myslí on?' a když se všichni dosyta nasmáli, poručík Able řekl:

'To by byl skvělý fór.' A poručík Walker dodal: 'Jasně, nemusíme přece dělat, co řekne, že?' Na tom se samozřejmě všichni shodli, takže pověřili poručíka Walkera, aby to zařídil. Poručík Walker zavolal generála prostřednictvím svého náramkového komunikátoru, vysvětlil mu situaci a zeptal se ho, co by dělal na jejich místě. Shacklar mu odpověděl, že velice rád pomůže, ale že si vážně myslí, že by si měli raději zvolit někoho ze svého středu."

Sam se usmála. "To od něj bylo šlechetné. Co na ti na Prvním náměstí?"

"Požádali ho o radu. A on jim řekl, že by měli postupně vyvolávat jméno každého z poručíků a ti, kdo v něj mají důvěru, aby zvedli ruce."

"Kdo vyhrál?"

"Všichni; za žádného z nich se nikdo nepostavil. Nakonec poručík Mandring kandidoval generála Shacklara."

"Jak dlouho se to protáhlo?"

"Dost, aby si všichni začali uvědomovat, že mají hlad. Tak či tak, začali - zvedat ruce a tři sta ze čtyř set shromážděných bylo pro."

"Cože, pro člověka, který se schovával v pevnosti? Co změnilo váš názor na něj?"

"Z větší části chaos - a on už odvedl dobrou práci při řízení bitvy. Vojáci dokážou takové věci ocenit. Potom zavolali Shacklarovi a oznámili mu, že byl zvolen."

"Řekla bych, že byl docela rád."

"Těžko říct. Vím jen, že si povzdychl a řekl jim, ať si sestaví parlament a při jídle si promyslí znění ústavy."

"Ústavy? Ve vězení?"

"Co je na tom? Byl přece demokraticky zvolen, ne?"

Sam se znovu zahleděla do dálky. "Předpokládám -"

"Stejně tak on. Viš, tohle byl bod obratu - tehdy jsme se začali považovat za kolonii a ne za věznici. Když jsme sestavili ústavu, už jsme Shacklarovi neřikali 'dozorci' - nazývali jsme ho 'guvernérem'."

"To od vás bylo hezké," ušklíbla se Sam. "Uvážíme-li, že Terra to udělala už dávno."

"Ano, ale ne my. A jakmile se za něj postavil jeho lid, mohl dál vládnout bez tělesné stráže."

"To... svědčí o... zázračné dávce zdravého rozumu."

"Že ano? Funguje to samozřejmě, jen když můžeš proměnit celou planetu na věznici, a neexistuje způsob, jak ji opustit. Ale to je náš případ. Mohl si dovolit poslat dozorce pryč a nechat nás vybojovat si to mezi sebou."

"Příčemž jste pochopili, že je jeho vláda lepší než bezvládí."

"Pochopili jsme výhody. Jakmile byla jeho pozice upevněná, mohl začít předkládat ministerské radě návrhy reforem."
"Ministerské radě?"

"Zákonodárnému shromáždění. Wolmařané se teď uchází o zastoupení v něm. Ale to je v pořádku - vlastně jsme jim to nasadili do hlavy my obchodníci. Koneckonců, Shacklar přesvědčil radu o nutnosti zavedení institutu peněz."

"Ach, to mu muselo dát pořádnou fušku!"

"Vlastně ano; velká část Wolmařanů byli komunisté. Ale peníze se nakonec zavedly - ručně psané, mimo planetu bezcenné, ale tady mají svou hodnotu - jedna BTU za ustlaný kavalec, dvě BTU za úklid pokoje a tak dál."

"Skvělé! Za co se dají utratit?"

"No, Shacklar přesvědčil Chollyho, aby si zařídil obchod a někteří věz... kolonisté si řekli, že stojí za to se tam občas zastavit, a -"

"A než jste se nadáli, kapitalisty se to tu jen hemžilo."

"Máme tady jen to nejnnutnější - obchod se smíšeným zbožím, opravnu a tři hospody."

"Ten váš 'obchod se smíšeným zbožím' vypadá spíš jako supermarket."

"To je záležitost měřítek. Tak či tak, vytvořili jsme hlad po BTU, který měl za důsledek, že vojáci byli najednou na roztrhání a -"

"A jejich morálka se valem zlepšovala," zamumlala Sam. "Protože měli proč ji zlepšovat."

"Správně. Pak Cholly začal platit sběračům trubkového koření -"

"Založil narkomafii!"

"Klidně by se to tak dalo označit. A ukázalo se, že se pro ni našel trh - po zpracování droga nezabírala velký objem. A jestli tě to zajímá, nepůsobí euforii ani nepotlačuje bolest - zpomaluje proces stárnutí. Začala se o ni zajímat Univerzální farmaceutická a Mezhvězdný geriatrický ústav -"

"Chápu. Vysoké finance."

"Nebylo lehké ji získat. Zvláště ze začátku, když to bylo spojené s jistým rizikem ze strany Wolmařanů. Ale Cholly dostal na trh zboží, které udělalo ze skleněných korálků pouhý štěrka, a výměnný obchod začal vzkvétat."

"A domorodci najednou nebyli tak nepřátelští jako dříve." Sam přikývla.

"Teď jsi na to 'kápla." Dar dloubl špičkou boty do země. "Pak už nám přirozeně nedalo příliš mnoho práce dohodnout se na křídové válce."

"Takže obchod vzkvétal, morálka vzkvétala, udělali jste první kroky na cestě k unifikované společnosti a všichni měli pocit, že dostali svou příležitost..." Sam zadumaně potřásla hlavou. "Nemohu tomu uvěřit! Ústřední planety se zmítají v nepokojích a sebelitosti, a vám se tu podařilo vytvořit vzkvétající, možná dokonce i šťastnou společnost! Na Teře lidé propadli zoufalství, protože už nevěří, že by se vůbec něco mohlo zlepšit."

"Cože?" Dar udiveně vytřeštil oči. "Ale vždyť mají všechno! Jsou -"

"Nemají nic," ušklíbala se Sam. "Na Teře umřeš vykonáváje povolání, kterým se zabýval i tvůj otec, a všichni to vědí. Máš svůj byt, své servy a své přiděly. To je vše."

"Ale dokonce i žebrák tam má celý dům - s nábytkem, proti němuž ten náš vypadá jako dřevo na topení! A nemusí ho ani uklízet - na to mají servy. Všechn svůj čas mají jen pro sebe!"

"A co v něm mají dělat - hnít?"

"Cokoliv si zámánu! Poslyš, i k nám se doneslo, co znamenají ty vaše přiděly."

Sam pokrčila rameny. "Jistě, můžeš se opít nebo zdrogovat každý večer, můžeš si zajít na večírek nebo do nějakého zábavního podniku..."

Dar tiše zasténal.

"...ale doopravdy něco dělat? Ani náhodou! Pokud ses nenarodil v rodině státního úředníka - a ani ti se nijak nepřetrhnou."

"Ale..." Dar se podíval k nebi. "Ale jsou tu tisíce světů, které je možné dobýt!"

"Kdo by se obtěžoval?" Sám se hořce usmála. "Dobyli jsme jich už pěknou řádku a na Teře se v důsledku toho skoro nic nezměnilo."

"Nezměnilo? Váš nejubožejší žebrák si žije jako středověký král!"

"Opravdu si to myslíš?" Sam zablýsklo v očích. "Tak kde jsou sluhové, kde jsou hudebníci, dvořané, rytíři, kteří jsou ochotni umřít pro úsměv krásné dámy?"

"Každý Teřan má tři nebo čtyři servy! Pokud vím, jsou vybaveni dokonalým audiálním výstupem - tady máš svoje hudebníky!"

"A dvořany? Rytíře?" Sam zavrtěla hlavou. "Král byl králem proto, že vládl ostatním lidem - a to se nedá koupit za žádné peníze!"

Na to Dar mohl jen mlčet.

Náhle prudce zavrtěl hlavou. "Zatraceně! To je šílené!"

"A dekadentní k tomu," usmála se Sam nad svým Pyrrhovým vítězstvím. "Je to vymírající civilizace. Co nechápu, je, jak jste se tomu vy tady ubránili."

Dar pokrčil rameny. "Protože už jsme na dně? Jakmile se člověk jednou dostane sem, může to s ním jít už jenom nahoru."

"Není odsud kam jít a tečka!" Sam zaplály oči. "Možná je to opravdu proto, že jste tu v takové díře! Tady, na okraji civilizace - všechno si tu musíte udělat sami. Terra je příliš daleko, než abyste od ní mohli čekat pomoc. Nemůže vám vlastně ani vládnout - je tak daleko, že v okamžiku, kdy by vám řekla, že něco nesmíte, už byste to stejně dělali celé roky! A protože -" Náhle zmlkla.

"Protože jí na nás stejně nezáleží?" ušklíbl se Dar. "Protože je to bohem zapomenutá díra a o lidi, které sem poslala,

stejně nestojí? Nepřekvapilo mne, kdyby nás chtěli připravit i o Shacklara."

"Samozřejmě; představuje hrozbu pro lidi se skutečnou mocí. Koneckonců, je schopný. Je mu souzeno dělat vlny. O což jde mimochodem i mně."

"To je imponující." Dar se snažil zakrýt svůj úsměv.

"Ještě jsi mi nedokázal, že doopravdy neodíráš domorodce."

"Ne, to jsem nedokázal. Ale to je třeba vidět. Obchodovat začneme po západu slunce."

Kapitola 2

"Takhle se táborový oheň nedělá," namítla Sam.

"Co ty o tom můžeš vědět?" Dar přihnul do ohně hromadu zelených větviček a listů. "Jsi přece městská holka."

"To tvrdí kdo?"

"Ty. Říkala jsi, že jsi přišla z Terry, a to je přece jedno velké město."

"Je, ale zbylo nám ještě několik přírodních rezervací, jako například ta ve Skalistých horách. Takže je mi jasné, že bys měl na oheň použít suché dřevo."

"Naprosto správně." Dar se vesele podíval na svíjející se sloup hustého šedého dýmu, stoupajícího proti večernímu nebi.

Sam si povzdechla. "No dobře, tak se snažíš upoutat na sebe pozornost. Ale na čem budeme vařit?"

"Proč si s tím dělat hlavu?" Dar se začal přehrabovat ve svém vaku. "Stejně máme jenom sýr a suchary. A rozinkové víno, přirozeně."

Sam se otřásla.

Na jejich tábořiště padl soumrak a s ním přišli hosté: pět Wolmařanů, z nichž každý nesl přes rameno pytel."

"Ha! Máme společnost!" Dar si zammul ruce a pak se natáhl pro láhev a skleničky.

"Chceš je opít, než začneš smlouvat, co?" zasyčela Sam.

"Na to bych potřeboval víc alkoholu, než mohu uvést. Ale oni to považují za přátelské gesto." Vykročil přichozím naproti, láhev v ruce. "Jak se máte?"

"Jestli to nevíš, od nás se to nedozvíš," odpověděl první z Wolmařanů zažitou frází. "Rádi tě zase vidíme, Dare Mandro."

"I já vás rád vidím, Hirschmeire." Dar nabídl hostům hrst skleniček; každý si od něj vzal jednu. Dar všem nalil a pozvedl tu svou: "Na obchod!"

"A na zisk," zavrčel Hirschmeir. Jediným douškem vypil půl sklenice. "Áá! Je dobré svlažit hrdlo po dlouhé cestě. Dnes byl horký den na práci na poli."

"Ano, to byl," přisvědčil Dar. "A trubkové koření vynáší tak málo."

"Na Libřanské burze pět celých třicet osm kwahu za unci," odpověděl druhý Wolmařan pohotově.

Dar se na něj překvapeně podíval. "To je čerstvý kurz, přivezený dnešní nákladní lodí. Kde jste k němu přišli?"

"Minulý měsíc jsi nám prodal hezké rádio," připomněl mu Hirschmeier. "Vzkaž prosím seržantu Walstockovi, že jeho hudební bloky jsou skvělé."

"Rád." Dar si vytáhl poznámkový bloček a zapsal si to.

"Ale neměl by klást tak velký důraz na bubnová sóla," řekl jiný Wolmařan zamyšleně.

"To je fakt, Slotmeyere." Dar si udělal další poznámku. "Dá si ještě někdo?"

Pět rukou k němu natáhlo se skleničkami. Dar jim všem dolil a pak zvedl jeden žok. "Dobře. Přístupme k věci." Položil žok na přední plošinu gravitačních saní.

"Dvacet sedm celých třicet dva kilogramy," ohlásily sáně. "Devadesát sedm procent Organum Translucem se třemi procenty trávy, kousků listí a rozmanitých nečistot."

"Nečistot není mnoho." Dar sundal žok z plošiny a položil ho na půl cesty mezi sebe a Hirschmeira.

"Viš určitě, že ta věc není živá?" zeptal se jeden z Wolmařanů.

"Jistě. Ale má v sobě ducha."

"Ve strojích nejsou žádní duchové." Wolmařan důstojně zavrtěl hlavou.

Dar si ho změřil pohledem a pak se zamračil. "Už jsem vám nabízel historii filozofie na mnemokostkách?"

"Prodal jsi nám ji loni," zavrčel Hirschmeir. "Mizerný obchod. Polovina kmene teď cituje-um Locka."

"Locka?" Dar se zamyslel. "Podle mě by vám víc vyhovoval Berkeley nebo Sartre."

"Zastaralé pojetí," odfrkl si Slotmeyer. "O těch mi povídala maminka, když mě ještě houpala na kolenou. Nezapomínej na oportunistickou kulturu našich předků."

"Opravdu mi to nějak vypadlo z hlavy," přiznal Dar. "Dobře. Co takhle dvě stě třicet čtyři za celý žok?"

Hirschmeir zavrtěl hlavou. "Příliš nízko pod burzovní cenou. Tvoje peníze mají vůči Libřanským BTU kurz pouhých nula celá osm."

"Asi si budu muset promluvit se seržantem Walstockem," zavrčel Dar. "No dobře, tak jsem cenu o dvacet procent podсадil. Ale nezapomínej, že musíme zaplatit za dopravu koření na Libru."

"A tvůj šéf Cholly musí zaplatit tobě, a ne málo," dodal Slotmeyer. "Nezapomínáme na nic, Dare Mandro."

"Až na to, že Cholly musí mít alespoň nějaký zisk, jinak by nemohl obchodovat," připomenul mu Dar. "No dobře. Co takhle dvě stě sedmdesát pět?"

"Pouhou desetinu kwahu?" Hirschmeir se zakabonil. Pak se sehnul a zvedl svůj žok. "Rád jsem si s tebou popovídal, Dare Mandro."

"Dobře, no tak dobře! Dvě stě osmdesát!"

"Dvě stě devadesát," kontroval Slotmeyer okamžitě.

"Dobře, tak dvě stě osmdesát pět." Dar si povzdechl a zavrtěl hlavou. "Máte mě na svědomí, chlapi. Proč byste se měli trápit nad tím, že už sem příští měsíc asi nepřijdu. Doufám, že budete s mým nástupcem spokojeni."

"Žádný strach. Řekneme Chollymu, že s nikým jiným nebudeme jednat." Hirschmeir se zašklebil. "Co ty máš na prodej, Dare Mandro?"

"Ale, trochu toho a špetku onoho." Dar se obrátil k saním. "Pomůžete mi?"

Všech šest společně složilo na zem velkou bednu. Dar odjistil zámky a sklopil jednu její stěnu. Wolmařané se shlukli kolem a s vzrušeným mumláním se začali probírat zbožím.

"K čemu je ten červený kámen?" otázal se Slotmeyer a zvedl opracovaný polodrahokam. "Je to rubín do laseru?"

Dar přikývl. "Je vyrobený uměle, ale funguje lépe než přírodní."

"Tady jsou hlavně," ukázal jiný Wolmařan.

"Jsou ke stejnému typu, ke kterému jsi nám minule prodal instruktážní příručku?" Hirschmeir potěžkal v dlani energetický zdroj.

Dar přikývl. "Dvojka X-14. Armádní model."

"Co je to?" Jeden z Wolmařanů ukázal na jakousi ocelovou součástku.

"Montážní skupina automatického soustruhu," odpověděl Dar.

Slotmeyer se zamračil. "Co je to 'soustruh'?"

Dar se zašklebil. "Instrukční příručka stojí jen pětadvacet kwahů."

"Dvacet pět?" Hirschmeir zbledl.

Darův úšklebek se ještě rozšířil.

Hirschmeir po něm šlehl pohledem, pak se také zašklebil a přikývl. "Jsi silniční lupič, Dare Mandro."

"Ne, jen lesní," opravil ho Dar. "Cholly mi říkal, že na silnici ještě nejsem dost dobrý."

"Podceňuje tě," zavrčel Hirschmeir. "Kolik stojí ty součástky do laserů?"

Dar vytáhl z kapsy bundy ceník a podal ho Hirschmeirovi. "V klidu si to přečti, já zatím převážím zbytek koření." Pak začal nakládat žoky na plošinu saní, zatímco Wolmařané se shlukli kolem svého náčelníka, pročítali si ceník a polohlasně se při tom dohadovali.

Sam přistoupila k Darovi a dotkla se jeho ramene. "Kam se poděla všechna ta 'um' za jejich slovesy?"

"Huh?" Dar vzlhl. "Ach tak. Viš, mě znají. Předemnou si už nemusejí na nic hrát."

"Dobře, dobře!" zavrčel Hirschmeir. "Vezmeme si tři rubíny, tři hlavně, deset energetických zdrojů a kompletní sadu součástek na soustruh."

"Fajn." Dar stiskl tlačítko na váze a ta řekla: "Celkový součet za zboží je 4 235,50 BTU."
Dar přikývl. "A za své trubkové koření dostanete 5 337,50. Můžete utratit ještě 1 102 BTU, Hirschmeire."
"Už nemáš nic, co by se nám hodilo," zabručel Slotmeyer.
Hirschmeir přikývl a napřáhl dlaň. "Vezmu si to v hotovosti."
"Mohl by sis to uložit na účet do banky," nabídl mu Dar. "Cholly teď nabízí nový druh spojení."
Hirschmeir zavrtěl hlavou. "Dává nám mizerných pět procent ročně. Raději si o ně zahrajeme poker s vojáky."
"Ale tohle je nový druh spojení," upozornil ho Dar. "Úrok se přičítá čtvrtletně."
Hirschmeir vzhledl a zakabonil se ještě víc. "Čtvrtletně? Co to znamená?"
"To znamená, že se ti na konci každého pátého měsíce připočítá k částce na kontě úrok a tím se automaticky zvětší úročená částka na další období."
"Takže v druhém kvartálu už mi Cholly bude počítat úrok z 1 157,125 BTU?"
Dar přikývl. "A za třetí kvartál už ti vyplatí úrok z 1 162,48 BTU. To dělá roční úrok dvacet jedna a půl procenta."
"Cholly zkrachuje," odsekl Slotmeyer.
"Ne, vydělá na tom - pokud si tímto způsobem u něj uloží peníze dost z vás. Když se mu podaří shromáždit pět tisíc kwahů, koupí za ně obligaci Banky MDV, které vynáší dvacet tři procenta ročně."
Slotmeyer pomalu zvedl hlavu a oči se mu rozšířily.
Pak se obrátil k Hirschmeirovi. "Ber to!"
"Myslíš?" Hirschmeir se zatvářil nerozhodně.
"Jestli si to myslím? Když na tom Cholly vydělá také? Je to dobrý obchod!"
Hirschmeir chvíli upíral oči na zem, pak se podíval na Dara a přikývl. "Dobře. Otevíráme si nový účet."
"Výborně." Dar vytáhl formulář a podal ho Hirschmeirovi, ale Slotmeyer se ho zmocnil dřív. Rychle stránky s tichým mumláním přelétl pohledem, pak přikývl a vrátil ho Hirschmeirovi. Hirschmeir ho na určeném místě označil svým totemem a pak ještě v závorce připojil podpis. Dar si od něj formulář vzal zase zpátky a vložil ho do šterbiny v boku saní. Ozvalo se zahrkání a ze šterbiny vypadla potvrzená kopie a malá modrá vkladní knížka. Dar se přesvědčil, že byl vklad řádně zapsán, přikývl a podal ji i s kopií smlouvy Hirschmeirovi. Wolmařan je pečlivě uschoval a usmál se.
"Dobře, Dare Mandro. S tebou je radost obchodovat."
"Potěšení je na mé straně." Dar pozvedl láhev. "Ještě jednu na cestu?"

Sam se dívala, jak skupinka Wolmařanů mizí do noci, zatímco Dar znovu naložil gravitační sáně a zakryl je celtou. Nakonec se k němu obrátila: "Proč tomu říkají 'trubkové koření'?"
"Huh?" Dar vzhledl. "Podívej se sama."
Sam se sklonila nad jedním z žoků a ponořila ruku dovnitř. "Dlouhé, tenké, duté stvolý." Přikývla. "Opravdu to připomíná hadičky nebo trubice."
Dar naložil žok na sáně a upevnil krycí plachtu. "Tohle má slušnou kvalitu. Dnes jsem měl docela štěstí."
"Jak vůbec můžeš něco takového říct?" vybuchla Sam. "Vždyť jsi skoro nic nevydělal!"
"Asi tak půl druhého procenta." Dar vzal plastickou kostku a narovnal se. "To je dobré. Cholly je vcelku spokojený, když se udržím na nule."
"Vážně? Neříkej!" Sam si založila ruce v bok. "A co on vlastně je, filantrop?"
"Učitel," připomněl jí Dar. "A Shacklar je politik. Chollyho doopravdy zajímá jen to, kolik se toho Wolmařaně při obchodování naučí, a Shacklara zase, aby byli ekonomicky co nejvíce spjati s vojáky. Dobrá vůle je samozřejmě v zájmu obou."
"Samozřejmě," odtušila Sam suše. "Předpokládám, že při žádné obchodní cestě neopomeneš přibrat něco z wolmařanského folklóru."
"A ještě za tepla to poskytnu Chollymu, který se postará, aby se to stalo součástí pivních řečí v jeho hospodě." Dar se ušklíbl. "Dej nám deset let, a vojáci a Wolmařané budou znát své kultury navzájem stejně dobře jako své vlastní."
"Řekla bych, že ekonomické citění už si vypěstovali na slušné úrovni."
"Slotmeyer už se navíc docela dobře vyzná v zákonech," dodal Dar. "Dělá pozoruhodné pokroky."
Sam se zamračila. "Připadáš mi jako učitel, který se chlubí nadaným žákem... Hej!"
Dar se na ni ušklíbl.
"Samozřejmě, mělo mě to napadnout hned," řekla suše. "Cholly nezaměstnává obchodníky; vychovává si učitele."
"Přesně tak," přisvědčil Dar. "Ale jedním očkem musíme sledovat i zisky a ztráty."
"A co ztráty armády?"
"Cože?" Dar vzhledl. "O čem to mluvíš?"
"Ty součástky do laserů - ty jsou z armádní výzbroje, ne?"
Dar na ni chvíli mlčky hleděl a po tváři se mu pomalu rozléval úsměv.
"No tak," pobídla ho Sam. "Mně můžeš věřit. Je ti přece jasné, že kdybych tě chtěla zkoupat, vím už toho o tobě i tak dost."
Darův úsměv se zkřivil v úšklebek. "Jak? My všichni, co jsme tady, už v tom vězíme až po uši."
Sam se zamračila. "Jak můžeš vědět, že nejsem špiónka ÚMZ? Nebo armády a nepokouším se zjistit, co tady Shacklar dělá doopravdy. Určitě je ti jasné, že kdybych po mém návratu na Terru podala hlášení, mělo by to za následek jeho okamžité odvolání."
Dar přikývl. "Jo. To bys mohla."
Sam se od něj odtáhla a pozorovala ho pohledem myši sledující probouzející se kočku.
"Ale zřejmě to neuděláš," dokončil Dar.

Sam se rozhořčeně zakabonila. "Jak to k čertu můžeš vědět?"

"Tak za prvé, nevěřím, že se někdo na Teře doopravdy zajímá o to, co se tady děje - určitě ne v armádě a nejspíš ani v ÚMZ."

"Shacklar si tu buduje mocenskou základnu," namítla Sam.

"Mocenskou? Vždyť nedokáže ovládnout ani Wolmařany."

"Ale snaží se je spojit s vězni v jeden mocný celek."

Dar se pobaveně usmál. "A co si myslíš, že s ním asi bude podnikat? Vyrobí hrozně dlouhý žebřík a přeleze na Terru?" Zavrtěl hlavou. "Neexistuje žádný způsob, jak by Shacklar mohl ohrozit kohokoliv mimo tuto planetu - a hoši z Terry se čerta starého zajímají, koho by eventuálně mohl ohrožovat na ní." Vyhodil plastovou kostku do vzduchu a zase ji chytil. "Ne že bych si myslel, že jsi špionka. Jistě, můžeš být reportérka, která hledá nějaké tučné sousto pro své zaměstnavatele, ale že by ses pro to tolik angažovala?"

"Proč ne?" ušklíbla se škodolibě. "Na Teře se toho děje tak málo..."

Dar pokrčil rameny. "No dobře - řekněme, že je to skutečně tak. Co bys mohla udělat? Shromáždit podklady pro desetiminutový šot na 3DT o strašných, zavržených a pobuřujících událostech tady na Wolmaru?"

"Samozřejmě. Jste dost daleko od Terry, aby to mělo tu správnou příchut' exotiky. Lidi by to určitě chytlo. Na Teře je doopravdy nuda."

Dar pokrčil rameny. "Tak z nás bude šestidenní trhák."

"Devítidenní."

"Devítidenní. A v armádě si řeknou: 'Božíčku! Netušili jsme, že to vezme takový obrat!' Pak pošlou Shacklarovi oficiální nótu, ve které bude stát: 'Ty ošklivý, zlobivý kluku! Neopovažuj se pokračovat v těch hanebnostech! Jak se to chováš k zločincům ve vězení?' A Shacklar - tím jsem si jist - jim poskytne padesát velice dobrých vysvětlení a uzavře to slovy: 'Ale samozřejmě, jestli nechcete, abych to dělal takhle, rád to zkusím vaším způsobem.' A hlavní velitelství odpoví:

'Dobře. Udělej to naším způsobem.' Potom to oznámí médiím, media to rozšíří mezi lidi a ti budou mít takový ten dobrý pocit, že dobrá věc opět zvítězila. Načež na nás zase všichni zapomenou."

"A Shacklar doopravdy vůbec nic neudělá?"

"Ale jistě - pořádně mi vyčiní, že jsem si pouštěl hubu na špacír. Což je v pořádku; tu a tam je dobré udělat něco, co vyvolá nějakou odezvu."

Sam si povzddechla. "V pořádku. Pak mi tedy můžeš klidně povědět i o těch součástkách do laserů, protože chceš - a protože neexistuje žádný důvod, proč bys neměl... nebo snad ano?"

"Ne. Snad s výjimkou mého pevného přesvědčení, že vyvodíš ty nejhorší možné závěry ze všeho, co ti řeknu. Co třeba si myslíš o těch součástkách?"

"Pocházejí z armádní výbroje, ne?"

"Jistě. Co jiného by jim generál mohl dát, o co doopravdy stojí?"

"A nepřípadá ti to tak trochu nesprávné?"

"Proč? Budou přece využívány k vojenským účelům."

"K vojenským účelům Wolmařanů!" vybuchla Sam. "Dodáváš zbraně nepříteli!"

"Myslím, že by se to tak dalo nazvat," usoudil Dar.

"Myslíš! Copak si neuvědomuješ, že si podepisujete svůj vlastní rozsudek smrti?"

"Ne, dokud bude na Wolmaru vládnout mír," namítl Dar. "Shacklar věří víc obchodu než palebné síle. Proti vlastním zákazníkům se bojuje velice těžko."

"Ale stávalo se to."

"Pravda," přisvědčil Dar. "Právě proto se tak snaží, abychom se navzájem dobře poznali a trochu se sžili. Můžeme válčit se svými zákazníky, ale určitě ne se svými přáteli - pokud se nám z nich podaří udělat přátele. Kdyby propukla skutečná válka a všechny wolmařanské kmeny se proti nám spojily, je po nás. Početně nás převyšují tisíce ku jedné. Blastery by ten proces mohly uspišit, ale to je asi tak všechno."

"Tak proč jim neprodáváte blastery?" zeptala se Sam. "Proč jenom náhradní díly?"

"Hm, za prvé, je velice nesnadné přimět armádu, aby nám na věžeřskou planetu poslala celé blastery." Dar stiskl knoflík na boku plastové kostky; kostka začala bzučet. "Ale náhradní díly nám sem posílají po tisících."

Sam potřásla hlavou. "Blbost byrokracie!" Dívala se, jak se bzučící kostka nafukuje a roztahuje. "A za další?"

"Za další, jestliže jim budeme prodávat jen součástky a instruktážní příručky, donutíme je učit se, jak se sestavují." Dar se usmál a v očích se mu objevil zasněný výraz. "Začnou se zajímat, jak a proč věci fungují - a pomaličku si osvojují techniku. Jen počkej, jaké bolení hlavy jim způsobí obyčejný soustruh! Ale když pochopí jeho funkci, dostanou se zase o pořádný kus kupředu."

"Ty jsi tak trochu sadista, co?"

"To už tak s učiteli bývá." Dar sledoval, jak se kostka mění ve stan se skosenou střechou a půdorysem tři krát tři metry.

"Je čas uložit se k spánku."

Sam zavrtěla hlavou. Nevypadala příliš spokojeně. "Kdybych tušila, že to bude takové..."

"Nikdy jsem ti nesliboval antigravitační postel ani hedvábná prostěradla!"

"Ne, ne! Myslím celou planetu! To, co tu generál vybudoval! Co se snaží dokázat! Kdybych věděla, že je to takhle, osobně bych hodila bombu na loď nového guvernéra!"

Dar, který právě lezl dovnitř, ztuhl uprostřed pohybu.

Pak se ohlédl přes rameno. "Promiň - co jsi to říkala?"

"Nový guvernéř." Sam se zamračila. "Však víš - ten, co má přiletět zítra."

Dar pozpátku vycouval a napřimil se. "Ne, věř mi nebo ne, ale nevím. A neví to ani nikdo jiný na Wolmaru."

"Oni vám to neřekli?" Sam se zatvářila překvapeně. "Hm... ale je to tak. ÚMZ sem posílá nového guvernéra, který je zmocněn poslat Shacklara domů a převzít všechnu jeho moc. Vadí jim, že se řešení 'wolmarské otázky' tak vleče."
"Opravdu?" vydechl Dar. "Zajímavé. A jak to, že o tom všem víš? Copak si o tom na Teře cvrlikají vrabci?"
"No, netvrdím, že se o tom zrovna psalo na titulních stranách..."
"Nejsme zase tak důležití," opáčil Dar suše.
"Bylo to v posledním spisu, který jsem dostala na stůl toho dne, kdy jsem dala výpověď - rozkaz k zajištění přepravy Bhelabhera a jeho asistentů na Wolmar."
"Tak Bhelabhera? Jaký je?"
"Hm..." Sam pokrčila rameny. "Víš - nic zvláštního. Seržant v záloze, který udělal kariéru."
"Aha," přikývl Dar. "Chceš říct natvrdlý?"
"Velice rozvázný," přisvědčila Sam. "A velice konzervativní - zvláště co se týče vedení armády a zacházení s vězni... Co to děláš?"
"Balím." Dar stiskl knoflík a pozoroval, jak se stan zase scvrkává v plastovou kostku. "Vracíme se do města."
"Řekla jsem snad něco?"
"To ano - a měla bys to zopakovat hned, jak to bude možné. Před Shacklarem. Musíme se ujistit, že ví, co se na nás žene."

Kapitola 3

"Ať už chceš podniknout cokoli, jemu nic neříkej," poradil mu Cholly.
"Ale měl by se připravit!" namítl Dar. "Zahnat vetřelce! Pálit, sotva uvidí světla jeho kosmické lodě! Čert vem ty zatracené inkousty, napumpujte to do nich ze všech hlavní! Ať to všichni vidí!"
"Všechno špatně," řekl Cholly. "Ať už se stane cokoli, on musí být schopen s čistým svědomím prohlásit, že o tom nevěděl."
"Hm." Dar se kousl do rtu. "Na to jsem zapomněl."
"Na to nikdy nezapomínej." Cholly začal znovu utírat barový pult. "Čisté svědomí a čistý rejstřík, příteli."
"Pravidlo číslo jedna všech politiků," vysvětlil Dar Sam. "Za každé okolnosti musíš být schopna prohlásit, že tě někdo špatně informoval - nebo udělal něco za tvými zády."
"V tomto případě to budeme muset udělat za jeho zády," dodal Cholly. "Generál je velice mizerný lhář. Nedokázal by ani tvrdit, že ho špatně informovali."
Dar přikývl. "Správně. Co takhle rychlý útok přepadového komanda?"
"Nezákonně," upozornil ho Cholly. "Snad si nemyslíte, že se Bhelabhera můžete zbavit legálně?" zvolala Sam.
"To ne, ale můžeme to udělat způsobem, který není prokazatelně nezákonný."
"Chce říct, aby se dalo tvrdit, že to byla nehoda," vysvětlil Dar.
"Fajn." Sam sevřela rty. "'Promiňte pane, omylem jsem vám do martini přidala strychnin.' 'Ach bože, moje bomba! Upustil jsem ji!'"
"Účinné, ale nepraktické," usoudil Cholly. "Nad tímhle by se těžko dalo přimhouřit oko."
"Ale něco přece udělat musíte! Myslete na dobro planety!"
"Já na ně myslím," řekl Cholly zamyšleně, "a mám takový pocit, že teď by jí ze všeho nejvíc prospěla dobře fungující celnice."

"Pravá skotská whisky," připomněl seržant.
Dar přikývl. "Přímě z Terry - z Království nového Skotska. Dva litry pro tebe a další dva pro tvého desátníka."
"To je fěrové!" Seržant si hodil laserovou pušku na rameno a postavil se do pozoru. "Dobře, budeme tam hlídkovat dnem i nocí - přesněji řečeno celý zítřek. Ačkoliv proč je nutné hlídat tu starou chajdu, je nad moje chápání. Posledních deset let v ní nebylo nic důležitějšího než nějaké zbytečné součástky a smetí."
"A takhle to tu vypadá teď," Dar otevřel dveře a nechal vojáka nahlédnout dovnitř. "Koberec, pět židlí, dva popelníky a dlouhý stůl."
"Celnice?" Desátník vytřeštil oči na tabulku. "Je to legální?"
"Samozřejmě," ujistil ho Dar. "Věř mi, já to musím vědět - sám jsem ten rozkaz psal."
"Nařídil to Shacklar?"
"Nemůžeš čekat, že se bude každou maličkostí zabývat osobně."
Seržant tiše zaúpěl, pak ztuhl a obličej se mu zbarvil do nachova. Dar se na něj podíval, zamračil se, pak sledoval směr jeho pohledu - a uviděl Sam, která kráčela směrem k nim, oblečená v přiléhavé modré uniformě se zlatými epoletami a baretem. Dar ztuhl rovněž - až do této chvíle by nemohl přísahat, že vůbec má nějakou postavu.
"Cholly prošel účty a vypátral Wolmařana, který si od vás koupil šicí stroj." Aniž zareagovala na jejich upřené

pohledy, Sam podala Darovi plochý, úhledný balíček. "Jeho žena se uvolila odvést rychlou práci."

Dar se otřásl. "Ehm, skvělé. Kolik to stálo?"

"Čtyři energetické zdroje, šest blasterových hlavni, dva řídící čipy a vanu."

"Stálo to za to," hvízdal obdivně seržant, oči upřené na ni.

"Raději si to rovnou obleč." Sam se obrátila ke dveřím. "Já ještě musím nainstalovat terminál a připravit papíry."

"Ehm - ano." Dar od ní s vypětím všech sil odtrhl oči a podíval se na hodinky. "Kolik času nám zbývá?"

"Cholly říkal, že dopravní modul z měsíce přistane ve třináct nula nula," zavolala Sam z nitra budovy. "Kolik hodin je teď?"

"Třináct nula nula." Dar se začal svlékat.

"Ale no tak, Dare Mandro!"

Dar podrážděně vzhledl, pak rychle popadl uniformu. Nebylo slušné, aby se vojáci před Wolmařany producovali nazí, a muž, který se k nim spolu s Chollym blížil, byl šaman kmene Sarů.

"Pokoj s tebou, Dare Mandro." Šaman mu pokynul na pozdrav.

"Ehm, pokoj s tebou, ctihodný." Dar se nasoukal do uniformy, zapnul zip a pozvedl dlaň. "Je mi ctí se s tebou setkat, ale ehm - proč máš na sobě celnickou uniformu?"

"Přece proto, že je jedním z tvých lidí, není to tak, ctihodný?" Cholly se zašklebil. "Jen tak pro všechny případy, Dare."

"Jo takhle." Dar tiše hvízdal. "Tvoje 'předtuchy' nám mohou být velice užitečné, ctihodný."

"Od nynějška 'důstojníku Haldane', Dare Mandro." Šaman potřásl Darovi trochu rozpačitě rukou; nebyl na takové způsoby zvyklý. "Ale měj stále na paměti, že mé nadání ještě nezaručuje úplné přečtení jejich myslí."

"Ano, ano, já vím. Moc sesílá svůj dar, kdy Ona chce, ne kdy chceme my." Dar si tajně za zády promasíroval pochroumané klouby na ruce. "Ale doufám, že nám dnes bude nakloněna, cti... ehm, důstojníku Haldane."

"Já také," přisvědčil šaman zachmuřeně. "Shacklar s námi musí zůstat, Dare Mandro. Nepřeji si vidět, jak naši mladí mužové umírají skosení paprsky blasterů - ani vaši."

"To jistě ne." Dar si byl náhle velice dobře vědom svého věku.

"A věřím, že všechno zařídíš natolik moudře, že vůbec nebudu muset promluvit."

"Jsem si jist, že to nebude třeba, ctihodný," odpověděl Dar rychle. "Hovoříš terransky lépe než já."

"To je od tebe laskavé - ale můj přízvuk není, jaký by měl být."

"Ani můj ne," namítl Cholly. "Ale ctihodný má pravdu, hochu - může mezi nimi být někdo, kdo o Wolmaru něco ví."

"A přestože jsem pro tuto příležitost smyl své barvy, pro toho, kdo ví, na co se dívat, je má národnost vepsána v mém obličejí." Šaman náhle ztuhl a podíval se k nebi. "Moc mne dnes obdařila svou přízní, Dare Mandro. Tvoji nepřátelé přicházejí."

Dar se zadíval k nebi, ale nic zvláštního tam neviděl. Přesto... "Tvé slovo je pro mne dobrým důkazem, ctihodný. Není čas, abychom se vžili do svých rolí?"

Přepravní modul se snesl s burácením na zem a jeho přistávací trysky znovu ožehly častým používáním zčernalý deflektor. Dar se díval oknem, jak se rampa odsunula a otevřel se vstupní průlez. Vyběhl doprovodný oddíl a rozestavil se na dohled od budovy. Strážní se podívali jeden na druhého a vykročili vpřed; pak seržant přistoupil k jednomu mužů, vyznačujícím se liščími rysy tváře, zasalutoval a promluvil s ním několik slov. Vzápětí se k nim prodral jiný muž a rázně je přerušil. Nebyl vyloženě vysoký, ale působil dojmem, že se na lidi dívá shora; nebyl ani šlachovitý, ale rozhodně vypadal impozantně. Čím déle pokračovala jeho konverzace se seržantem, tím zřetelněji se k Darovi nesl jeho hlas, ale seržant byl neústupný. Počkal vždy, až se muž vyběsí, pak pronesl několik slov a počkal, až se přežene další zuřivá odezva. Darovi však neuniklo, že se hlaveň jeho zbraně začíná chvět. V duchu zvýšil jeho odměnu o dvě penty skotské a láhev bourbonu.

Nakonec muž pohodil hlavou a vykročil k budově. Členové jeho doprovodu mu spěšně ustupovali z cesty, zatímco seržant s kamenným výrazem ve tváři ho následoval.

"Připrav se," řekl Dar tiše. "Zákazníci."

Dveře se s bouchnutím rozletěly a muž vtrhl dovnitř. "Kdo je odpovědný za tuhle frašku?"

"Jsem služebně nejvyšší úředník z přítomných, pane." Dar se snažil udržet si přísně neutrální výraz. "Mohu vám nějak pomoci?"

"Pomoci! Můžeš nám velice pomoci, když necháš té šaškárny a okamžitě nás zavedeš do guvernérského paláce."

"Samozřejmě, pane - hned, jakmile budete mít za sebou celní kontrolu."

"Celní kontrolu! Tahle planeta nikdy neměla celnici! Četl jsem hlášení!"

"Inovace," odpověděl Dar popravdě. "Neustále se snažíme modernizovat, pane."

Všichni členové doprovodu se namačkali dovnitř a desátník za nimi zavřel dveře. Spolu se seržantem pak zaujali místa v rozích místnosti.

"Ctihodný Bhelabhere..." Muž s liščí tváří se objevil po mužově boku. "...možná, že si tito dobří lidé prostě jen neuvědomují vaše postavení." Pokradmu zpražil Dara velice zlým pohledem. Dar si koutkem oka všiml, že ctihodný Haldane jen zamrkal.

"Máš pravdu, Canisi, máš pravdu," zabručel Bhelabher. Obrátil se zpátky na Dara. "Poslyšte, příteli - víte vy, kdo já jsem?"

"To opravdu nevím, pane - ale rád bych to zjistil. Mohu vidět váš pas, prosím?" Dara napadlo, že Samin nápad byl možná přece jen nejlepší: strychnin. 'Příteli,' to zrovna!

"Pas!" zařval Bhelabher. "Mladý muži, měl byste vědět, že jsem váš nový guvernér!"

Dar sehrál mírný údiv, pak se opřel oběma rukama o stůl a předklonil se. "Zajímavá teorie, ctihodnosti, ale nechám si to

ověřit v guvernérově paláci. Obávám se, že mne dosud nikdo neinformoval o tom, že by měl někdo nahradit guvernéra Shacklara. Mohu vidět váš pas, prosím?"

"To je absurdní! Na planetě plné vězňů zrovna mne budou podezírat!"

"Právě proto, že jsme na planetě plné vězňů, nemůžeme z podezření vyjmout nikoho," odpověděl Dar sladce. "Bojím se, že musím trvat na tom, abyste mi ukázal své dokumenty, ctihodnosti."

Bhelabher začal rudnout a vydávat přidušené zvuky, ale muž s liščím obličejem mu položil ruku na rameno a on se ustálil na světle fialové. "No dobře, když to musí být!" zavrčel Bhelabher. "Atavisto, moje dokumenty!"

Hubená mladá žena se prodrala do popředí. Otevřela složku a rozložila na stole několik mikrohol. Její šaty ji těsně obepínaly postavu a byly průsvitné, což v jejím případě nebyla tak docela výhoda - ale Dar se stejně soustředil výhradně na její tvář. Doufal, že to bude působit.

Sam posbírala mikrohola a začala je vkládat do terminálu. Dar si všiml, že pod nimi byla plastyrová obálka opatřená Shacklarovým jménem.

Ctihodný Haldane přistoupil k Darovi, aby vzal od Sam zkontrolovaná mikrohola. Tak tiše, že ho nikdo jiný nemohl slyšet, Darovi zašeptal: "Každý z členů jeho doprovodu má ve svých zavazadlech kopie všech těchto dokumentů." Dar nehnul ani brvou, ale přitiskl dlaň na stůl, aby mu naznačil, že slyšel. Zároveň si všiml, že plastyrová obálka mezi dokumenty už nebyla.

Sam dokončila kontrolu, naklonila se k ctihodnému šamanovi a něco mu zašeptala. Ten se naklonil zase k Darovi a zamumlal: "Důstojník Bineová říká, že dokumenty jsou chráněny kódem a nemohou být přečteny naší centrálou." Fajn, pomyslel si Dar. Jak má tohle obhájit? Sam mu připadala ještě zajímavější než dřív. "Bojím se, že si budu muset vaše dokumenty ponechat, ctihodnosti."

"Cože?"

Dar se rychlým pohledem přesvědčil, že je střeža stále na svém místě, a pak řekl Bhelabherovi: "Bojím se, že budu muset zadržet vaše dokumenty. Víte, jsou chráněny kódem, který náš počítač nezná."

"To je neslýchané!" vybuchl Bhelabher. "Ze všech nekompetentních idiotů, se kterými jsem se kdy setkal, jste vy ten nejtupější! Mladý muži, tohle já nebudu tolerovat."

"Bojím se, že nemáme na výběr," odpověděl Dar lítostivě. "A za daných okolností se rovněž obávám, že budu muset zkontrolovat všechna vaše zavazadla."

Bhelabher začal znovu rudnout a koktat a pohled muže s liščím obličejem nabyl kvality rampouchu.

"Chápu, že se vám to může zdát nepřijatelné," řekl Dar s účastí. "Pokud je tomu tak, modul ještě neodletěl. Jsem si jist, že vás pilot rád odveze zpátky."

Bhelabher údivem sklapl ústa, vypouklil oči a v místnosti zavládlo na okamžik hrobové ticho. Pak s hlasitým zasyčením vypustil vzduch z plic a procedil mezi zuby: "No dobře. Začněte s mými. Canisi, zavazadla, prosím."

Canis se na něj zamračeně podíval, ale přistoupil ke stolu a položil na něj dvě brašny. Dar je otevřel a přisunul je Sam a ctihodnému šamanovi, kteří se začali prohrabovat jako papír tenkými balíčky oblečení. Dar si nevšiml, že by něco byli vzali, ale když Sam brašnu zase zavřela, podívala se na něj a významně mrkla. Dar si v duchu poznamenal, že je navíc skvělá manipulátorka, a že s ní tudíž nikdy nemá hrát poker; zato si předsevzal zahrát si s ní jistě docela jiné hry, hned jak se mu podaří ji k nim přemluvit. Otevřel další zavazadlo a přisunul ji ho.

Sam i šaman pracovali rychle, ale zavazadel bylo mnoho a prohlídka se prodlužovala. Asistenti a doprovodný personál si mezi sebou začali mumlat, ale Bhelabher stál bez hnutí jako skála, nohy rozkročené, ruce založené na prsou. Canis stál jako socha pomsty po jeho boku - nebo jako břichomluvecká loutka, pomyslel si Dar. Napadlo ho, kdo z těch dvou asi doopravdy obstarává mluvení.

Nakonec Sam zavřela poslední kufík a kývla na Dara. Dar se s úsměvem na tváři obrátil na Bhelabhera: "Hotovo, vaše ctihodnosti."

"Děkuji," odpověděl Bhelabher kysele. "Předpokládám, že teď už se mohu pohybovat po planetě volně."

"Ehm - je mi líto, ctihodnosti." Dar překvapeně vzhlédl. "Měl jsem za to, že jsem vám to vysvětlil jasně."

"Jasně? Co jako?" V Bhelabherově hlase bylo slyšet zřetelný zlověstný podtón.

"Vaše dokumenty," vysvětlil Dar. "Nemůžeme vás vpustit, dokud nebudou oficiálně ověřeny guvernérovou kanceláří. Ale pokusíme se to zařídit do čtyřiaadvaceti hodin."

"Do čtyřiaadvaceti hodin!"

"Pokud generál Shacklar disponuje kódem pro jejich odklíčování. Pokud ne, bude to trvat déle. Ale jsem přesvědčený, že ho má."

Následoval okamžik naprostého ticha, během něhož Bhelabherův obličej znovu získal fialovou barvu.

Dar se opřel o stůl.

Pak ctihodnost vybuchla. Dar se naklonil do přívalu nadávek a statečně poslouchal; vždycky vítal příležitost rozšířit si slovní zásobu. Nebyl si sice tak docela jist významem zhruba poloviny slov, přesto nabyl dojmu, že:

- 1) Bhelabher je poněkud popuzen vývojem událostí;
- 2) další průtahy jsou naprosto nepřijatelné;
- 3) to vše je očividné spiknutí, které má za cíl zabránit mu v převzetí jeho úřadu, a že
- 4) si myslí, že Darova kůže, vyzdobená pomocí důtek a přibitá na stěně, bude skvělou dekorací pro jeho novou kancelář.

Když Bhelabher skončil, Dar se podíval na Sam, která vytáhla poznámkový blok a něco si do něj zapisovala.

"Vaše námítky byly zaznamenány," řekl Dar se zdvořilým úsměvem, "ale bojím se, že to je asi tak všechno, co s nimi

můžeme udělat. Nařízení je nařízení, ctihodnosti. Jsem si jist, že to chápete."

Bhelabher se nadechl, ale seržant si odkašlal a přehodil si blasterovou ručnici z pravého ramene na levé. Bhelabher strnul s ústy otevřenými, koutkem oka se podíval po vojákově a pak ústa zase zavřel. Pomalu se obrátil k Darovi. "Jistě. Naprosto. Doufám, že zajistíte ubytování pro mne a pro mé lidi, dokud se všechno nevyřeší."

"Ne tady na kosmodromu," řekl Dar. "Ale ve městě máme naprosto vyhovující ubytovací zařízení. Seržant vás tam doprovodí – a zůstane nablízku pro případ, že byste něco potřeboval."

"Čistě pro naše pohodlí," řekl Bhelabher suše. "Samozřejmě."

Obrátil se na svou suitu. "Zdá se, že nemáme jinou možnost. Teď alespoň vidím, jak zoufale tato ubohá, zaostalá kolonie potřebuje naše vedení. Ovšem dokud se nám nepodaří překonat tento směšný pokus o úřední postup, bojím se, že budeme muset snést trochu nepohodlí. Prosím, buďte trpěliví." A vykročil ke dveřím.

Desátník ustoupil stranou a otevřel mu. Bhelabher se ještě jednou zastavil a ohlédl se na Dara. "Vy o mně ještě uslyšíte, mladíku - na to se můžete spolehnout."

"Zato vy o nás už neuslyšíte nikdy," řekl Dar, když se dveře zase zavřely. "Stejně jako o svých dokumentech."

"Tady jsou." Sam začala vršit mikrohola na stůl.

"Poslyš, ty jsi v tom skutečně dobrá, že?" Dar si sundal baret. "Netušil jsem, že ÚMZ si trénuje kapesní zloděje."

"Všechno se může hodit," odtušila Sam. "Kromě toho, hodně mi pomohl ctihodný šaman. Věděl přesně, kam se v kterém zavazadle podívat."

"Ano - díky, ctihodný." Dar si začal rozepínat uniformu. "Bez tvého přispění bychom to nedokázali."

"Moc mi dnes byla nakloněna," odpověděl Haldane skromně. "Přeji ti mnoho štěstí, Dare Mandro. Způsobili jsme mu přinejmenším nepříjemnost."

"Hm, doufám, že více - ale máš pravdu; dosáhli jsme pouze zdržení. A nevím, jak dlouho se nám podaří utajit to před Shacklarem." Natáhl si kombinézu a obrátil se k Sam. "Raději se převlékni. Musíme odsud zmizet - a rychle."

Kapitola 4

Sklo v oknech zadrmčelo a Dar vzhledl. "Přisahal bych, že jsem právě slyšel zadunění."

"No jo." Cholly naklonil hlavu na stranu. "Skoro bych myslel, že já také. Zvláštní, že?"

"Bylo to těsně na hranici mezi slyšením a pocitem." Sam se obrátila k Darovi. "Buď to bylo velice tiché, nebo velice daleko."

"Vojáci teď netrénují střelbu na terč zrovna často." Dar se podíval na Chollyho. "Neprodal někdo Wolmaranům dělo?"

"Jenom součástky - a ještě nemají ten díl s tlačítkem."

"Tak to musel být nějaký přírodní fenomén." Dar do sebe hodil zbytek svého piva a postavil sklenici na stůl. "Jak dlouho myslíte, že jim bude trvat, než zjistí, že jsme jim, ehm, 'zkonfiskovali' všechny kopie dokladů?"

"Asi tak dlouho jako najít hotelové pokoje - a jsem si jist, že je tvůj přítel seržant nepovede nejkratší cestou."

"Pokud jsem se v něm hodně nespítl, udělá s nimi okružní prohlídku města - a dobře jim tak. Ten Bhelabher má asi tolik

taktu jako stoletý sumec." Dar se obrátil na Sam. "Jak se vůbec mohl takový křupan kvalifikovat na post guvernéra?" "Nemohli ho jednoduše vyhodit," vysvětlila mu bývalá úřednice ÚMZ. "Na to má příliš mnoho konexí. Tak ho poslali někam, kde nemůže škodit - tedy svým šéfům."

"Nemůže škodit? Co byl předtím, generál?"

"Vedoucí pracovník v registratuře." Sam pokrčila rameny. "Je mi líto, Dare, ale takhle se oni na to dívají. Říká se, že už způsobil tři vzpoury tím, že odeslal správné doklady na špatné místo."

"Skvělé." Dar nastavil sklenici k dolítí. "Nejsme pro ně důležité ani jako hrst molekulteček."

"Pro ně jste molekultečky."

Bouchly dveře a dovnitř vešel muž ve velice přepychově zdobené kombinéze. Usmíval se od ucha k uchu.

"Koukám, že jsi skončil nějak brzo, Corve." Cholly sáhl po lahvi a sklenici.

"Dnes je tu pěkný zmatek." Corve se usadil na barové stoličky a přijal sklenici. "Šéf se rozhodl, že dá všem den volna a postará se o naše nové hosty sám."

"Myslíš tu smečku civilistů?" Dar projevil mírný zájem. "Odkud vlastně přišli?"

"Vypadá to, že z Terry." Corve si vydatně lokl. "Jejich šéf tvrdí, že je nový guvernéř."

"Nový guvernéř?" Dar se zamračil. "Proč? Máme přece Shacklara!"

"A jak jsem si tak otípoval toho nového, měli bychom se snažit si ho udržet."

"Ale no tak, Corve, to od tebe není fěr, že to říkáš," napomenul ho Cholly. "Vždyť jen hlídáš dveře do hotelu."

"Ano, ale teď nejsem ve službě." Corve se otočil k Darovi. "Jmenuje se Bhelabher a myslí hubou."

"Přesně tohle by se nám hodilo k urovnání vztahů s Wolmařany," odpověděl Dar suše. „Je opravdu nový guvernéř?"

"Těžko říct - ještě nenašel svoje papíry." Corve se potouchle ušklíbl. "Musel to zjistit hned, jak došel na pokoj: řev, který se odtamtud ozval, připomínal rachot při nezdařeném přistání kosmické lodi. Přísahal bych, že to otfásl celým hotelem."

Dar se podíval na Chollyho. "Bylo to něco jako exploze, že? Nebo rána z děla? Z klasického děla, myslím."

"Slyšeli jste ho až tady, co? Ani mě to nepřekvapuje. Nejprve jsem to tipoval na bombu v zavazadlech. Jenže v příštím okamžiku se přihnal zpátky do recepce, klel jako sám Belzebub a celá suita mu běžela v patách. 'V hotelu jsou zloději!' řval. 'Výdrancovali nám všechna zavazadla!' Myslel jsem, že mu šéf dá ručně a stručně najevo, co si o takových obviněních myslí, ale ne, - jen se zdvořile usmál a řekl: 'Dnes nemáme žádné jiné hosty, jen vás a vaše lidi. A co se mne a mých lidí týče: já jsem se nehnul od pultu, pokojské si dobíjejí baterie a hlídač stojí celou dobu u dveří a je připraven vám je podržet, až odsud budete chtít vypadnout.' Milý Bhelabher začal plácát nějaké nesmysly o tom, jak je hloupé vést hotel s takovým nedostatkem personálu, na který by se dala hodit případná krádež, ale jeho tajemník... vypadal tak trochu jako krysa..."

"Liška," zamumlal Dar.

"...ehm, on - uh... co jsi říkal?"

"Jen si odkašlával." Sam kopla Dara do kotníku. "Pokračujte, prosím."

"Jo, dobře. Tak ten s tím krysím obličejem řekl: 'Ti lidé na celnici, ctihodnosti...' a ctihodnost se plácla dlaní do čela - musí to dělávat často, všiml jsem si, že ho má úplně ploché - a zvolala: 'No jistě! Jak to, že mě to nenapadlo hned! Ti piráti! Mně se nelíbili od prvního okamžiku!' a s nadávkami se rozběhl ke dveřím. 'Ale jak mohli vědět, kde mají hledat?' napadlo ho a ten krysák řekl: 'Bezpochyby nám četli myšlenky.' Ostatní okamžitě začali hořekovat, jak je to nespravedlivé mít všude kolem sebe čtenáře myšlenek, jakpak to dopadne s poctivými úředníky, když už se vůbec nic neutají, a co za ničemy ti čtenáři myšlenek jsou. Ctihodnost řekla: 'Musíme okamžitě za generálem a musíme ho přinutit, aby ty lidi z celního oddělení vyslechl.' Tak jsem otevřel dveře a oni vyběhli ven: Bhelabher i s celou svou suitou. Rychle jsem za nimi zase zavřel, protože už jsem se smíchy sotva držel na nohou."

"Není divu." Dar sám se zalykal smíchy. "Celní oddělení? Na vězeňské planetě?"

"A čtenáři myšlenek! Cha, cha, cha!" Corve se plácl do kolen. "Taková snůška nesmyslů! A tohle mají být inteligenti?"

"Mít vědomosti není pojistka před blbostí," zadeklamoval Cholly, "a Shacklar rozhodně hloupý není. Škoda, že neuvidím, co se stane, až se k němu dostanou."

Bouchly dveře a dovnitř vešel pochechtávající se voják.

"Myslím, že se to přece jen dozvíme." Dar se obrátil k nově příchozímu. "Něco se ti povedlo, Cosko?"

"Přijde na to, z které strany to člověk bere." Cosca vylezl na barovou stoličku. "Co mě se týče, já byl venku a poslouchal."

"Copak se šéfové nikdy nenaučí vypínat interkom?" zeptala se Sam.

"Řekl bych, že je to naopak," opravil ji Dar. "Někteří se naučí nevypínat ho. Co jsi slyšel, vojine Cosko?"

"Hlavně stížnosti." Cosca si přisunul sklenici piva. "A výhrůžky k tomu."

"Sázím se, že bych uhlodl, kdo si stěžoval," zašklebil se Corve. "Kdo vyhrožoval?"

"Tentýž, kdo si stěžoval - ten terranský hlavoun, Beelubber -"

"Bhelabher," opravili ho Dar i Corva jednohlasně.

"Hej, vyprávím to já, nebo vy? No dobře, Bhelabher. Velký papaláš z Terry - říká on. Vtrhl dovnitř, zařval: 'Kde je guvernéř?' a hnál se k Shacklarově kanceláři, než kdokoliv z nás stačil říct jediné slovo. Ne že by na tom záleželo - ta banda, co se mu hnala v patách, dělala takový rámus, že by nás stejně neslyšel. Blábolili něco o telepatech a o tom, jak podrývají základy společnosti -"

"Telepaté?" Dar se zamračil.

"Čtenáři myšlenek," vysvětlil Corve. "V tu chvíli by se vám sešli - dovedou se dorozumívat beze slov. Jak to generál přijal, Cosko?"

"No, měl zrovna pohovor..."

"S devítiocasou kočkou nebo s pacientem?"

"S pacientem. Dokud za ním chodí lidi se svými problémy, nechává dŮtky na pokoji. Zrovna dělal analýzu - s Rogourem."

"Rogoure?" Dar ztuhl. "Není to ten vojín, který v pondělním boji div že nerozsekal jednoho Wolmařana?"

"Právě ten. Víš, jaký je Shacklar - nikdy by chlapovi neřekl do očí, aby nechal kudlu na pokoji. Co mě se týče, myslím, že Rogoure je paranoik."

Dar se začal šklebit.

"Takže se právě nacházeli hluboko v jeho dětství, když tam Bhelabher vtrhl?" zeptal se Cholly.

"Všechno co vím je, že Rogoure zařval: 'Jdou po mně!', vyskočil a vytáhl nůž -"

"Dobrý reflex," poznamenal Dar.

Corve přikývl. "Je to prvotřídní voják. No, co vám mám povídat! V příštím okamžiku to tam vypadalo jako ve skutečném blázinci."

"To jako že Bhelabher soptil, Rogoure mu konkuroval svým válečným pokřikem a Shacklar se je snažil oba přerát a přivést k pořádku?"

"Něco na ten způsob. Nakonec se generálovi podařilo Rogoura uklidnit. Omluvil se mu za přerušení. 'Víte, jak to chodí, když je člověk guvernér,' řekl mu. 'Každý Janek si hned myslí, že má právo vtrhnout k němu v kteroukoliv denní a noční hodinu bez pozvání a bez ohlášení.' 'To chápu,' odpověděl mu Rogoure. 'Někdy, když mě chytne rapl, mám chuť udělat to také.' Jak je vidět, dělá pokroky. 'Fajn,' na to Shacklar. 'Tak až to na vás přijde příště, vtrhněte raději sem než na Wolmařany. Slíbíte mi to, vojine?' 'Dávám vám na to své slovo, pane,' ujistil ho Rogoure. 'Až příště zase dostanu chuť vraždit, přijdu za vámi.' 'Tak je to správné!' pochválil ho Shacklar. 'Ale kdybyste náhodou zůstal klidný, přijdete zase zítra o tomto čase?' 'Spolehněte se, pane.' A Rogoure zasalutoval. 'Dobře,' řekl Shacklar a také zasalutoval. 'Můžete odejít!' Rogoure srazil podpatky a odpochoval."

"Není to ani týden, co úplně odmítal pořadová cvičení." Dar zavrtěl hlavou. "Shacklar je prostě úžasný."

"Bhelabher si to asi nemyslel. Rogoure ještě ani neodešel a jeho ctihodnost už se vzpamatovala natolik, že se zase rozeřvala. "Co je tohle vlastně za místo - lví doupě?' 'Skoro to tak vypadá,' odpověděl mu Shacklar důstojně, 'když lidé, kteří sem chodí, nemají ani tolik vychování jako blecha. Měl jsem za to, že civilizovaní lidé pořád ještě dodržují ten chvályhodný zvyk, že zaklepou, když vidí, že jsou dveře zavřené."

Tentokrát se úsměvu neubráníla ani Sam. "Řekla bych, že byl poněkud rozladěný."

"Jeho hlas byl mrazivý jako led v Chollyho kbelíku! Takhle si představujete uvítání nového guvernéra této planety?" odpověděl Bhelabher. To mi věřte, že Shacklar strnul."

"Ano, chápu, že mu ta zpráva tak trochu vyrazila dech."

"Náš generál je na životní zvraty zvyklý. Přijal to majestátně. 'Jestli tomu správně rozumím, přiletěla dnes nákladní loď,' řekl. Bhelabher přikývl. 'Přiletěl jsem s ní i s celým svým štábem.' Pokud znáte alespoň trochu generála, je vám jasné, že ho to vůbec nevyvedlo z míry. 'Přiletěli jste z Terry?' 'Ano,' řekl Bhelabher, 'vyslal nás sem ÚMZ, abychom převzali vedení této planety a vymýtili na ní korupci a jiné neřesti.' Shacklar se posadil za stůl a něco si poznamenal."

"Předpokládám, že máte pověření, kterými byste mohl své tvrzení podpořit?" 'Měl jsem,' odpověděl Bhelabher a znělo to jako obvinění, 'ale vaši celní úředníci mi zkonfiskovali nejen jeho originál, ale i všechny kopie.'" Corve se zachechtal.

Cosca přikývl. "Čekal jsem, že se mu Shacklar vysněje, ale ten nehnul ani brvou. Bhelabher zařval: 'Musíte ty ničemy potrestat!' a Shacklar odpověděl: 'Obávám se, že nebude tak snadné je najít. Vlastně mne udivuje, že se vám vůbec podařilo nalézt naši celníci, protože jsme nikdy žádnou neměli!' 'Ale jděte, pane,' řekl Bhelabher. 'Snad alespoň znáte svá vlastní ministerstva a úřady.' 'Znám,' na to Shacklar, 'a říkám vám, že celní správa mezi nimi není. Kde si mimochodem myslíte, že by se měla celnice nacházet?' 'Hned u kosmodromu,' odpověděl Bhelabher. 'Malá plastretová budova, sotva šestkrát šest metrů.' 'To je jeden z našich skladů,' přikývl Shacklar. 'Kdo tam byl jako personál?' 'Dva muži a jedna žena,' odpověděl Bhelabher. 'Určitě je znáte!' 'Bojím se, že ne,' řekl Shacklar, 'ačkoliv by asi nebylo příliš těžké zjistit, kdo byla ta žena: v tomto městě jich je jen asi sedmdesát.' Myslím, že v tu chvíli to Bhelabherovi konečně došlo. 'Chcete mi snad naznačit, že ty osoby nebyli vaši úředníci?' 'Přesně tak,' odpověděl Shacklar. 'Věřím, že se vám prokázali svými doklady, než přistoupili k úřednímu výkonu.' Na to Bhelabher neřekl nic, ale jeho obličej nabyl velice zajímavé barvy..."

"Lila," napověděl mu Dar.

"Spíš fialové," opravil ho Corve.

"Já bych ji označil jako purpurovou. Pak vybuchl: 'Byl jsem podveden!' 'Taky se někdy říká napálen,' přisvědčil Shacklar. 'Tak či tak, někdo si z vás udělal dobrý den.' 'Nemyslím, že je vhodné -' začal Bhelabher, ale Shacklar ho přerušil. 'Ať už se stalo cokoliv, ctihodnosti, ocitli jsme se ve velice delikátní situaci.' 'Ano,' řekl Bhelabher pomalu, 'chápu.' Což pro změnu překvapilo zase mě. 'Možná, že je vaše tvrzení pravdivé,' pokračoval Shacklar. 'ÚMZ vás možná doopravdy poslal, abyste převzal vedení této kolonie.' 'Samozřejmě, že ano!' vyštěkl Bhelabher. 'Jenže nemáte dokumenty, kterými byste své tvrzení prokázal,' namítl Shacklar. 'Mám svědky!' odsekl Bhelabher. 'Celý můj štáb mi dosvědčí, že jsme byli okradeni!' 'O tom nepochybuji,' řekl Shacklar a jeho hlas byl sladký jako med. 'Ale když dovolíte, ctihodnosti, jejich svědectví bych nemohl přijmout jako naprosto nestranné.' Bhelabher na to neřekl nic a Shacklar stejným tónem pokračoval: 'Jsem si jist, že chápete, že nemohu předat vedení této kolonie pouze na základě ničím nepodloženého tvrzení.' 'Ale to je neslýchané!' zařval Bhelabher. 'Moje jmenování je naprosto legitimní!' Což bylo víc, než mohl říct o sobě já. 'Možná je to tak,' odpověděl Shacklar a jeho hlas opět ztvrdl, 'ale možná je to podvod neuvěřitelného rozměru.' 'Pane,' zahřimal Bhelabher, 'mám to chápat tak, že mne nazýváte podvodníkem?' 'Nikoliv,' odpověděl Shacklar, 'ale chcete-li to tak říct, je to vaše věc. Přinejmenším s tím musím počítat jako s možností, protože

jste mne dosud žádným důkazem nepřesvědčil o opaku.' 'Ale to je neslýchané!' vybuchl Bhelabher znovu. 'Zvláště proto, že je mnohem pravděpodobnější, že vy, pane, jste podvodník! Máte přece absolutní kontrolu nad tímto městem, nakolik je pravděpodobné, že by několik jeho obyvatel mohlo provést něco takového bez vašeho vědomí - ne, bez vašeho přímého rozkazu? Není snad logické, že se pokusíte udržet si svou -' Víte, pánové a madam, přesně v tomto okamžiku se generál otočil a zabouchl dveře své kanceláře, takže se nadále musíte spokojit s tím, co jsem zaslechl přes zed'."

"Což bylo?" zeptal se Corve.

"Hm, spousta křiku a řevu, nějaké to Shacklarovo mumlání, ale nic, co by se dalo vyjádřit slovy. Všechno to ale znělo čím dál tišeji, a nakonec jsem neslyšel vůbec nic. No a pak nás napadlo přesvědčit se, jestli generál zase jednou neopomněl vypnout interkom."

"Takže jste to samozřejmě zkontrolovali."

"Samozřejmě; pochybuji, že jsme poslouchali víc než půl minuty."

Dar si delikátně odkašlal. "Samozřejmě, ehm, nemáme v úmyslu vyzvídat, pokud se jedná o důvěrné..."

"Žádný strach. Stejně bych nemohl sloužit, protože když jsem stiskl knoflík, ctihodnost právě říkala: '...začalo to, když mi byly čtyři roky. Tehdy se moje matka zapletla s amatérským holovizním klubem, víte, a to přirozeně kladlo velké požadavky na její čas. Centrum péče o dítě v našem okrsku bylo skvělé, opravdu, ale většina dětí byla starší než já, a když na to tak vzpomínám, připadá mi, že všechny byly poněkud narušené...' Shacklar ho začal konejšit, ale pak si nás všiml ten krysák a začal žvanit něco o tom, že odposlechu telepaty se nedá zabránit, ale... No, zjistili jsme, že je puštěný interkom, a samozřejmě jsme ho vypnuli."

"To od vás bylo velice slušné," přisvědčil Dar. "Kdy to bylo?"

Cosca se podíval na hodinky. "Asi tak před půl hodinou. Odhaduji, že teď už se ve svých traumatech propracoval k vysoké škole."

"Shacklar v sobě psychiatra nezapře," zašklebil se Cholly. "Nemůžeš-li je porazit, podrob je důkladné analýze. Co dělali jeho nohsledi, Cosko?"

"Normálka - posedávali v předpokojí, čekali, porouchali si jednu kávu za druhou a hloubali nad tím, jak mohl ten esper, který jim vybilil zavazadla, vědět, že přiletí. Nemohl přece stihnout zařídít falešnou celnici teprve poté, co je viděl vystupovat z přepravního modulu, že?"

"To je pravda," odpověděl Dar zamyšleně. "A bylo to tak?"

"Ani náhodou." Cosca zavrtěl hlavou. "Ten s krysím obličejem říkal, že to nade vši pochyby dokazuje, že se jedná o esperské spiknutí. Podle něj to jediné, co je rychlejší než kosmická loď s FTL pohonem, je myšlenka. Říkal, že se pohybují nadsvětelnou rychlostí..."

"Směšné," odříkla si Sam.

"Že ano? Když si někdo usmyslí, že zůstane hlupákem, nic s ním nenaděláš. Ale ani krysák si nemyslel, že jediný telepat mohl slyšet myšlenky z Terry až tady na Wolmaru, takže tvrdil, že musí existovat celá telepatická síť, která si mezi sebou předává myšlenky. Neřekl sice přímo, že Shacklar se součástí tohoto spiknutí a telepat k tomu, ale..."

"Ale zrovna tehdy ses rozhodl, že tě nic nedostane do kondice tak rychle jako sklenice nebo dvě dobře vychlazeného piva, co?" usoudil Cholly.

Cosca přikývl. "Potřeboval jsem si uspořádat myšlenky a soustředit se na humornou stránku té věci. No, už se stalo, takže bude nejlépe, když se vrátím zpátky do kanceláře."

"A necháš některého ze svých kolegů, aby se občerstvil zase on?"

Cosca přikývl. "Doufám, že za mé nepřítomnosti nedošlo k žádnému krveprolití. Tak! Mějte se, chlapci!" A zamířil ke dveřím.

"Nápodobně, Cosko," zamával mu Cholly. "Corve, nevidilo by ti, kdyby ses na chvíli obsluhoval sám? Dar, Sam a já bychom si potřebovali prohodit podrobnosti příští obchodní cesty."

"Ehm? Aha, jistě, Cholly!" Corve pomalu obešel bar a začal si točit další pivo, hvízdaje si přitom mezi zuby.

Dar zamířil za Chollym do zadní místnosti. Pak se zastavil, aby kývl na Sam.

"Co to má znamenat?" zeptala se, když je dohonila.

"Nevím," odpověděl Dar tiše, "ale něco se začíná hatit. Tak brzy jsem vyrazit neměl."

Vešli do zadní místnosti a Sam vytřeštila oči.

"Knihy. Všude kolem. Od podlahy až ke stropu a strop byl značně vysoko. Mikroknihy, molekulární knihy, holopásky a čtečky pro všechny z nich. Bylo mezi nimi dokonce i několik starožitných papírových knih."

"Prostě typická pokoutní putyka," poznamenal Dar bujaře. "Co se děje, šéfe?"

"Posaď se, hochu, posaď se." Cholly vytáhl ze zásuvky velkou krabici a položil ji na stůl. Dar se posadil, sleduje ho ostražitým pohledem. "Náš problém spočívá v tom," řekl Cholly, zatímco zavazoval Darovi kolem krku velký bílý ubrus,

"že generál patrně umožní ctihodnému a jeho suitě volný pohyb po planetě."

Dar zbledl. "To mne nenapadlo."

"Vlastně ani mě ne. S ohledem na náš spěch je to pochopitelné opomenutí, což na faktu samém nic nemění. Takže vy dva máte na vybranou: buďto někam zalezete, než se to všechno přežene, nebo se budete muset zamaskovat."

"Nemůžeme se zamaskovat tak dobře, aby nás nepoznal," namítla Sam.

Cholly pozvedl ruku. "Důvěřuj mi. Svého času jsem putoval se souborem potulných herců..."

"Honili ho policajti," vysvětlil Dar.

"To je docela možné, docela možné." Cholly nabral z plechovky trochu tmelu a začal ho hníst. "Tu a tam jsem zahrál drobnější roli a myslím, že jsem si nevedl zrovna špatně, mohu-li to tak říct... No. Krátce řečeno, naučil jsem se slušně zacházet s ličidly a podobnými prostředky."

"O čemž se teď máme přesvědčit na vlastní kůži," dodal Dar.

"Zavři ústa - jazyk upravovat nepotřebuješ." Cholly přitiskl kus kytu na Darův nos a začal ho tvarovat do podivuhodně přirozeného orliho profilu. "Říká se tomu Robex - nejlepší způsob, jak změnit tvar obličeje, který divadlo kdy mělo. Báječné - stačí ho chvíli hníst, až změkne, nanést na chrupavku, dát mu požadovaný tvar a nerozeznáš ho od vlastní pokožky."

"Jak to dostanu dolů?" zeptal se Dar.

"Rozpouštědlem - chutná strašně, tak měj ústa raději zavřená. Po zatuhnutí má Robex číslo 1 konzistenci chrupavky."

"Mění to barvu," podotkla Sam.

Cholly přikývl. "To je na něm to nejlepší - v surovém stavu je to našedlá pasta, ale postupně získá pleťovou barvu. V dřevních časech bylo třeba používat celé sady líčidel, ale dnes stačí jen nanést Robex a počkat. Žádné další líčení není nutné."

"Skvělá věc na chrupavky. Ale pokud takhle ztvrdne, hodí se i ke změně rysů obličeje?"

"K tomu slouží Robex číslo 2 - ten zatuhne do konzistence svalstva a pokožky." Cholly otevřel druhou plechovku a vybral z ní hroudu o velikosti koblihy. "Až s tebou skončím, ani tvoje vlastní matka by se k tobě nehlásila."

"Moje matka se ke mně nehlásila nikdy," zabručel Dar.

O půl hodiny později se dveře otevřely a Corve strčil hlavu dovnitř. "Ehm, Cholly, myslím, že bys měl jít raději do výčepu."

"Samozřejmě, samozřejmě!" Cholly rychle strhl ubrus, který měla Sam pod bradou, a přehodil ho přes svou maskovací soupravu. "Jistě, Corve, už tam běžím."

"Kdo jsou ti cizinci, Cholly?" zeptal se Corve podezíravě.

"Tohle je Enib Mas, Corve." Cholly se jakoby náhodou dotkl Samina temene a aktivoval tak přilnavost její paruky. "A tohle Ardnam Rod. Zrovna přiletěli dopravní lodí. Ukázalo se, že Enib má za sebou dva semestry na univerzitě a Ard dokonce dva roky, takže jsem je pozval sem dozadu."

"Aha! Vítám vás, vítám vás!" Corve se k nim vrhl s napřaženou pravicí. "Jak se máte?"

"Škoda řečí," zahřímá Dar sytým basem. Potřásl Corvovi pravicí. "Těší mě, že vás poznávám."

"Mne také," přidala se Sam vysokým nasálním hlasem. "Chodíte sem často?"

"Jen tu a tam." Corve jí stiskl ruku. "Nevypadáte příliš dobře, příteli - ale žádný strach, tady u nás se spravíte. Tak! Bojím se, že už budu muset jít, Cholly - já znám svého šéfa, už se z toho vzpamatoval a brzy se začne zajímat, kam jsem se ztratil."

"Tak to raději běž." Cholly položil Corvovi ruku na rameno a doprovodil ho ke vchodu. "Uvidíme se večer, Corve."

"Na to se spolehni, určitě přijdu. Tady je to správné místo pro chlapa. Tak se měj." A Corve vyšel na ulici zanechávaje Chollyho tváří v tvář generálu Shacklarovi a Bhelabherovi.

"Oklamali jsme ho dokonale, co říkáš?" zašeptala Sam koutkem úst.

"Ani na okamžik," odpověděl Dar stejným způsobem. "Proč si myslíš, že byl tak přehnaně společenský? A proč se nezeptal, kam se poděli Dar a Sam?"

Sam neřekla nic, ale její oči se rozšířily.

"...nic zvláštního tady člověk nenajde," říkal zrovna Shacklar, když Cholly doběhl za bar, "ale pít je tu stejně dobré jako kdekoli jinde a jídlo skvělé. Vlastně je to naše společenské centrum. Setkávají se tady nejruznější lidé, aby si spolu pohovořili, navázali nové známosti a vypovídali se před vnímavým uchem."

"Ahoj, Vnímavé Ucho!" Bhelabher napřáhl ruku a usmál se na Chollyho.

Cholly nabízenou ruku přijal. "Ctihodný Vincent Bhelabher z Úřadu mimoplanetárních záležitostí."

"Těší mě," Cholly ruku stiskl, nespouštěje pohled z generála.

Dar, kterému se skoro podařilo zalknout se pivem, se rozkašlal.

"Ano..." zamumlal Bhelabher. "Generál se zmiňoval o vašich obchodních aktivitách..." Vypadal docela pobaveně.

"Aktivity... ano, aktivity to bezpochyby jsou," přikývl Cholly. "I když jejich obchodní stránka je v poslední době spíše sporá..."

"Myslím, že každý obchod má tu a tam trochu propad. Ale generál je toho názoru, že váš specifický způsob výměnného obchodu je vaší jedinou reálnou nadějí na zachování míru s domorodci."

"Generál je příliš laskav," zapýřil se Cholly. "Už vám vyprávěl o válečných hrách, které zavedl?"

"To je jen taková obezlička, Charlesi," zamumlal Shacklar. "Mluvil jsem o nadějích na trvalý mír, který musí být založen na našem vzájemném porozumění."

"Přesně tak, přesně tak." Bhelabher chápavě přikývl. "Přesto bych se na ty, ehm, 'hry', rád podíval."

"Samozřejmě. Jenom lituji, že vás tam nebudu moci doprovodit osobně. Neodkladné povinnosti. Omluvíte mě, ctihodnosti?"

"Ehm?... ano, jistě, jistě!" Bhelabher stiskl Shacklarovi ruku a potřásl jí. "Nemusíš se omlouvat, starý brachu; sám jsem měl zodpovědnost za velké administrativní oddělení. Já vím, jak to chodí!"

"Doufal jsem v to." Shacklarův úsměv se zdál být upřímný. "Charlesi, mohl bys poskytnout ctihodnosti svého nejlepšího obchodníka jako průvodce?"

"Ale samozřejmě!" Cholly se zlomyslně ušklíbl a poplácal Dara po rameni. "Pro vás jen to nejlepší, generále! Tohle je ten pravý muž!"

Tentokrát se Darovi podařilo alespoň prolít pivo správnou trubicí a přitom probodával Chollyho nanejvýš vyčítavým pohledem. Ale Cholly se nepřestával šklebit, jako by mu na ničem nezáleželo, což byla ostatně pravda.

"Ard vás provede po tom našem kousku planety a pak vás vezme na výlet za hradby," řekl Shacklar. "Mezitím uděláme všechno, co bude v našich silách, abychom našli vaše ztracené dokumenty."

"To se mu patrně nepodaří - pokud by je nedokázal zrekonstruovat z popela," zašeptal Dar Sam. Dívka ho kopla do kotníku.

"Budu vám velice vděčný," ujistil ho Bhelabher. "Co mne se týče, dohlédnu na to, aby pilot doručil mou zprávu ÚMZ. Oficiální poštou, přirozeně."

"Kosmická loď odlétá za týden." Shacklar přikývl. "Ale bojím se, že se budete muset obrnit trpělivostí, ctihodnosti - koneckonců, cesta na Terru trvá dva měsíce."

"Ach, to je pochopitelné! Půjde-li všechno dobře, za půl roku tu máme odpověď. Přesto doufám, že se nám podaří nalézt naše ztracené dokumenty."

"Nějak tu záležitost určitě vyřešíme," ujistil ho Shacklar. Na jeho zápěstí něco píplo a jeho tvář se rázem zachmuřila.

"To se beze mne neobejdete ani hodinu? Ano, Fordstame, co se děje?" zamumlal do svého prstenu a pak si ho přidržel u ucha. Po chvíli si povzdechl a řekl do prstenu: "Ano, ano, už tam běžím... Omluvte mne, ctihodnosti, ale vypadá to, že jeden z našich vojáků učinil seriózní návrh wolmařanské dívce. Jejím kmeni to působí starost. Na neslušné návrhy jsou zvyklí, ale nejsou si jisti, jak se mají zachovat v tomto případě."

"No... dříve nebo později se to stát muselo," zamyslel se Bhelabher. "Jakou politiku praktikujete ve vztahu k mezirasovým svazkům?"

"Do této chvíle žádnou," přiznal se Shacklar. "Ale doufám, že než dojdou zpátky do své kanceláře, nějakou vymyslím. Omluvíte mě?" A generál vyšel ven.

Dar v duchu počítal sekundy odříkávající v jeho hodinkách. Když napočítal pět, z ulice se ozvalo radostné zavýsknutí. Bhelabher vzhledl, zamrkal, ale Dar přikývl. Shacklar čekal na tento 'incident' příliš dlouho. Možná v tom směru ještě nepraktikoval žádnou politiku, ale určitě na to byl připraven.

"Dávají zdejší lidé své pocity najevo vždycky tak spontánně?" Po Shacklarově odchodu se Bhelabher zdál najednou jaksi menší, jakoby opuštěný.

"Vždycky ne," připustil Cholly. "Často jsou spíše deprimovaní. Ale nemá smysl vám o tom jen vyprávět - doprovod toho dobrého muže, Arde, a všechno mu ukáž."

"Hm?" Samin loket v žebrech připomněl Darovi jeho nové jméno. "Ano, jistě! Samozřejmě..." S povzdechem se svezl z barové stoličky. "Když si pospíšíme, ještě stihneme odpolední válku. Uvidíme se později, Cholly." Znělo to spíš jako výhrůžka než slib.

Kapitola 5

Dar roztřesenou rukou pozvedl sklenici a zhluboka se napil. "Říkám ti, že nevím, jak dlouho to ještě vydržím."

"Proč?" Cholly mu jemně vzal prázdnou sklenici z ruky a nahradil ji plnou. "Je vyloučeno, aby tě poznal."

"Jo, ale už mi docházejí věci na ukazování." Dar začal pít, ale vtom se zarazil a překvapeně se podíval na svou sklenici.

"Vždyť jsem ji právě dopil."

"A on ji právě naplnil." Sam zavrtěla hlavou. "Nevypadáš dobře."

"Ale no tak," chlácholil ho Cholly. "Planeta plná divů a ty nedokážeš dát dohromady týdenní program? Ale jdi! Co už jsi mu vlastně ukázal?"

"Tak poslouchej." Dar začal vypočítávat na prstech. "Zed" - celá - celých jejích třicet mil. Válka ve dvě. Vesnice Wolmařanů. Válka v osm. Pak měl poradu se Shacklarem. Válka ve dvě. Rekreační komplex pro vojáky a potravinová burza. Rekreační komplex pro důstojníky a tržnice. Válka v osm. Porada se Shacklarem. Válka ve dvě. Obchodní jednání s Wolmařany. Výměna informací s Wolmařany..."

"Škola pro dospělé," zamumlal Cholly.

"Tu už viděl také... wolmařanská rukodělná výroba. Válka v osm. Porada se Shacklarem. Válka ve dvě. Války zbožňuje."

"Také jsem nabyla takového dojmu," přisvědčila Sam.

"Ještě jsi mu neukázal cvičiště. Nebo vězení."

Dar zavrtěl hlavou. "Příliš depresivní."

"Nebo Malé divadlo. Koncertní síň."

"Nudné."

"Jak to můžeš vědět? Možná má rád ochotníky. Potom naše rádio, 3DT studio, kasárna..."

"To všechno jsou turistické bomby, co?"

Cholly pokrčil rameny. "Nikdo neříkal, že toho chlapa máš bavit - máš mu jen všechno ukázat. Nechceš přece, aby si o nás udělal mylný dojem, že ne?"

"Ano," odsekl Dar. "Přesně to chci."

Cholly se s povzdechem narovnal. "Pak můžeš vyčítat jen sám sobě, že je s ním tak těžké vyjít."

"To je na tom to nejzvláštnější." Dar se zamračil. "Není."

"Přesně tak. Ty bys také neměl nejlepší náladu, kdyby... co jsi to říkal?"

"Není," zopakoval Dar. "Jako by mu to vůbec nevadilo. Den ode dne se chová příjemněji. Vlastně by se dalo říct, že se dnes choval docela sympaticky. Nemůžu uvěřit, jak špatně jsem ho první den odhadl."

"Já bych spíš řekl, že to mluví o generálově psychiatrických schopnostech," zavrčel Cholly.

Vzadu něco zapípalo a nepřestalo to pípat.

Sam vzhledla. "Holofon? Tady?"

"Proč ne?" Dar se usmál. "Rádiové vlny nepotřebují mít kolem sebe plastretové stěny. To jsi nevěděla?"

Cholly se odšoural k přístroji a stiskl tlačítko 'přijem'. "Chollyho jídelna, bar a ráj všech ctitelů přírodní stravy... Ehm, to jste vy, generále?... Koho?... Ano, ano, je tady! Chcete... Nechcete... Chcete ho vidět? Hned teď? Prosím za prominutí, generále, ale - co provedl?... Ano? Aha, chápu. Ano, ano, okamžitě... Nápodobně, generále... Správně."

Přepnul a přišoural se zpátky k Darovi. "Hm, hm. Zdá se, že jsi na sebe upoutal pozornost, chlapče."

Darovi rázem vyschlo v hrdle. "Co jsem provedl tentokrát?"

"Neprovedl jsi nic - spíš jsi odvedl dobrou práci. Nebo spíš ji odvedeš, pokud chápeš, jak to myslím."

"Nechápu."

"Vlastně já také ne. Ale tak to řekl, a jestli chceš mít nějakou naději, že náš plán vyjde, myslím, že bys tam měl raději jít. Hned, Dare! A rychle!"

Dar chtěl.

"Ano, skutečně vám musím poděkovat," přisvědčil Bhelabher. "Prohlídka vaší kolonie pro mne byla něco jako zjevení."

"Děkuji," zamumlal Shacklar. "Ale pořád to ještě nespadá do stejné kategorie jako proměna vody ve víno."

"Mně to nepřipadá o nic méně zázračné." Bhelabher překypoval nadšením. Podíval se na Dara. "Pochopil jste, co se tomu muži tady podařilo vytvořit? Naději! Optimismus! Atmosféru soutěživosti! Vzkvétající, vyvíjející se společnost!"

"Hm, ano, něčeho takového jsem si už také všiml." Dar horečnatě přemýšlel, jestli mu náhodou něco neuniklo. "A jsem si jist, že se to zatraceně podobá zázraku - zvláště v porovnání s tím žalářem, který jsem tady našel, když jsem tady přiletěl."

"V porovnání s Terrou! S Voličským svazem na Proximě Centauri! S kteroukoliv z ústředních planet! Uvědomujete si, v jakém to žijete ráji?"

Dar vytřeštil oči. "Vám se líbí otevřená kanalizace?"

"Dám jí kdykoliv přednost před sterilní duševní jímkou, ve kterou se změnily ústřední planety! Lidé tam jsou stratifikováni, mladý muži, stratifikováni! Víte vy vůbec, co to znamená?"

"Ehmm..." Dar zalistroval ve vzpomínkách až k šest let starému rozhovoru s Chollym o povaze tyranie. "Jo. Znamená to, že jste buďto vládce, nebo poddaný a neexistuje žádný způsob, jak to změnit."

Bhelabher se na okamžik zarazil; pak přikývl. "Dobře řečeno, opravdu dobře řečeno!" Obrátil se k Shacklarovi. "Není to úžasné, jak výstižné jsou někdy nejjednodušší formulace?" Otočil se zpátky na Dara. "Ale máte pravdu, mladý muži, úplnou pravdu - nikdo nemůže změnit své postavení. Takže jsou naše životy povětšinou nudné: jednotvárná kancelářská práce, kterou střídá pouze honba za zábavou ve 3DT, eufociích a kabaretech."

"To zní skvěle," povzdychl si Dar. "Kdy vlastně máte čas se nudit?"

"Jsem si jist, že kterýkoliv z terranských otroků by s vámi s radostí měnil - jen kdyby tušil, jaký tady máte ráj. A našich 'šťastných horních deset tisíc' by s vámi měnilo ještě dychtivěji - mají všechno, po čem zatouží, ale zjistili, že pro ně nic nemá nejmenší cenu. Pořád ale doufají, že musí existovat něco, pro co stojí za to žít - takže marní životy pátráním po nějakém smyslu v zábavě."

"Já ho našel." Dar zvedl ruku. "Ale také mi to dlouho nevydrželo."

"Tím jsem si jist. Potěšení mají smysl jen tehdy, jsou-li řídká. Proto naši ubozí privilegovaní nikdy nemohou najít, co hledají - nicméně hledat nepřestávají."

Dar se zamračil. "Chcete mi snad naznačit, že jediný skutečný rozdíl mezi smetánkou a spodinou je v tom, že zoufalství smetánky je hlučné, zatímco zoufalství spodiny je tiché?"

"Ne, chtěl jsem říct, že jediný rozdíl, na kterém záleží, je mezi nimi a vámi - nebo, přesněji, mezi Terrou a Wolmarem."

Tady má i obyčejný vojín stejnou šanci získat všechna dosažitelná potěšení jako generál - pokud je dostatečně cílevědomý a našetří si na to dost kreditů."

Dar přikývl. "Máte pravdu. Když o tom mluvíte, vlastně se tady všichni bavíme stejným způsobem..."

Shacklar přikývl. "To je výhoda omezeného množství potěšení."

"...a Cholly s Shacklarem se věnují mnohem závažnější práci, než je..." Dar polkl, "...obchod."

"Výhoda expandující ekonomie." Shacklar se zaklonil a sepal ruce na prsou. "Na štěstí pro nás, Wolmařané mají jen velice prostou techniku."

"To je pravda, všechny elementy jste našli, už když jste sem přišli," připustil Bhelabher. "Ale měl jste dost moudrosti a schopností, abyste je správně skombinoval!" Bhelabher se smutně usmál. "Takové charakterové rysy jsou velice řídké. Mně, například, schází obojí."

"Jste dost moudrý, abyste znal svá omezení." Shacklar zvedl datakostku a začal si s ní pohazovat. "Ale zajímalo by mě - jste si vědom i svých silných stránek?"

"Věřím, že ano." Bhelabher se rozzářil. "Třeba ta kostka, se kterou si hrajete - dejte mi jich milion, k tomu nástroje mého řemesla a já vám je uspořádám tak, že budete moci dostat každý ze šestilionu bitů informací, které jsou v nich, do třiceti sekund poté, co o něj požádáte."

Dar se zarazil. "Promiňte, generále - na datakostkách máme kompletní personální záznamy, že ano?"

"Ne pro osobní použití," odpověděl Shacklar suše. "A jsem si jist, že ctihodný Bhelabher chápe důležitost důvěrnosti"

takových informací."

"Přesně to jsem měl na mysli..."

"Nemyslím, že oceňujete, jak velkým dobrodíním pro celé lidstvo může být počítač."

Bhelabher přikývl. "Přesně tak. Pokud suma všech lidských znalostí obsahuje odpověď na vaši otázku, počítač vám ji poskytne."

"Velice záviděníhodné, opravdu." Shacklar si zase začal pohazovat s kostkou. "Já osobně postrádám schopnost pro třídění dat. Všechno uchovávám ve své hlavě - a velice často se mi stává, že nenacházím řešení jen proto, že jediný, ale životně důležitý bit informací v ní nemám."

"S tím je teď konec." Bhelabherovi se zablesklo v očích. "Přeorganizuji vaši databanku tak, že budete překvapeni, kolik informací, o kterých jste neměl ani tušení, v ní vlastně je."

Dar ztuhl. To znělo nepříjemně definitivně.

Bhelabher se k němu obrátil a jeho obličej plál vzrušením. "Víte, generál přijal mou nabídku. Zůstanu tady na Wolmaru, abych se postaral o váš počítačový informační systém."

"A trochu zracionalizuje naše úřadování," dodal Shacklar. "Byl byste překvapen, kdybych vám řekl, jak velký stupeň neefektivnosti už odhalil. Jsem rád, že ctihodný Bhelabher byl tak velkorysý a uvolnil se dát nám svůj pozoruhodný talent k dispozici."

"Velkorysý jste vy, že jste mou nabídku přijal." Bhelabher Shacklarovi zdvořile pokynul způsobem, který hraničil s poklonou.

Dar se v duchu otrásl a přál si, aby raději nebyli tak velkorysí. Měl neodbytný pocit, že život pod Bhelabherovou racionalizací nebude zrovna oplývat legrací.

Pak si ale uvědomil, jak by to nejspíš dopadlo bez Shacklarova blahodárného vlivu. Jisté bylo, že generál odvedl na Bhelabherovi pořádný kus záslužné práce.

"Ale uvědomuji si, že nejsem člověk, který by se tady mohl pokoušet o něco víc," řekl Bhelabher Darovi. "Proto jsem na Terru odeslal svou rezignaci."

Dar vytřeštil oči. Bylo to až příliš krásné, než aby to mohla být pravda. I když Cholly něco takového patrně předvídal...

"Můj štáb tu zůstane se mnou," pokračoval Bhelabher. "Generál mne ujistil, že jich tady bude třeba."

Tomu už Dar uvěřit dokázal. Většinu Bhelabherova štábu totiž tvořily ženy.

"Takže bohužel nezbyvá nikdo, kdo by zavezl mou rezignaci na Terru," poznamenal Bhelabher.

Dar náhle zstražitěl.

"Chtěl byste se podívat na Terru, Ardname?" zeptal se Shacklar.

Dar se přidržel židle, zatímco mu v uších hučela krev a svět kolem něj se roztočil v divokém víru. Dostane se odsud! A na Terru!

"Bojím se, že se budete muset rozhodnout rychle," pokračoval Shacklar. "Kurýrní loď, která přivezla ctihodného, má odstartovat z oběžné dráhy za tři hodiny. Letí na Haldane IV. Odtamtud musíš najít spojení na Terra a bojím se, že to nebude tak snadné. V této části vesmíru nevládne příliš čilý dopravní ruch."

Darovi vyschlo v hrdle. "Nechápejte mě špatně, udělal bych to velice rád - ale s podobným způsobem cestování nemám naprosto žádné zkušenosti."

"Ne, a nedokázal byste ani proniknout administrativní sítí MDV na Teře a najít tam tu správnou osobu - ale dozvěděl jsem se, že se na planetě nachází mladá dáma, která tam dříve pracovala..."

"Sam Bineová," zachrčel Dar.

"Ano, slečna Bineová. Já vím, že je ode mne kruté žádat ji, aby odsud odletěla tak brzy po svém příletu, ale ve světle důležitosti vašeho poslání..."

"Věřím, že bude souhlasit." Bylo to čím dál lepší! Dostane se odsud na Terru, a ještě bude mít ženskou společnost!

"Přesněji řečeno, myslím, že ji k tomu dokážu přemluvit."

"Udělejte to, prosím." Shacklar vzal pero a něco si poznamenal. "S trochou štěstí se dostanete do ústředí ÚMZ přibližně ve stejné době jako moje žádost o kopii pověření ctihodného Bhelabhera."

"Abyste ho mohli zrušit," dodal Bhelabher.

Shacklar se na něj podíval a tvář měl naprosto bez výrazu. Pak se pomalu usmál. "Ano, jistě... Myslím, že máte pravdu!"

"Že ano?" Bhelabher se usmál na Dara. "Tady je toho tolik, co mohu dokázat!"

"To je pravda," přisvědčil Dar - ale přitom si pomyslel, jak dlouho se Shacklarovi podaří udržet ho v tom chvályhodném stavu.

Doufal, že přinejmenším do té doby, než se Bhelabherova rezignace dostane na Terru.

"Samozřejmě vám dám oficiální omilostnění," dodal Shacklar.

"To bude skvělé! Ale, ehm - dovolíte mi otázku?"

"Prosím?" Shacklar se na něj překvapeně podíval.

"Proč má být tak těžké najít v ÚMZ správnou osobu, které bych předal rezignaci?"

"Protože moje jmenování na Wolmar bylo přísně tajné," odpověděl Bhelabher.

Dar měl co dělat, aby se netvářil vyjeveně.

Kapitola 6

"Ale pokud to bylo takové velké tajemství, jak to, že jsi o tom věděla?" zeptal se Dar.

Sam sevřela rty. "No dobře! Jestli to chceš doopravdy vědět - byla jsem úřednicí tajného oddělení s prověřením nejvyššího stupně."

"Aha." Dar pomalu přikývl. "Ano, to dává smysl. Ale nebyli tví šéfové tak trochu, ehm, zaražení, když jsi rezignovala?"

"Velice," odtušila Sam ponuře, "zvláště když zjistili, že jsem se stala Humæovcem. Nebylo pro mne lehké získat cestovní pas."

"Jak se ti to podařilo?"

Sam se otřásla. "Velice těžko. Řeknu ti jen tolik, že vím, jak jednat s úředníky."

"Ehm, ano, myslím, že podrobnosti znát nechci." Dar si přitiskl dlaně na oči. "Ale dostala ses odtamtud. To je to, co se počítá."

"Ne tak docela," odpověděla Sam se smutným úsměvem. "Na mé kosmické lodi byl obchodní cestující, který přestupoval na tytéž spoje jako já - až na ten poslední, z Haldane IV sem."

"Sledoval tě agent?" zeptal se Cholly.

Sam přikývla a pozvedla sklenici na dolítí. "Řekla bych, že poznáváš symptomy."

"Více méně." Cholly jí dolil. "Viš, jsem si jist, že je to jen ta má zatracená podezřivá povaha, ale - připadá mi, jako by tě ten fešný mladík z Bhelabherova štábu po očku pozoroval."

"Za to určitě může jen můj půvab a osobní kouzlo," odtušila Sam suše. "Také jsem si ho všimla. Vlastně bych musela být slepá, abych ho přehlédla."

"No, každý tajný agent se musí své řemeslo nějak naučit."

"Znám způsob, jak ho setřást," podotkl Dar.

"Já také," odpověděla kysele. "Opustit Wolmar."

Dar vytřeštil oči. "Jak to víš?"

Sam vzhlédla. "Chceš říct, že to myslíš vážně? Copak vám tu překážím?"

"Ne, ne, právě naopak!" ujistil ji Dar rychle. "Viš, dostal jsem skvělou nabídku dostat se odsud na Terru, ale potřeboval bych s sebou někoho, kdo dokáže rozplést zamotané nitky tamější administrativy."

Nastalo ticho. Sam pomalu našpulila rty. "Tak. Učinili ti nabídku, kterou nemůžeš odmítnout."

"Hm, nepřipadá mi, že bych nemohl - ale ani mě to nenapadne. Co ty na to?"

Sam se zamračila. "Je to svým způsobem příležitost - tady už jsem se dozvěděla všechno, co jsem potřebovala vědět."

Jenže tohle místo má proti Teře spoustu výhod, jestli chápeš, jak to myslím."

"Ne," opáčil Dar okamžitě. "Nedokážu si představit, v čem by mohlo mít nějaké místo výhody proti Teře - zvláště takový zapadákov, jako je tahle planeta."

Cholly se odvrátil, aby nastavěl vyleštěné sklenice na polici a při tom si tom mezi zuby pískal tichou melodii.

"Jen se neboj," uklidnila ho Sam hoře, "však to poznáš. A i když mi nevádí podívat se zase na chvilku na Terru, mám podezření, že velice brzy budu vzpomínat na tuhle planetu s nostalgií. Jak se sem pak dostanu? Musela jsem šetřit celé roky, než jsem si mohla dovolit tuhle cestu."

"Myslím, že bych dokázal Shacklara přesvědčit, aby ti zpáteční cestu zaručil," řekl Dar. "Vypadá to, že mu strašně záleží na tom, abych odletěl."

"Jdou po tobě?"

"Ale ne! Mám odvést na Terru Bhelabherovu rezignaci."

Cholly upustil sklenici a prudce se obrátil. "Víc slyšet nepotřebuji. Letíš. A ty také." Namířil ukazováčkem na Sam. „Nemůžeš přece nechat tohle ubohé nevinné jehně na milost terranským vlkům. Já ti zaručím zpáteční cestu, bude-li to nutné."

"Ujednáno!" Sam udeřila pěstí do barového pultu. "Letím zpátky na Terru! Ale proč tam Bhelabher nedoručí svou rezignaci sám?"

"Protože zůstává tady."

Cholly upustil další sklenici.

"Aha." Sam chvíli trvalo, než tu informaci zpracovala. "A co jeho štáb?"

"Ti tu zůstanou také. Zdá se, že je tady potřebuje."

"Ne, nic mi neříkej - stálo by mě to další sklenku." Cholly pozvedl ruku. "Shacklar je všechny zaměstná."

Dar přikývl. "Bhelabher má doladit náš informační systém a zracionalizovat administrativu."

"Tak to je konec našich soukromých podniků." Cholly si povzdechl.

"Ne. Bhelabher není špatný," namítla Sam. "Dokud pracoval v registratuře Terry, odváděl skvělou práci. Potíže nastaly, až když mu svěřili databáze celých MDV."

"Ano?" Cholly vzhledl a v očích se mu objevila jiskřička naděje. "Má schopnosti, ale nedokáže unést zodpovědnost, co?"

Sam přikývla. "Něco na ten způsob. Dokud dostával rozkazy, šlo všechno jako po másle. Zničilo ho až postavení vedoucího pracovníka."

"Čím dál tím lépe." Cholly přikývl. "Určitě přijme Shacklarův rozkaz, aby nechal v administrativě nějaké trhliny."

Sam se zamračila. "Proč?"

"Kvůli flexibilitě, děvče. Jestliže je administrativní příliš výkonná, poskytuje ústřední vládě příliš velkou moc a ta se pak snaží řídit každou oblast života. Ale malá neefektivnost... ta ponechává šanci, aby člověk zvítězil nad systémem... tak! Takže zbývá jen jediný problém, Dare."

Dar překvapeně vzhledl. "Jaký?"

"Shacklar tě teď považuje za Ardnama Roda a tvé dokumenty budou znít na tohle jméno."

"Ach." Dar našpulil rty. "To je problém, že?"

"Ale nijak velký." Sam se naklonil a poplácat ho po rameni. "Důvěřuj své cestovní kanceláři."

Dar se zamračil. "Kam jde?"

"Kdo?" Sam se přitiskla k oknu a rozhlédla se. "Ten chlápek v kombinéze, který právě zahýbá za řídicí budovu?"

"Jo - on je pilot! Kdo poleť s modulem?"

Sam pokrčila rameny. "Třeba má někoho, kdo ho střídá."

"Vždyť měl zrovna týdenní pauzu - vlastně ne, tohle přece nemůžu vědět, že?"

"Přesně tak. Podle toho, co víme, mohl mít od Bhelabherova příletu službu každý den."

"Na druhé straně, nikdy jsem neslyšel, že bychom měli tady dole někoho, kdo by mohl střídát pilota."

"Hodně ses zajímal o rozpisy služeb?"

Dar se na ni podíval. "Víš, začínám mít dojem, že nejsi zrovna ideální společník na cesty."

Sam pokrčila rameny. "Klidně si vyber kteréhokoliv jiného úředníka ÚMZ."

"Hm, možná, že by se mi podařilo přemluvit někoho z Bhelabherových lidí." Dar se obrátil zpátky k oknu. "Ale nějak mám dojem, že jsi přece jen trochu..."

"Spolehlivější, ujist'uji vás," řekl něčí přibližující se hlas.

Dar ztuhl, "...společník."

"Přesně tak jsem to myslel," řekl Bhelabher spěšně. "Ale bojím se, že situace je vážná. Obávám se, že by se náš kurýr mohl zpozdit."

Dar a Sam se pomalu obrátili, zatímco Bhelabher a Shacklar kráčeli k nim. "Navrhují, abyste si s ním promluvili sami a varovali ho před nástrahami cesty." Shacklar vzhledl. "Tak, Ardnam! Přeju vám šťastnou cestu." Pevně sevřel Darovu ruku a potřásl jí. "Dělal jste čest mému velení, mladíku. Je mi líto, že vás ztrácím - ale mějte na paměti, jak velkou službu prokazujete nám všem, kteří zůstáváme na Wolmaru."

"Jsem rád, že mohu udělat, co je v mých silách, pane." Dar přijal Shacklarovu poctu lehce rozpačitě, neboť 'Ardnam' byl pod jeho velením pouze týden.

Shacklar pustil jeho ruku a ucouvl. "Myslím, že ctihodný Bhelabher si s vámi chce také pohovořit." Bhelabher přikývl a Shacklar se obrátil k Sam.

"Dávejte na sebe pozor, mladý muži, dávejte na sebe pozor," zahřimal Bhelabher a odtáhl Dara dál od Shacklara a Sam.

"Nechtěl jsem se o tom zmínovat generálovi: koneckonců, není nutné, aby si dělal starosti s něčím, co stejně nemůže ovlivnit."

Dar okamžitě pocítil, že on by si starosti dělat měl. "Ehm... jako třeba?"

"Když jsem byl na Teře a ve vlivném úřadu, přicházeli ke mně někteří členové strany LORDI - slyšel jste o nich?"

"Hm, ano." Dar si olízl rty. "Jsou to extrémní konzervativci ve shromáždění, že?"

"Ještě před týdnem bych nepoužil slovo 'extrémní'. Ale teď nevím." Bhelabher potřásl zmateně hlavou. "Co je tohle za úžasnou planetu!"

"Ti LORDI," pobídl ho Dar.

"Jistě. Přišli za mnou, aby zjistili, jestli bych měl zájem připojit se k nim. Chtějí svrhnout generálního tajemníka a ustanovit dočasnou juntou strany LORDI, která by vládla, dokud by se vládní orgány MDV nepřestrukturalizovaly do nějaké efektivnější formy."

Dar ztuhl; cítil se jako odpor ve vysokonapětovém obvodu. "Máte na mysli... diktaturu."

"Samozřejmě. To je přece nejefektivnější forma vlády, jaká existuje!"

"Ano, to je." Dar si přejel jazykem suché rty. "Samozřejmě, že je efektivní. Obejde se beze všech těch hloupostí, kterými se jen marní čas - však víte: parlamentní debaty, veřejné mínění, volby, nezávislé soudy. Všechn ten hloupý, neefektivní balast."

"Přesně tak. A co se vládních úředníků týče, ujišťuji vás, že ti promarní spoustu času. Navíc zatěžují úžasné množství lidí a zdržují je od produktivní činnosti."

Dar ironicky přikývl. "A všechno, co výměnou za tyto potíže a nepříjemnosti dostanete, je jen drobný, nedůležitý luxus jako třeba svoboda nebo spravedlnost."

"Nemyl se: to není luxus." Bhelabher se usmál s náhlou a překvapivou vlídností. "Ale myslím, že se zdají být o mnoho důležitější tady, kde lidé doopravdy něco dělají!"

"Takže to stojí za tu štrapáci?"

"Přesně tak. Přesně tak. Vlastně bych řekl, že ve vyspělé společnosti svoboda produktivitu naopak zvyšuje."

"Ale neumíte to vysvětlit LORDům."

Bhelabher se smutně usmál. "Copak by mne poslouchali?"

"Myslel jsem, že ano." Dar se zamračil. "I konzervativci mohou být přístupní jiným názorům."

"Ne, pokud jsou u moci. Efektivita znamená mnohem víc pro ty, kdo rozkazy vydávají, než pro ty, kdo je přijímají."

Bhelabher pozvedl ukazováček. "Vezměte si například ministra financí - jeho cílem je udržovat ekonomiku všech planet MDV na co nejvyšší úrovni."

"Ehm, ve vši účtě, ctihodnosti - není ten správný výraz 'co nejziskovější'?"

"Ne, to rozhodně není - ale ministr velice rychle přesvědčí sám sebe, že je. Postupem času se začne mračit nad vším, co stojí víc, než to vynese."

Dar se zakabonil. "Například?"

"Například obchod se vzdálenými planetami - jako je třeba Wolmar."

"Tak počkat!" Dar s překvapením zjistil, že cítí vztek; zkontrolil svůj temperament a pokračoval: "Vyvážíme přece spoustu trubkového koření."

"To je pravda - ale já viděl obchodní záznamy a zboží, které sem MDV dováží, stojí víc než trubkové koření, které jim posíláte - i když se do toho nezapočítají náklady na přepravu. Ne, MDV na vás jednoznačně prodělává."

"Tak mi promiňte, jestli jsem si kdy myslel, že za to stojíme."

"Samozřejmě - a nejen za to. Ale jak to chcete vysvětlit ministru financí?"

"Hm." Dar se zamračil. "Chápu, v čem je problém. A planet, jako je ta naše, je mnoho, co?"

"Více než třicet." Bhelabher přikývl. "Třicet pohraničních světů a ministr zaznamenává ztrátu na každém z nich - třicet nebo čtyřicet miliard BTU na kus. To naší ekonomice pěkně pouští žilou."

"Ale my za to zaplatíme - jednou!" Dar se znovu přinutil ke klidu. "Dejte nám čas, a my vám budeme posílat více, než od vás dostaneme!" Náhle ho něco napadlo. Naklonil hlavu na stranu a zpod přivřených víček se podíval na Bhelabhera.

"To není náhoda, že jste se zmínil zrovna o ministru financí, že ne?"

Bhelabher se na něj překvapeně podíval. Pak se spiklenecky usmál. "Samozřejmě, že není. Ano, ministr financí byl tím představitelům strany LORDI, který za mnou přišel. A jeho argumenty byly velice přesvědčivé - ano, velice přesvědčivé! Jakmile mne přesvědčil, že je možné vnější planety odříznout a ponechat sobě samým, jmenoval mne guvernérem."

"Takže... tohle je ten... důvod!" Najednou se ho zmocnila další předtucha a Dar se zamračil. "Neříkal byste mi to, kdybyste si nemyslel, že s tím něco můžu udělat."

"Já nevím, jestli můžete nebo ne," odpověděl Bhelabher, "ale musíte to zkusit. Není jednoduché dostat se k výkonnému tajemníkovi, mladíku, ale jestli se vám to podaří, řekněte mu, že se elektorové Boundbridge a Satrap spojili s generálem Forcemainem a chystají převrat. Zapamatujete si ta jména?"

"Boundbridge, Satrap a Forcemaine." Dar přikývl. Tíse si jména ještě několikrát zopakoval. "Boundbridge, Satrap a Forcemaine... ano. Zapamatuji si je. Ale člověk, o kterém se tu bavíme, je nejdůležitější muž lidské civilizace, ctihodnosti. Neuvěří obyčejnému chlapíkovi z ulice, pokud neuvidí přesvědčivý důkaz!"

"Máme ho." Bhelabher vtiskl Darovi do ruky kousek papíru. "Naučte se ta čísla nazpaměť, mladý muži, a pak ten papírek spalte. Stačí, když je generální tajemník vloží do nejbližšího počítačového terminálu, a na obrazovce se mu objeví pěkná malá sbírka dokumentů, kompletní včetně podpisů."

Dar se podíval na kousek papíru. "Ale... ale jak jste...?"

"...je objevil?" Bhelabher se usmál. "I mně je třeba přičíst nějaké zásluhy, mladíku, a jak víte, jsem odborník na skladování dat. Když jsem hovořil s ministrem Boundbridgem, byl jsem sice dokonale přesvědčen, ale můj úřednický instinkt stále fungoval, více méně automaticky. Byl jsem odhodlán pomoci LORDům při jejich převratu, ale stejně tak jsem byl odhodlán nestat se obětním beránkem, kdyby se něco pokazilo."

Dar vytřeštil oči. "Můj bože! Copak to s lidskou důvěrou došlo na Teře tak daleko?"

Bhelabher jen podrážděně mávl rukou. "Tak tomu je už po staletí, mladíku - pravděpodobně od chvíle, kdy Čňané vynalezli administrativu. Jedno z prvních pravidel, které se v úřadě naučíš, zní: 'Všechny příkazy chtěj písemně - a schovávej si kopie.' A pokud vím, Satrap a Forcemaine to udělali stejně tak, plus všichni ostatní, kteří se účastní spiknutí. Jsem přesvědčen, že každý z nich si schoval svůj vlastní malý důkaz."

"Ale jak jste na to mohl přijít?"

Bhelabher se vychytrale usmál. "Lidé už neschovávají věci v truhlách s falešným dnem nebo v tajných komnatách, mladíku. Schovávají je v počítačích a opatřují je tajnými aktivními kódy. Ale každý kód, který jeden člověk dokáže

vymyslet, jiný může rozluštit - zvláště když za něj rutinní práci obstará také počítač. A já jsem konec konců odborník - a měl jsem na to dost času."

Dar nevycházel z údivu. "Chcete říct, že jste opravdu dokázal prolomit jejich osobní kódy?"

"Jen Satrapův a Boundbridgeův; generál Forcemain měl ten svůj ve vojenském počítači, ty jsou poněkud lépe zabezpečeny proti vniknutí zvenčí. Ale elektorův kádrový materiál postačil - zvláště když obsahoval odkazy na některé další. Ano, mladíku, kód, který jsem vám dal, odhalí dostatek důkazů k přesvědčení kteréhokoliv generálního tajemníka."

Dar měl najednou pocit, jako by ho útržek papíru pálil v prstech. Podíval se na čísla, která na něm byla napsána. "Řekl bych, že teď nebudu mít problém si je zapamatovat, ctihodnosti."

"Dobře, příteli!" Bhelabher sevřel jeho ruku a potřásl mu s ní. "Budu vám neskonale zavázán - a stejně tak trilion jiných lidí, z nichž většina se ještě nenarodila."

"Zinkasuji je, až vyrostou - včetně úroků." Dar se přinutil k úsměvu. "Nedělejte si starosti, ctihodnosti - udělám, co bude v mých silách."

"Víc nikdo ani nemůže žádat." Bhelabher vzhlédl. "Možná s výjimkou vašeho velitele - vidím, že vám už zase něco chce." Ustoupil stranou a místo něj k Darovi přikročil Shacklar. "Už je skoro čas odletět, Ardname."

Ozvalo se táhlé zahvízdání oznamující spuštění chladicích čerpadel modulu. Sam se protáhla dveřmi a vydala se ke kosmickému člunu.

"Dovolte, abych vás doprovodil," zamumlal Shacklar, vzal Dara za loket a vymanévroval ho ze dveří.

Jakmile byli venku, zvýšil hlas, aby překřičel řev unikající přehřáté páry. "Pochopil jste závažnost poslání, kterého jste se ujal?"

"Ano, mám se postarat o to, aby nás ÚMZ nechal na pokoji," odpověděl Dar. "Ehm, generále..."

Shacklar se na něj tázavě podíval.

"Ctihodnost mi právě řekla, co chystají LORDI na Teře. Myslíte, že bych ho měl brát vážně?"

"Velice vážně. Byl jsem si jist, že k tomu dojde, už dávno."

Dar se prudce otočil a vytřeštil oči. "Vy jste to věděl?"

"No, neřekl bych přímo, že 'věděl'. Nedokázal bych říct přesné datum, kdy to začne, ani kdo za tím stojí - ale podstata je mi jasná. Každý, kdo jen trochu zná historii, to musí vědět. Na vnitřních světech je možné vidět všechny známky umírající demokracie. Pozoroval jsem je už před dvaceti lety, ještě dřív, než jsem přišel sem."

"Tak proto jste sem přišel?"

Shacklar přikývl. "Jste vnímavý, mladý muži. Ano. Je-li demokracie v mezihvězdném měřítku odsouzena k záhubě, může přežít alespoň na jednotlivých planetách."

"Zvláště na těch tak vzdálených od Terry, že na ně každá diktatura, která v budoucnu nahradí MDV, ráda zapomene," dodal Dar.

Shacklar znovu přikývl. "Protože je příliš nákladné udržovat s nimi spojení. Ano. Očekávám, že nejpozději koncem století budeme odkázáni pouze na své vlastní zdroje."

"To není příliš nadějná vyhlídka," odušil Dar, "ale raději to, než být pod nadvládou diktátora z Terry. Co s tím mohu udělat?"

"Udělat?" zopakoval Shacklar překvapeně. "Samozřejmě, že s tím nemůžete udělat nic - snad až na malé donkichotské gesto: můžete na to upozornit média, budete-li chtít, nebo výkonného tajemníka nebo někoho na ten způsob."

"To přece nemůžete myslet vážně," zhorzil se Dar. "Nemůžeme přece nechat demokracii padnout bez boje!"

"Ale ona už prohrála, copak to nevidíte? A všechno, co můžete získat jakýmkoliv heroickým činem, je možná jedno nebo dvě desetiletí života navíc pro její představitele - shromáždění, kancelář výkonného tajemníka a tak podobně. Ale nezměníte skutečnost - že si hraniční světy už začaly vládnout samy a Terra spolu s ostatními vnitřními planetami už prakticky v diktatuře žije. Pokud mi nevěříte, zeptejte se někoho, kdo tam byl."

Dar si vzpomněl na Samino znechucení a zoufalství a musel dát Shacklarovi za pravdu. "Chcete tedy říct, že bojovat za demokracii nemá cenu?"

"Ne, to vůbec ne - říkám jen, že vás takový boj musí nutně přivést na zbytek života do vězení. Do skutečného vězení na Teře a pravděpodobně na velice krátký zbytek života. Tlak společenských sil už je prostě příliš velký, než aby mu bylo možné čelit. Pokud doopravdy chcete něco udělat, snažte se změnit společenské síly."

Dar se zamračil. "Jak to mám udělat?"

Shacklar pokrčil rameny. "Vynalezněte způsob komunikace, který je rychlejší než světlo, nebo naučte převažující většinu skepticismu a samostatnému myšlení - ale nečekejte, že se dočkáte výsledků ještě za svého života. Můžete to začít, ale uplyne jedno nebo dvě staletí, než se projeví nějaké výsledky."

"Fajn, to je skvělé pro má vnoučata - ale co mám dělat po zbytek svého života?"

Shacklar si povzdechl. "Pokuste se najít hezkou, klidnou planetu daleko od Terry, kterou by diktátoři mohli přehlédnout, a tam se pokuste vybudovat ostrůvek svobody pro několik příštích staletí. Mezitím se snažte žít co nejklidněji a nejspokojeněji."

"Což je přesně to, co děláte vy," odpověděl Dar jemně.

Shacklar ho obdařil úsměvem. "No, je to pořád ještě ve stavu rozpracovanosti."

"A bude stále, po celý váš život. Což je váš způsob, jak podpořit iluzi o jeho významu před sebou samým."

"Přesně tak," odpověděl Shacklar a zašklebil se, "a můžete si být jist, že je to iluze?"

"Vůbec ne," vydechl Dar. "Kdybych mohl, nefungovalo by to. Ale podobné myšlenky nutně vedou k zoufalství."

"Pouze když je považujete za hledání důkazu, že život nemá žádný smysl - váš mozek tomu totiž může uvěřit, ale vaše srdce nikdy. Ne, pokud se vás to týká. To je jeden z případů, kdy neprokazatelnost skutečností hraje pro nás, víte?"

"Myslím, že začínám chápat." Dar prudce potřásl hlavou. "Ale stejně nevím, jestli jsem s to založit nějaký ten 'ostrůvek svobody', jak říkáte."

"Tak či tak, jste samozřejmě vždycky vítán tady," zabručel Shacklar.

"Dvě minuty do odletu," oznámil mechanický hlas z modulu.

"Raději už běžte." Shacklar vtiskl Darovi do ruky tlustou obálku. "Najdete v ní všechny doklady, které budete potřebovat, včetně finančního převodu z Wolmarské banky, jehož výše plně pokryje dva lety z Wolmaru na Terru první třídou." Poplácal Dara po rameni. "Hodně štěstí a pamatujte si - nesnažte se být hrdinou."

Dar se chtěl zeptat, jak to myslí, ale Shacklar se otočil na podpatku a vydal se rázně pryč. Rachocení, které se ozývalo z břicha modulu, povážlivě sílilo, a proto se Dar raději obrátil a rozběhl se k němu.

"Tobě to ale trvalo," zabručela Sam, když konečně dopadl na akcelerační lehátko vedle ní a začal si zapínat bezpečnostní pásy. "O čem byla ta vaše konference na nejvyšší úrovni?"

"O tom, jak plout na vlnách sociálního přílivu."

"Hm." Sam stiskla rty a pomalu přikývla. "Ten tvůj generál je přece jen pozoruhodný chlapík."

"To jo. Začínám mít výčitky svědomí, že jsem ho podvedl." Dar otevřel obálku.

"Co to máš?" zeptala se Sam.

Dar neodpověděl. Byl příliš zaneprázdněn poulením očí.

"Hej, ty tam!" zamávala mu Sam rukou před nose. "Vzpomínáš si na mě? Co to tam máš?"

"Svoje doklady," odpověděl Dar pomalu.

"No a co má být? Nejsou snad v pořádku?"

"V naprostém pořádku. Všechny zní na 'Dara Mandru'."

"Ach." Sam několik minut mlčela a pokoušela se to strávit.

Pak si povzdechla a pohodlně se natáhla na lehátko. "Hm. Ten tvůj generál... je vnímavý, co?"

Kapitola 7

Kurýrní člun měl místo pro deset pasažérů. Dar a Sam v něm byli sami. Za pět dnů letu vyzkoušeli každé z deseti sedadel alespoň dvakrát.

"Ne, vážně si myslím, že to tady zezadu vypadá lépe," zavolal Dar ze sedadla těsně u zadní stěny. "Člověk tu má víc pocit hloubky - a je mnohem estetičtější čelit akceleračním silám zády."

"Jakým akceleračním silám? Podle toho, co cítím, se loď nachází ve stavu beztlíže. Vestavěný kompenzátor akcelerace, víš? Tahle kabina má svou vlastní gravitační jednotku."

"Luxusní jachta," ušklíbl se Dar. "Člověk úplně ztrácí pocit pohybu."

"Pročež je mnohem estetičtější sedět uprostřed kabiny," dodala Sam. "Člověk tak má více pocit prostředí kolem sebe." Rozhodila ruce. "Pocit prostoru - omezeného, ale prostoru. Jsi jím obklopen."

"To ano, ale kdo stojí o to být obklopen sedadly z odlévaného plastu a kreonovým čalouněním?"

"Pokud vám tohle ubytování nevyhovuje, pane..."

Dar probodl stevardku zničujícím pohledem. "Já vím: nemám na vybranou."

"Ale vůbec ne, pane. Mohu vám nabídnout velký výběr nejrozumnějších realit." Stevardčina hrud' se otevřela a objevila se skříňka vyplněná skleněnými dózičkami s pilulkami. "Každá z nich vám zaručí, že zapomenete, kde se nacházíte. Let vám tak uběhne mnohem příjemněji."

"Děkuji pěkně. Já dávám přednost klasičtějším omamným látkám."

V příštím okamžiku se mu v dlani ocitl plastový pohárek. Stevardčin ukazováček se změnil v kohoutek, z něhož vytryskla jantarová tekutina a po ní zachřestily kostky ledu. "Tohle snad bude podle vašeho přání, pane."

"Myslel jsem spíš na martini," zabručel Dar. "Ale stejně děkuji."

"Nemusíte mi děkovat, pane. Jsem pouhý -"

"Stroj, ano. Ale nerad bych přivýkl špatným zvykům. Kdy budeme na Haldane IV?"

"To už je po dvanácté, kdy se na to ptáš," povzdechla si Sam, "a já ti to řekla, hned jak jsme se nalodili. Podle Bhelabhera by cesta měla trvat pět dní!"

"Já vím, já vím," zašklebil se Dar, "ale líbí si mi, jak to říká ona. Kdy budeme na Haldane IV, stevardko?"

"Zkušený vesmírný cestovatel se nikdy neptá 'kdy', pane," odpověděla stevardka trochu škrobeně.

"Zbožňuji naprogramované odpovědi." Dar se zaklonil v křesle a zašklebil se.

"Zkus se na to dívat takhle - je to rychlejší cesta, než když jsem letěla sem," řekla Sam. "To mi trvalo půl druhého týdne."

"Podle vašich slov soudím, že loď, která vás vezla, byla obyčejná nákladní loď, pane -"

"Slečno!"

"Skutečně? Tak či tak věřím, že shledáte kurýrní loď MDV rychlejší a pohodlnější než váš předchozí dopravní prostředek. Vlastně už se chystáme k výstupu z hyperprostoru. Připoutejte se, prosím." A stevardka zajela do svého výklenku a zavřela za sebou dvířka.

"Ty něco povídej o špatných zvycích!" odfrkla si Sam. "Nebo mi snad chceš tvrdit, že sis z ní nedělal legraci?"

"No dobře, dobře," zavrčel Dar. "Ale ta plechovka mi už začíná lézt na nervy."

"Programoval ji asi nějaký snob," připustila Sam. "Ale teď bychom se raději měli připravit na výstup."

"Připravte se na výstup z hyperprostoru," oznámil jim mechanický hlas palubního informačního systému.

"Proč si s tím vůbec děláme starosti?" Dar si začal zapínat bezpečnostní pásy. "Co by se nám mohlo stát?"

"Víš, mám pocit, že se z tebe stává nenapravitelný kverulant."

"Spokojenost předchází úpadku. Musíš ale připustit, že to s námi při výstupu ani necukne."

"Pokud se o to někdo nepříčiní."

Dar se zamračil. "Jak to myslíš?"

Sam si povzddechla. "Je to pozůstatek z před-MDV dob, kdy neexistovala žádná centrální vláda a mimo Solární soustavu panoval více méně chaos. Tehdy číhávali na kosmické lodě u výstupních bodů piráti. Dokud byly v hyperprostoru, nemohli na ně, ale mohli se na ně vrhnout hned, jak se objevily."

"Aha." Dar uctil jemné zamrazení. "Ehm - centrální vláda není v dnešních dnech příliš efektivní..."

"Výstup," informovala je loď. "Po několik sekund bude uvnitř obytných prostor vypnut proud."

Světla zhasla. Veškerá energie lodi byla odvedena do izomorféru, který je měl vrátit do normálního prostoru. Dar pocítil lehké omámení a objektivní realita se stala na několik sekund velice subjektivní - vlastně se zdálo, že se úplně vytratila. Potom se vrátila a světla se znovu rozsvítila. Dar zamrkal a začal otáčet hlavou ze strany na stranu, aby se přesvědčil, že to ještě jde. "Na okamžik jsem měl pocit, že pásy přece jen nejsou tak docela zbytečné."

"Prosím, zůstaňte na svých místech," doporučil jim hlas jejich lodi. "Pronásleduje nás neznámé plavidlo."

Dar se podíval na Sam. "Co jsi to říkala o pirátech?"

"To se netýkalo těchto dnů a doby," odsekla, ale v obličeji byla nezvykle bleďá.

"Myslím, že něco takového říkali už kolem roku osmnáct set muží jménem Jean Laffitte." Dar se obrátil a vyhlédl z průzoru. "Víš, vážně mi připadá, že tamhle něco vidím."

"Samozřejmě - hvězdy. Jsme zpátky v normálním prostoru, vzpomínáš? A co na to odpověděl?"

"Tamhle ta je kotouček rozeznatelný pouhým okem. Musí to být Haldane... Kdo?"

"Ten Jean Laffitte."

"Aha - 'Peníze nebo život!'" Dar znovu vykoukl z průzoru. "Bylo toho víc; zapomněl jsem přesná slova, ale mělo to něco společného s vlastnictvím místa zvaného 'Karibská... Hej!'"

Kabinu zalila oranžová záře.

"To bylo blízko!" vydechla Sam omámeně.

"Myslím, že to bylo to, co se nazývá 'střelba od boku'."

"Situace je vážná!" zaječela Sam. "Kde je marína, když ji člověk potřebuje?"

"Zeptej se pirátů - jsem si jist, že oni to vědí."

"Já také; jednou jsem opila jednoho jejich počítačového operátora. Bylo to těsně předtím, než jsem dala výpověď."

Získala jsem od něj přístupové kódy."

Dar se zamračil. "Proč jsi to udělala?"

"Chtěla jsem si být jista, že budu na své cestě sem v bezpečí. A zjistila jsem, že budu: v okruhu padesáti parseků by tady člověk neměl zavadit o mariňáka. Nejbližší flotila se nachází sto pětasedmdesát světelných let odsud směrem k Aldebaranu. Dřepí tam na zadku a leští si metály."

"Co tam dělají?"

"Někdo je zhruba před rokem zavolal, aby se vypořádali s tamními piráty."

"Takže zatímco oni letěli tam, piráti se přesunuli zase sem. Skvělé!" řekl Dar.

Sam se zhluboka nadechla. "Tak moment. Moment. Tady něco nesedí. Podle všeho, co vím, by ti venku neměli být piráti."

"Jistě, možná to jsou mariňáci - a podle všeho, co vědí oni, my jsme piráti. Mohu-li to tak říct -"

Kabinu zaplavila jasná záře. Sam zaječela: "Přesvědčil jsi mě! Jsou to piráti!"

Dar pokrčil rameny. "Piráti nebo mariňáci - až se změníme v rychle se rozpínající oblak atomů vodíku, myslím, že nám na přesném označení nebude příliš záležet."

"V tom máš pravdu." Sam si rozeplula bezpečnostní pásy. "Ať už je to kdokoliv, měli bychom odsud vypadnout."

Dar sebou překvapeně trhl. Pak pokynul rukou směrem k průzoru. "Jistě - zvu tě. Venku je báječný den, mezi námi a sluncem není jediný mráček. Samozřejmě, noci jsou tu poněkud chladnější..."

"Mohl bys mi přiznat alespoň trochu zdravého rozumu," odfrkla si. "Tahle loď musí mít něco jako záchranný člun."

Ale Dar už se zase díval z průzoru. "K zemi!"

Sam překvapeně poslechla. Exploze, která na okamžik zaplavila kabinu oslepujícím světlem, jí mrštila proti stěně. Dar sebou zazmítal v pásech.

"Co, u Ceres, bylo tohle?" zalapala po dechu Sam.

"Už je přestalo bavit si s námi hrát." Darovi se konečně podařilo uvolnit pásy a vyskočil z křesla. Vzápětí zavrával, stržen silou zrychlení. "Tentokrát střídali, aby nás zasáhli, a povedlo se jim to. Vyřadili z provozu náš gravitační generátor. Kde jsi říkala, že je ten záchranný člun?"

"Logické by bylo, kdyby ho umístili mezi velitelský můstek a kabiny cestujících, ne?"

"Správně." Dar se obrátil čelem k zádi. "Jelikož to je logické, zřejmě bude mezi kabinou a nákladním prostorem."

Pojďme."

Sam začala protestovat, ale pak zmlkla a rozběhla se za ním.

Loď nadskočila a zase klesla. Dar se chytil opěradel sedadel na obou stranách. Zezadu do něj narazila Sam. "To bylo o vlas," zachrčel. "Zasáhla nás vlna expandujících plynů. Kéž bych měl čas dívat se; pilot kličkuje jako čert."

"Tak proto se moje tělo ustavičně snaží projít zdi?"

"Jo, a proto se nemůže rozhodnout, kterou zdi projde nejdřív. Pojďme."

Za stálého otloukání o stěny se jim nakonec podařilo prodrat se k zadním dveřím. Dar našel skříň vestavěnou ve zdi a trhnutím ji otevřel. "Na téhle straně jsou dva. Předpokládám, že na druhé budou tři." Vytáhl ven splasklý oblek ze stříbrné látky s plastovou koulí nahoře. "Tady, obleč si to."

Sam se začala soukat do skafandru. "Nevypadá moc solidně, co říkáš?"

Dar přikývl. "Neodolá ničemu, co je ostřejší než plátek tvrdého sýra. Není k tomu ani určený, o to se má postarat záchranný člun. Skafandr má jen udržet vzduch uvnitř."

Ozvalo se zarachocení, loď se otřásla a síla nárazu hodila Sam proti Darovi. Skafandr neskafandr, uvědomil si omámeně, nade vši pochybnost byla žena. Bohužel teď nebyl správný čas si o tom pohovořit.

Jemně se uvolnila z jeho náručí a pokračovala v oblékání skafandru. "Tentokrát to bylo blízko! Hod' sebou!"

Dar si natáhl skafandr a tlakem ruky uzavřel vzduchotěsné švy. Sam ho napodobila. Potom se předklonil a dotkl se svou helmou její, aby se zvuk jeho hlasu mohl šířit. "Fajn, teď se otoč, abych mohl zapnout tvoje dýchací zařízení a prověřit spoje."

Sam se k němu obrátila zády. Dar provedl rychlou prověrku a pak zapnul přívod vzduchu do skafandru. Když signálka zazářila modře, poklepal ji po rameni a otočil se. Cítil, jak se její ruce pohybují po jeho těle, pak mu v helmě zasyčel proud vzduchu. Nadechl se a přikývl. Odjistil průlez vzduchové propusti a pokynul Sam. Sam vlezla dovnitř, Dar ji následoval a zavřel za sebou průlez. Sam už stiskla tlačítko cyklovače. Když se vzduch přečerpal do rezervní nádrže, na protějším průlezu se rozsvítila zelená kontrolka. Dar uchopil ovládací kolo a zatočil: kruhový poklop o průměru zhruba jednoho metru se otevřel. Sam jím prolezla a Dar ji následoval.

Oba se usadili ve člunu a zapnuli si bezpečnostní pásy. Sam se naklonila a dotkla se jeho helmy. "Co pilot?"

"Musí se o sebe postarat sám - může mít svůj vlastní záchranný člun, jestli chce." Dar stiskl spínač přívodu energie a řídicí pult se rozsvítil.

"Ty víš, jak se tahle věc řídí?"

"Jistě. A i kdyby ne, člověk se nemůže příliš splést, když má dvě tlačítka, dva pedály a volant."

"Myslíš? Já bych to dokázala."

Dar pokrčil rameny. "Asi nemám tvou fantazii. Tak jedem." Kontrolka 'PŘIPRAVENO' už svítila; stiskl tlačítko 'ODPÁLENÍ'.

Dvěštěpadesátikilový masér je udeřil do prsou a začal pracovat na jejich tělech. Pak se mandl změnil v pouhou žehličku a Dar se mohl znovu nadechnout. Seděl vtisknutý zrychlením do svého křesla a rozhlížel se skrze průhlednou bublinu záchranného člunu. Vpravo vládla tma. Byli dost blízko slunce, aby ho viděli jako malý kotouček a měli důvod obávat se smrtící složky jeho záření. Ne že by na tom příliš záleželo; většinu výhledu po levoboku zabírala stříbrná deska pirátské lodi. "Příliš blízko," zamumlal Dar a stlačil akcelerační pedál až k podlaze. Žehlička zrychlení znovu přitlačila na jeho prsa a postupně se změnila v tiskařský lis. Ohlédl se přes rameno na stříbrný baseballový míček kurýrní lodi a pak se soustředil na prázdnotu před sebou.

Sam zápasila s přetížením. "Existuje nějaká možnost, že si nás nevšimlí?"

Dar pokrčil rameny. "Těžko říct. Jejich detektory nás zachytí stoprocentně, ale možná si něčeho tak malého nebudou všimát."

Stříbrná deska se začala pomalu zvětšovat.

"Musí být tak ztraceně pozorní?" Dar zvedl opěradlo svého křesla do vzpřímené polohy a znovu stiskl akcelerační pedál. Masér je znovu popadl a hodil do mandlu; Darovi se tak tak podařilo udržet ruce na volantu.

Rychlost přibližování stříbrné desky rostla.

"Začínám mít dojem, že jim nejspíš neuletíme." Dar stočil volant doleva; řídicí trysky na pravoboku zařvaly a člun opsal elegantní zatačku, přičemž vrhl Dara proti Sam. Dívka se krčila ve svém křesle, v obličeji byla bledá a oči měla vytřeštěné hrůzou.

Není divu, pomyslel si Dar. Cítil by se stejně, kdyby byl pasažérem ve člunu, který řídil. Narovnal volant a stlačil pedál k podlaze. Jejich záchranný člun proletěl jako blesk kolem kurýrní lodi, pokoušeje se využít horších manévrovacích vlastností většího plavidla pirátů.

Sam se narovнала, upravila si opěradlo svého sedadla stejně jako Dar a pak přitiskla svou helmu k jeho. "Neměli bychom se snažit letět od nich?"

Dar zavrtěl hlavou. "Dohnat nás by jim nedalo o mnoho víc práce než hubené kočce chytit tlustou myš. Naši jedinou šanci je schovat se."

"Schovat se? Za čím? Vždyť tady nic není!"

Zářivě rudý energetický výboj explodoval kousek za nimi a vpravo.

"JOU!" Sam se přikrčila. "Schovej se za něčím! Rychle!"

"Dělám, co můžu." Dar zatočil volantem a Sam do něj znovu narazila.

"Co to děláš?"

"Úhybný manévr. Možná jsou vychytralí a napojili dělo na balistický počítač." Dar vedl člun v kurzu připomínající prostorovou dráhu hada s dvojitým ústřelem. Oba pasažéři poletovali v nitru záchranného člunu jako hrací kostky v pohárku."

"Vyhráváme," zachroptěl Dar. "Podařilo se nám je zničit."

Těsně za okamžik jim explodovala ohnivá koule.

"JOU! Uči se rychle, co?" Dar dupl na pedál akcelérátoru a zatočil volantem. Záchranný člun se propadl a vzápětí udělal přemet. Před nimi se objevil volný vesmír. Dar šlápl na brzdicí pedál a síla decelerace vrhla i Sam proti bezpečnostním pásům.

Její helma narazila do jeho. "Proč prostě neletíme pryč?"

"Protože by nás chytili." Dar otočil člun a poslal ho zpátky k stříbrné kouli a desce, která se nad ní tyčila jako náhrobní kámen.

"Sam ve svém křesle strnula. "Nevraž do ní!"

"Neboj se."

Po celém povrchu kurýrní lodi tančily modré jiskry. "Myslím, že si ji spletli s námi." Dar znovu strhl volant. Záchranný člun se propadl a stříbrná koule jim proletěla nad hlavami.

"Proč?" zaječela Sam.

"Proto."

Jejich člun se rozletěl plnou rychlostí k stříbrné desce.

Sam se zhluboka nadechla. "Oprav mne, jestli se mýlím - ale neměli bychom se snažit letět pryč od nich?"

"Ano - a právě to děláme." Stříbrná deska byla teď tak blízko, že by se jí takřka mohli dotknout. Dar znovu sešlápl brzdový pedál a zpomalil člun natolik, až se pirátská loď nad nimi skoro nehýbala. "Tak!" Uvolnil se. "Teď máme stejnou rychlost. Při troše štěstí si nevšimli, že jsem je podletěl; měli plné ruce práce s ostřelováním kurýrní lodi."

"Proč by nás tady neměli najít?"

"Protože je mnohem logičtější, že se pořád schováváme za naší mateřskou loď."

"Rozhodně." Sam nervózně zašilhala po pirátské lodi.

"I kdyby po nás začali pátrat, měli by nás přehlédnout - pokud nemají detektory i vespod lodi."

"Což pravděpodobně mají."

"Při našem štěstí, určitě. Ale i tak by nás nejspíš neviděli - jsme příliš blízko, v rádiovém stínu jejich detektorů."

"Hezká teorie." Sam se opřela. "Co se stane, pokud je mylná?"

"V tom případě patrně odstartují rychleji, než to dokážeme my, a nechají nás tu sedět jako kachnu na rybníce."

"Nimrodi mi byli vždycky nesympatičtí." Sam se zachvěla. "Co to dělají?"

Dar se v křesle natočil a podíval se přes rameno. "Pořád se pokoušejí střílet skrz kurýrní loď... hej!"

„Hej“ co?“ zeptala se Sam s neblahou předtuchou v hlase.

"Kurýrní loď odlétá - a hezky svižně! Drž se, piráti ji určitě budou pronásledovat na plný plyn. Kurýrní loď dokáže letět pěkně rychle, i když je poškozená."

Sam se zamařila. "Tak jak to, že nás předtím piráti chytili?"

"Číhali v záloze."

"Číhali kde? Vždyť tady není široko daleko žádná skrýš větší než atom vodíku!"

"Hou! Už jedou!" Stříbrná deska nad jejich hlavami se s vzrůstající rychlostí začala posouvat dozadu. Dar sešlápl akcelerační pedál a vyrazil opačným směrem.

"Stejně... jim... nemůžeme... uniknout," vyrazila Sam proti tlaku přetížení.

"Ne, pokud by letěli... naším směrem," odpověděl Dar. "Ale v tuto chvíli... letí pryč... a my tam."

"K čemu to?" odpověděla Sam, teď už s menšími obtížemi. "Jakmile se vypořádají s kurýrní lodí, vrátí se pro nás."

"Za předpokladu, že jsme dost velcí, aby se kvůli nám obtěžovali. Ale možná mezitím budeme mít čas se schovat."

"Schovat? Kam?"

"Tam, kde byli oni, když číhali... tamhle!" Darův ukazováček se zabodl do prostoru. Přímě před nimi se v paprscích slunce třpytila šňůra drahokamů. "Asteroidy! Ty zmatly výstražný systém lodi: považoval piráty za velký bludný balvan, který byl jen o málo blíž než ostatní!"

Sam vytřeštila oči. "Co tady dělají?"

"Teď není vhodná doba klást otázky." Dar se rychle podíval přes rameno. "Ještě pořád pronásledují kurýrní loď... dohánějí ji, teď by měli vystřelit varovnou salvu... NE! Začínají zpomalovat a otáčet se!"

"Proč?" zeptala se Sam.

"Protože je zřejmě zajímavé víc než celá kurýrní loď! Jen se přesvědčili, že se neskrýváme někde ve stínu své mateřské lodi, zjistili, že nejsme nikde v dohledu a začali po nás pátrat znovu!"

Sam se zamařila a potřásla hlavou. "Tohle nechápu. Vypadá to, jako by jim šlo vyloženě o nás!"

"Víš co?" zeptal se Dar suše. "Velice by mě zajímalo, jak se mohli dozvědět, že jsme na palubě?"

"Možná to neví," odpověděla Sam s nadějí v hlase. "Možná si myslí, že jsme někdo jiný."

"Promiň, že tady nezůstanu, abych se o tom přesvědčil." Dar zatočil volantem a sešlápl brzdový pedál; člun poskočil, čelní korekční trysky vychrlily proud přehřáté páry a decelerační síla je znovu vrhla proti pásům. Vzápětí začal jejich dopravní prostředek kličkovat a tančit, jak se Dar pokoušel vyhnout kusům kamene a kovu, které poletovaly kolem. Vnější plášť duněl pod zásahy prachových zrnek jako cimbál při sólu, ale zatím statečně odolával. Dar sesouhlasil jejich rychlost s rychlostí asteroidu o něco většího než jejich člun. Dunění se omezilo na občasné zabubnování.

"Doposud jsme měli přímo fantastické štěstí." Dar vypnul motory. "Pokud se nesetkáme s nějakým rychle letícím oblázkem zezadu nebo pomalu letícím zepředu, bude všechno v pořádku. Naš člun má dostatečně pevné pancéřování, aby si poradil s většinou toho smetí."

Sam se trochu uvolnila, ale její dech byl stále zrychlený. "Takže nám dáváš alespoň nějakou šanci?"

Dar pokrčil rameny. "Co můžeme dělat? Všechno bude v pořádku, dokud nám něco nepoškodí motory."

"A když poškodí?"

"Co bys byla raději - věžeň, nebo asteroid?"

Sam se zamračila. "Můžu si to rozmyslet?"

"Jistě." Dar se zaklonil a založil si ruce na prsou. "Máš na to spoustu času."

Pás asteroidů je pomalu nesl pryč od pirátů; stříbrná deska jejich lodí se teď třpytila nad jejich hlavami pěkný kus vzadu.

"Že by to bylo tak jednoduché?" Sam se rozpačitě ohlédl. "Že by prostě odletěli a nechali nás na pokoji?"

"Chyba," odpověděl Dar ponuře. "Určitě nás zahlédnou a vrátí se pro nás, na to si můžeš vsadit. Ale nedokážou zabrzdit tak rychle jako my - v manévrovacích schopnostech máme navrch. Ale vrátí se, to se neboj."

"Díky za uklidnění," odsekla Sam suše. "Proč jsi vypnul motory?"

"Protože alespoň jeden z jejich detektorů slídí právě po nich. V tuto chvíli je to to jediné, co nás odlišuje od asteroidů kolem - pokud se nedostanou tak blízko, že nás uvidí pouhým okem."

"Neodrážíme náhodou mnohem více světla?"

"Schválně jsem si jako skryš vybral asteroid s vysokým albedem."

"Už přicházejí!" vyjekla Sam.

Dar položil prst na spínač startéru.

Piráti je nemohli slyšet a oni to samozřejmě dobře věděli - ale králičí reflex zvítězil, a tak oba seděli mlčky a bez hnutí, zatímco stříbrný náhrobek proplouval nad jejich hlavami. Křížoval dráhu asteroidů čím dál blíž k nim a Dar musel bojovat s nutkáním zapnout motory a schovat se s člunem za asteroid. Pak piráti přeťali dráhu pásu - a ocitli se na opačné straně. Pořád se sice přibližovali, ale tak, že nemohli záchranný člun ukrytý za balvanem vidět. Když znovu zkřížili jejich dráhu, byli už skoro kilometr před nimi a pořád se vzdalovali.

Sam s povzdechnutím klesla do svého křesla. "Díky bohu."

"Jo." Darův ukazováček se chvěl, když ho odtahoval od spínače startéru. "Nikdy jsem si nemyslel, že budu tak rád nenápadný."

"Jen když to fungovalo." Sam se na něj dívala s rostoucím respektem.

Dar cítil, jak se jeho tep zrychluje - koneckonců, byla jedinou ženou v okruhu několika milionů kilometrů. Vtom se Sam zarazila a ukázala před sebe. "Podívej! Co to dělají?"

Dar vytřeštil oči. V břiše stříbrného náhrobku se začal otevírat gigantický poklop.

"Chtějí vyslat průzkumný člun, aby to tady propátral důkladně!" Dar se nadechl a zamířil prstem k spínači.

Sam ho chytila za ruku. "Ne! Říkal jsi, že jim nemůžeme uletět!"

Dar se zarazil, oči stále upřené na pirátskou loď. "Moment! Mám pocit, že si to rozmysleli."

Průzkumný člun visel nehybně napůl vysunutý z lodního doku. Najednou začal zase stoupat a obrovská vrata se za ním zavřela.

"Ale proč?" zvolal Dar. "Měli nás prakticky v hrsti!"

"Proto!" Sam zabodla ukazováček do temnoty.

Blížilo se k nim plavidlo ve tvaru gigantického komolého jehlanu. Nad ním se vznášelo něco, co připomínalo obří oko.

Pirátská loď se otočila a s rostoucí rychlostí vyrazila opačným směrem.

Dar soustrastně přivřel oči. "Takové zrychlení bych nerad zažil na vlastní kůži... Ale vypadá to, že neměli na vybranou, co?"

"Proč ne?" Sam se dívala na blížící se pyramidu. "Co je to za megalit?"

"Policie." Dar pokrčil rameny. "Nevím sice která - ale vyjde to nastejno. Pro jednu jsem rád, že je vidím."

"Hej! Tady jsme! Hola! Pomozte nám!" Sam se pokoušela vstát a přitom zuřivě mávala rukama. "Zatraceně! Copak nás neslyší?"

"Zvukové vlny se vakuem příliš dobře nešíří," upozornil ji Dar.

"Já vím, já vím," zabručela Sam a svezla se zpátky do křesla. "Jen jsem podlehla síle okamžiku."

"To oni také." Dar kývl hlavou k vzdalující se policejní lodi.

"Co budeme dělat teď? Vylezeme ven a půjdeme pěšky?"

"Hm, předpokládám, že jsme v soustavě Haldane, protože tam jsme koneckonců mířili. Při maximální rychlosti nám to nemůže k nejbližší obydlené planetě trvat déle než tři nebo čtyři měsíce."

"Neřekla bych, že vydržím čekat tak dlouho na svačinku."

"Co se toho týče, určitě jsou tady nějaké železné zásoby. Ale nemyslím, že budeme muset čekat tak dlouho. Počítám, že se policejní loď brzy vrátí."

"Proč?" Sam se zamračila. "Pro posily?"

"Žádné nepotřebují. Viděla jsi to 'oko' na vrcholku jejich lodí? To byl velice výkonný blaster."

"Aha." Sam nad tím chvíli uvažovala. "Tak proto piráti utíkali?"

Dar přikývl. "S 'okem' jsou policisté proti nim vždycky v přesile, bez ohledu na to, jaké zbraně piráti mají."

"Ale proč by se potom měli vracet?"

"Protože pirátská loď má izomorfér a já mám silný pocit, že policejní loď byla lokální. Jakmile jim piráti zmizí do H-prostoru, policisté se zase vrátí domů."

"Aha." Sam se znovu zamyslela. "Ale nemohli by policisté chytit piráty dřív, než se izomorfují?"

"Mohli," odpověděl Dar uvážlivě, "ale osobně si nemyslím, že se jim to podaří. Piráti jsou na útoky specialisté. Pokud by nebyli, nevydrželi by v oboru dlouho. Navíc jsou ochotni riskovat, zatímco policisté ne."

"Jako třeba tím, že by přešli do H-prostoru příliš brzy?"

"Možná. Až uvidíš velkou explozi, budeš vědět, že to zkusili."

Čekali s očima upřenýma před sebe, kde se před chvílí rozplynula policejní loď.

Po chvíli Sam nadhodila: "Nemyslím, že to zkusili."

V dále se objevila jiskřička světla. Darův ukazováček znovu vystřelil k startéru.

"Ještě ne!" zvolala Sam. "Nevíme, kdo vyhrál!"

"Vsadím se, že to brzy zjistíme tak jako tak." Dar čekal a ukazováček na tlačítku se mu chvěl napětím.

Jiskřička se změnila v bod a ten stále rostl.

Pak se bod změnil v trojúhelníček.

"Vítězství!" Dar stiskl tlačítko a motory zařvaly. "Ať to ti báječní hoši slyší!" Uchopil volant, šlápl na pedál akcelérátoru a záchranný člun se rozletěl po elegantní elipse k blížící se policejní lodi.

"Neměli bychom se identifikovat? Aby si nemysleli, že na ně útočíme?"

"To není tak směšné, jak to zní," odušil Dar zamyšleně. "Podle všeho, co vědí, bychom klidně mohli být torpédo. Mělo by tu být něco jako nouzový maják. Podívej se, jestli bys ho nedokázala najít, ano?"

Byla na tom nálepka 'Nouzový maják' a mělo to jen jediné tlačítko. Sam ho stiskla a čekala.

"Jak poznáme, že to funguje?" zeptala se nakonec.

"Jak poznáš, jestli Bůh naslouchá tvým modlitbám?" opáčil Dar. "Je to vysílač a my nemáme přijímač."

"Víra," zamumlala Sam. "Copak to vždycky dopadá takhle?"

Pyramida se rychle přibližovala - a náhle zmizela v oblaku páry.

"Slyšeli nás!" zavýskl Dar. "Brzdí!"

Mlha se rozplynula a policejní loď se tyčila přímo nad nimi.

Sam se přikrčila. "Nemohu si pomoci - mám pocit, jako kdyby se na nás měli každou chvíli zřítit."

A měla pravdu. Gigantická pyramida se náhle prudce rozletěla směrem k nim. Na okamžik Dar přesně věděl, co vidí moucha, když na ni dopadá něčí bota. Než stačil zaječet, otevřely se v její stříbrné základně široká vrata a loď je vsála do svého nitra.

"Zachráněni?" zaskřehotal někdo. Dar by si myslel, že to byla Sam, nebýt toho, že to vycházelo z jeho vlastních úst.

"Jsem rád, že jsme zrovna byli nablízku." Kapitán nalil dvě sklenice brandy a podal je Darovi a Sam. Na hrudi jeho kabátce se třpytily jeho insignie - pyramida s okem a nápisem 'Vesmírná policie' uvnitř. Nad ní se v oblouku klenula slova: 'Haldane IV a pod ní 'Falstaff'. To vše plavalo v okrovém moři - ne, spíše v oceánu. Kapitán byl značně tělnatý muž. Totéž platilo o jeho posádce - nejmenší z nich měl kolem pasu alespoň metr dvacet, a to byl menší, než Dar. Kapitán měl rovněž typický haldanský obličej: růžovoučký, lemovaný dlouhými vlnitými vlasy a zakončený koží bradkou.

Dar přijal brandy s povděkem, ale Sam ho pohybem dlaně odmítl. "Děkuji, ale já v alkohol nevěřím."

Kapitán překvapeně zamrkal. "Ujist'uji vás, že existuje!"

"Měli jsme opravdu štěstí, že jste byli poblíž," řekl Dar rychle.

"No, pouhopouhé štěstí to zase tak docela nebylo," připustil kapitán. "Dostali jsme hlášení o pirátech, kteří se snaží napadat dopravní lodi u výstupů z H-prostoru. Minulý týden tudy měl proletět nákladák plný konzervovaných sledů a neproletěl - tak jsme se rozhodli tu hlídkovat. Máme jen jediný strážní křižník, takže jistě chápete, že jsme nemohli být u všech výstupů."

"A náklad konzervovaných sledů byl tak důležitý?" zeptal se Dar překvapeně.

"Pro nás je životně důležitý," ujistil ho kapitán. "Ale co vás přivádí na Falstaff, dobří lidé?"

"Na 'Falstaff'?" zopakoval Dar zmateně.

"To je lokální název pro Haldane IV," vysvětlila mu Sam. "Měli jsme tu jen přestoupit, kapitáne. Jsem na cestě z Wolmaru."

Kapitán stále seděl pohodlně zakloněný a prsty si poklepával po objemném břiše, ale najednou byl ostražitost sama. "Z Wolmaru? No ne? To je zajímavé. Mimochodem, mohl bych vidět vaše papíry?"

"Hm? Ale jistě!" Dar vytáhl z kapsy své bundy pas a identifikační průkaz a položil je na stůl; Sam udělala totéž.

"Promiňte, měli jsme to udělat hned."

"No, byli jste poněkud rozrušení..." Kapitán vzal jejich pasy a náhle, zcela nelogicky, se Darovi zdálo, jako by měl v oku klenotnickou lupu."

"Všechno je v pořádku - samozřejmě." Poslednímu slovu scházelo přesvědčení. Kapitán jim vrátil dokumenty.

"Nesetkáváme se s mnoha lidmi, kteří letí z Wolmaru."

"Mnohem větší provoz je v opačném směru," přisvědčil Dar. "Ale naše farmaceutická společnost má v úmyslu expandovat, a proto jsme se vypravili na vnitřní planety, abychom tam našli vhodné investory." Sam sebou trhla; Dar si uvědomil, že ji opravdu měl s krycí verzí jejich poslání seznámit předem.

"Nenapadlo mě, že je to takový velký podnik." Zdálo se, že to kapitána doopravdy zajímá.

Dar se ušklíbl. "Možná že nebude - ale to právě musíme zjistit. Mimochodem, jsem velice rád, že jste si našeho člunu všimli tak rychle. Hledali jste nás?"

"Ne, vlastně ani ne." Kapitán se zamračil. "Měli jsme?"

Dar seděl chvíli mlčky a čekal, až ho opustí šok. "No," řekl nakonec, "myslel bych, že vám naše kurýrní loď oznámí, že nás postrádá."

„Je to zvláštní, když o tom teď mluvíte." Kapitán se poškrábal na hlavě a pak vzhledl. "Možná si pilot nevšiml, že jste opustili loď."

"Ehm... je to možné." Dar si pomyslel, jak to asi muselo s kurýrní lodí zatřepat, když odstartovali z jejího doku.

"Samozřejmě - když se nad tím člověk zamyslí, muselo to být tak. Koneckonců, jak si pilot mohl všimnout, že jsme

pryč?"

"Jak si toho mohl nevšimnout?" zuřil Dar. "Když záchranný člun startoval, musel lodi uštédřit pěkný kopanec!"

"Možná si myslel, že je to zásah blasteru," nadhodila Sam. "Víš, situace v tu chvíli byla poněkud hektická."

"Že by ani nezkontroloval pasažéry, když bylo po všem?" Dar zavrtěl hlavou. "Ne. To mi nesedí."

Kráčeli právě centrem Haskerville, hlavního města Falstaffu. Ulice byly široké, ale všechny budovy kolem měly patra vysunutá nad postranními uličkami. Dar si byl jist, že je to velice praktické za deště, ale za slunného dne to působilo poněkud depresivně. Také mu připadalo poněkud podivné, že všechny domy byly polohrázděné a štukované.

"Řekl bych, že je to hraniční planeta," řekl nahlas.

"Vůbec ne - je třetí na cestě k Teře a byla kolonizována už před čtyřmi sty lety. Proč si to myslíš?"

"Architektura." Dar ukázal na dřevěné trámy. "Copak nevědí, jak se vyrábí ocel?"

"Samozřejmě, že vědí, jak; vědí to docela dobře." Sam se usmála. "Ptala jsem se na to cestou sem. Zdá se, že na Falstaffu je velice málo volných kovů. Dokonce i obyčejné železo se tu vyskytuje pouze ve formě kyslíčků rozpílených v půdě."

"Aha." Dar našpulil rty. "A co tu používají jako peníze - hřebíky?"

Sam se na něj překvapeně podívala. "Jak jsi to uhodl?"

"Děláš si legraci!"

"Myslíš? Jen tady za něco zkus zaplatit BTU MDV."

"Beru tě za slovo." Dar přistoupil k nejbližšímu průčelí a podíval se na vývěsní štít. "Myslím, že tohle je místo, které hledáme. Možná tady mění peníze."

"Dává to smysl," přisvědčila Sam, "takže patrně nemění."

Společně vešli do cestovní kanceláře Mezihvězdné kosmické dopravy, společnosti s ručením neomezeným.

"Co pro vás mohu udělat?" zeptal se úředník, který s očima upřenýma na novinový fax svačil párek. Byl žoviální a velice tělnatý, tak jako většina Falstaffanů, se kterými se setkali. Dar už se vlastně skoro začínal cítit jako zrůda - byl štíhlý.

"Ehm, ano. Rádi bychom si zaknivovali let na Terru."

"Samozřejmě." Muž vytáhl dva lístky, aniž se na ně vůbec podíval. "To bude dvě stě liber. Příští loď letí ve čtrnáct nula nula, třetího května."

Dar ztuhl s rukou na peněžence. "Třetího května!? Ale vždyť je teprve pátého dubna!"

"Špatné, že?" přikývl úředník. "Minulý let jste těsně zmeškali - přede dvěma dny."

"Ale my nemůžeme čekat tak dlouho! Musíme se dostat na Terru rychle!"

Úředník pokrčil rameny. "Já jen prodávám lístky, přátelé - nepíšu letové řády kosmických lodí. Tak chcete je, nebo ne?"

"Ehm, ještě ne, díky." Dar se bezmocně obrátil k Sam.

"Měníte tady peníze?" zeptala se dívka pohotově.

Úředník se na ni podíval. "Peníze? Ano, jistě! Co máte?"

"Thermy MDV - chtěli bychom jich vyměnit deset," odpověděla Sam a významně se podívala na Dara.

"Aha." Úředník se zatvářil zklamaně. "Nu což, myslím, že bereme všechno. Dejte je sem." Vytáhl malý plátěný pytlík a položil ho na pult. Ozvalo se zazvonění.

Dar se zarazil s penězi v ruce. "Co je to?"

"Peníze." Úředník zamračeně vzhledl. "Za deset termů MDV dostanete dvě libry."

"Dvě libry?" Dar vytřeštil oči. "Ta vaše libra musí mít pěkně vysoký kurz!"

"Libra deseticentových hřebíků?" Úředník se podíval na Dara, jako by pochyboval o jeho duševním zdraví. "Příteli, tady za to koupíte spoustu věcí!"

"Aha." Dar se koutkem oka podíval po Sam; dívka přikývla. Povzdechl si a položil bankovky na pult. "No dobře, tady jsou. Poslyšte, ehm - neexistuje tady nějaké jiné, rychlejší spojení na Terru?"

"No, jestli to vážně chcete vědět..." Úředník se důvěrně předklonil. "Víte, mám přítele a ten obchoduje s báječnými použitými kosmickými jachtami..."

"Hm, tak vám děkuji." Dar o krok ucouvl. "Já, ehm, už dlouho jsem nepilotoval."

Sam se kousla do rtu.

"Aha." Úředník se znechuceně narovnal. "Žádné vysokoprocentní, co? No, tak se mějte." A obrátil se zpátky k novinovému faxu.

"Ehm, ano." Dar si vzal měšec s penězi. "Ještě se ukážeme."

"Až se stanete horníkem?" Ale úředník mu nakonec přece jen podal ruku. "Hodně štěstí, chlače."

"No, myslím, že se snažil jednat přátelsky," řekl Dar, když vyšli z cestovní kanceláře.

"Ani bych neřekla. Tady 'chlap' neznámá kompliment - znamená to muž hrubšího zrna. Spodina společnosti."

"Aha." Dar se zamračil. "A co mělo znamenat to jeho 'vysokoprocentní'? A proč bych se měl stát horníkem?"

"Horníci jsou lidé, kteří těží rudu," vysvětlila mu Sam. "Vysokoprocentní rudu."

Dar se na ni podíval, ale Sam se neusmívala. Pokrčil rameny. "Oni tady železo berou doopravdy vážně, co?"

Kolem projel automobil a z jeho turbíny se syčením unikala pára. Karoserii měl ze dřeva, hlavy šroubů byly plastové.

"Velice," přisvědčila Sam.

Dar se obrátil za automobilem. "Z čeho dělají motory?"

"Z vysokoteplotního plastu," odpověděla Sam. "Ale pochopila jsem, že mají nouzi o rádia."

Dar se na ni zamračeně podíval. "Ta se bez kovů neobejdou, že? Jak fungují ty jejich zpravodajské faxy?"

"Na principu optických vláken; křemíku mají dost. A tisknou pomocí přenosu tepla."

Dar překvapeně potřásl hlavou. "No, alespoň tu nemají dopravní zácpy."

"Párek, pane?" zeptal se kulatoučký majitel pojízdného krámků.

Dar se zastavil. Náhle si uvědomil, že skoro každý z kolenjdoucích má párek a pojídá ho za chůze. "No, myslím, že to nebude vypadat nijak nepřípadně. Ano, vezmeme si dva." Zalovil ve svém měšci a vytáhl z něj...

...velký hřebík.

Zděšeně se podíval na Sam.

Sam se zamračila a kývla hlavou k obchodníkovi, který jim podával dva párky na plastickém tácku. Dar chvíli těkal pohledem z párků na Sam a zase zpátky. Pak pokrčil rameny, vzal nabízenou uzeninu a položil prodáváči na napraženou dlaň hřebík. Ten mu vrátil zpátky dva třicentové hřebíčky a špendlík. "Co tady dělají, když finanční úřad zavolá?"

"Platí daně jako všichni slušní občané. Copak se děje? Stojíš si na vedení?"

Dar zavrtěl hlavou. "To těžko. Kde by se tady vzal vodič?"

"Tamhle," ukázala Sam. "Myslím, že to je nějaký druh veřejného zařízení. Potřebuješ se napít."

"Skvělý nápad." Dar chabě přikývl. "Míval jsem rád koktejl, který se jmenoval 'Rezavý hřebík'."

"Na této planetě je to obscenita." Sam ho nasměrovala k létacím dveřím. "Myslím, že by sis měl dát raději whisky s cukrem."

"Myslím, že ano," zamumlal Dar.

Uvnitř hospody vládlo podle nejlepších tradic alkoholových oáz šero. Přistoupili k baru.

"Přrhejete si? Přrhejete si?" zaráčkoval barman a zamrkal.

"Ehm, whisky s ledem a martini." Zdálo se, že Sam jeho mrkání fascinuje.

"Dvakrát." Barman stiskl tlačítko.

Dar položil na pult deseticentový hřebík.

"Dva z deseti," zamumlal barman. Jeho ruka nasála hřebík a vzápětí se otevřela dvířka v jeho hrudi. Na pultě se objevily dvě sklenice čiré tekutiny a jedna nazlátlé. Barman se přesunul k dalšímu zákazníkovi, zanechávaje vedle sklenic dva vruty s plochou hlavičkou a vrtáček.

"Být vámi, raději si drobné přepočítám," doporučil Darovi zákazník, který seděl o dvě židle dál. Na sobě měl temně hnědý háv přepásaný kusem koaxiálního kabelu. Na temeni hlavy měl vyholené úhledné kolečko. Z náprsní kapsy mu vyčnívala malá žlutá rukojeť šroubováku. "Barmanovi dnes není co věřit."

"Zdálo se mi, že jeho světla neblíkají ve správném rytmu!" zvolala Sam triumfálně. "Co s ním je?"

"Nejspíš by se dalo říct, že je opilý," odpověděl muž s tonzuroou. "Víte, majitel téhle hospody si nemohl dovolit drátěné vodiče, takže v něm použil hadičky se sláným roztokem. To ovšem znamená, že si musí roztok každé ráno doplňovat, a vypadá to, že dnes použil nějakou kovovou sůl. Tím u něj samozřejmě vzrostla vodivost a má teď trochu přetížené obvody."

"Proto jsem dostala dvakrát martini, když jsem si objednala jen jedno." Sam pokrčila rameny a napila se. "Mám snad remcat?"

"To zní jako drahý špás," poznamenal Dar.

"Ani ne. Na Falstaffu chybějí volné kovy. Sloučenin je tu hojnost."

"Zdá se, že máte přehled." Dar pozvedl svou sklenici a podezíravě si ji prohlédl proti světlu. "Podle vašeho oděvu soudím, že jste mnich - ale hovoříte spíš jako technik."

"Ve skutečnosti jsem obojí." Cizinec se ušklíbl a napřáhl ruku. "Otec Marco Ricci, ŘSV, k vašim službám."

"Dar Mandra." Dar nabízenou ruku přijal a potřásl jí. "A tohle je Sam Bineová. Co to znamená 'ŘSV'?"

"Řád svatého Vidicony z Katody," odpověděl mnich. "Jsme společnost římskokatolických techniků a vědců."

"Aha. Mělo mě to napadnout. Kaplan na naší přepravní lodi byl jeden z vašich lidí."

"Tak tomu bývá často." Otec Marco přikývl. "Církev obvykle přiděluje takové úkoly katodiánům, kteří se specializují na astronautiku - v případě poruchy mohou být užiteční."

"Ano, to dává smysl." Dar přikývl a jeho trénink z Chollyho baru nabral vrch. "Ale stejně, když dovolíte - není to poněkud paradoxní?"

"Co, být knězem a zároveň vědcem? Vůbec ne. Všechny konflikty mezi vědou a náboženstvím se většinou dají přičíst klerikům, kteří nerozuměli vědě, a vědcům, kteří nechápali náboženství."

"Ale nemají klerikové tendenci být poněkud skeptičtí vůči obojímu?"

"Samozřejmě, že ano." Kněz se ušklíbl. "Vatikán z nás nemá příliš velkou radost - rádi klademe nové otázky."

"Proč vás tedy trápí?"

"Protože nás potřebuje." Otec Marco pokrčil rameny. "I Vatikán má rozvody vody a elektřiny."

"Tak tomu rozumím." Dar se napil. "Ale co vedlo církev k tomu, že prohlásila jednoho z vás nekonformistů za svatého?"

"Ach, vy myslíte našeho zakladatele." Otec Marco přikývl. "Víte, neměli příliš na vybranou. Byl to naprosto jasný případ mučednictví."

"To vám ale hezky zvedá laťku," poznamenala Sam.

"No, my neplánujeme být mučedníky," ujistil je otec Marco, "a jsem si jist, že náš zakladatel by nám to schválil."

Konec-konců, byl prakticky založený - a živý kněz obvykle dokáže mnohem víc než mrtvý."

Dar nepřeslechl to 'obvykle'. "Hm, v tuto chvíli máme sami menší praktický problém, otče - a vypadá to, že vy jste na této planetě jako doma."

"Ale nikoliv opravdu doma - což už vám patrně napověděly mé tělesné proporce." Otec Marco byl jen lehce tělnatý.

"Ano, a to je náš problém - nejsme místní a rádi bychom se odsud co nejdříve dostali."

"A poslední kosmická loď opustila oběžnou dráhu této planety před dvěma dny." Otec Marco přikývl. "Hm, bojím se,

že toho pro vás nemohu mnoho udělat - zvláště teď, když policie MDV uzavřela planetu."

"Co že udělala?"

"Uzavřela planetu," zopakoval otec Marco klidně. "Vy jste o tom neslyšeli? Zrovna před několika minutami to bylo na zpravodajském faxu. Interstel dostal spolehlivý tip, že se sem poslední lodí dostal telepat, takže teď nikdo nesmí opustit planetu, dokud ho nenajdou."

"Fajn," řekla Sam pomalu, "to pro nás může znamenat pořádné zdržení, že?"

Dar se zamračil. "Co ten telepat udělal?"

Otec Marco pokrčil rameny. "Pokud vím, nic. Alespoň ve faxu o tom nic nebylo."

"Tak proč po něm pátrají?"

"Vy to nevíte?" zeptal se ho otec Marco překvapeně. "Telepaté přece představují hrozbu pro všechno, co poctiví, správně smýšlející občané považují za svaté - copak jste to ještě neslyšeli?"

"Něco v tom smyslu ano," připustila Sam. "Nevěděli jsme, že je to tak obecně rozšířená víra."

"Poslední měsíc tady bylo pěkně rušno! Víte, telepaté útočí na soukromí ostatních lidí - nikdy nemůžete mít jistotu, kdo zrovna čte vaše myšlenky. Můžete proti tomu vymyslet zákon, ale neexistuje způsob, jak ho prosadit - pokud nemáte telepatickou policii. A i kdybyste ji měli, pravděpodobně by sympatizovala spíš s telepaty. Oni obvykle drží spolu, víte?"

"Ne, já ne," opáčil Dar. "Vlastně jsem ani nevěděl, že nějakí existují - tedy skoro." Vzpomněl si na wolmařanského šamana.

"Aha, vidíte?" Otec Marco mu zahrozil ukazováčkem. "Znáte alespoň jednu osobu, která jako by vždycky věděla, co si myslíte. A tak je to samozřejmě s každým."

"Samozřejmě! Proč by to nemohl být prostě někdo, kdo je velice dobře zná?"

"Mohl by," odpověděl kněz uvážlivě. "Ale když je ta osoba vždycky o krok před vámi - no, člověka se časem přirozeně zmocní podezření. Protože telepaté proti vám využívají vaše vlastní myšlenky - mají nezaslouženou výhodu v životním boji. Vždycky vědí, co se chystáte udělat, takže vás vždycky dostanou."

"To je strašné!"

"Že ano? Ale to ještě není všechno. Policie MDV je si více méně jista, že telepaté v celé Terranské sféře jsou spojeni do sítě, tvoří svou vlastní společnost, která má v úmyslu svrhnout vládu a chopit se moci."

"Ale jak?" zamračila se Sam. "Copak policie nemůže zachytit jejich zprávy?"

"Zachytit zprávy od jednoho čtenáře myšlenek druhému? Těžko. Kromě toho se říká, že tihle telepaté ani nepotřebují kosmické lodě, aby poslali zprávu z jedné planety na druhou."

"Cože?"

"Tak se to říká." Otec Marco přikývl. "Jeich myšlenky dorazí od jedné hvězdy k druhé prakticky okamžitě. Jistě chápete, že tohle by jim poskytlo při případném spiknutí určitou výhodu nad silami společnosti."

"Ano, to jistě ano." Dar se trochu předklonil a ztišil hlas. "Pochopil jsem správně, otče, že tomu všemu tak docela nevěříte?"

I otec Marco se předklonil. "Po pravdě řečeno, myslím, že je to ta nejzatracenější snůška nesmyslů, o jaké jsem kdy slyšel."

"Co nechápu, je," řekla Sam, "jak si lidé mohou dělat takové starosti s něčím, co pravděpodobně ani neexistuje."

"Takové věci už se stávaly v minulosti," odpověděl otec Marco. "Myslím, že masová hysterie nečihá nikdy příliš daleko. Lidská bytost je myslící zvíře, ale o davu to, zdá se, neplatí. Proto je nejspíš správné, že se tím policie zabývá, i když se s největší pravděpodobností nejedná o nic víc než o fámy."

"Fámy?" Dar se zamračil. "Jak to?"

"Pokud tomu správně rozumím, ve všech případech se jednalo o neověřené zprávy. Stejně je ale lepší zabývat se fámami než riskovat nepokoje."

"Nepokoje?" namítla Sam. "Teď si děláte legraci."

"Bohužel nedělám. Pokud by lidé nebyli přesvědčeni, že se tím zabývají autority, mohlo by je napadnout podniknout něco na vlastní pěst - a než bychom se nadáli, měli bychom tu hon na čarodějnice jako vystřižený. Ne, je lépe..."

"Dovolíte?"

Od blízkého stolu se rozzlobeně zvedl tělnatý gentleman.

"Stojím vám snad v cestě?" zeptal se otec Marco zdvořile.

"Ne, ale pořádně jste rozrušil mé přátele! Jestliže už musíte diskutovat o politice, nemohl byste mít v sobě alespoň tolik slušnosti, že to budete dělat ve svém vlastním bytě? Dáváte najevo naprostý nedostatek vkusu a tím jste mi docela zkazil chuť k jídlu!"

"Ach!" Dar a otec Marco se na sebe podívali. "Omlouvám se, občane. Samozřejmě, pokud jsme se vás nějak dotkli -"

"Jen v tom klidně pokračujte!" Kostnatá ruka sevřela Darovo rameno jako račí klepeto. "Ano, urážejte je! Dejte těm líným ježkům důvod k přemýšlení. Přimějte je, aby něco dělali - aby žili, pro lásku Boží!" Byl to malý, hubený, postarší muž, na pohled tvrdý jako meteorit a veselý jako kometa. A vedle něj...

Dar ztuhl s očima vytřeštěnými. Vedle starce stála ta nejnádhernější žena, jakou kdy viděl, s tělem Venuše zahaleným v lehkých, splývavých šatech bez rukávů, které věrně kopirovaly každou její křivku. Její obličej v sobě zahrnoval vysoké, hladké čelo, delikátní obočí, velké oči s výraznými řasami posazené daleko od sebe, malý, rozkošný nosánek a ústa s náznakem úsměvu, která slibovala rozkoš a vyzývala ho, aby o ni usiloval. Tmavohnědé vlasy jí spadaly do pasu. Byla to tvář z jeho pubertálních snů, tvář, o které si nikdy nemyslel, že by ji mohl spatřit v realu, tvář, která nemohla nechat žádného dospělého muže klidným.

Nespravedlnost toho všeho ho zasáhla jako čepel dýky - ta žena tu byla s tím starým paprikou a ne s ním!

Starý paprika se obrátil k tělnatému případu ztráty chuti, který teď vydával zlostné bublavé zvuky. "A děkuji vám, že jste svou poznámku pronesl veřejně! Víte, co se stane s lidmi, kteří se nebaví o politice? Přestanou se zajímat o to, kdo jim vládne! A víte, jak dopadnou ti, kteří se přestanou zajímat? Jedné krásné noci se připlíží nějaký slizký, bezzásadový ničema, a vládu změní! Když se pak příštího rána probudí, zjistí, že musí platit daně vysoké jako tovární komín, že nesmí nikam chodit bez povolení, a že když se to všechno podtrhne a sečte, nejsou na tom o nic lépe než otroci. Tohle se stane, když si budete své poznámky nechávat jen pro sebe!"

"Pane!" Tlustý muž se konečně zmohl na obranu. "To je obsecnění!"

"Raději budu obsecnění než absurdní - ale jelikož zřejmě smýšlíte jinak, já a moji přátelé půjdeme raději někam kde vane svěží vzduch!" Obrátil se na otce Marka, Dara a Sam. "Co vy na to, vy lidé s duší? Dejte na mne, větřík, jenž vane na jevišti, je podivuhodně svěží! Právě tam jdeme, má neteř a já - připojte se k nám, je-li vám líbo!" Muž se obrátil na podpatku a rychlou chůzí zamířil mezi stoly k východu. Spěchal, jako by jeho život závisel na tom, jak rychle dosáhne dveří.

Dívka se vydala za ním - a zdálo se to Darovi nebo ne, že její pohled na okamžik spočinul na něm?

Představitivost. Musela to být jeho představitivost. Ale...

Byla jen jeho neteř!

"Huh? Cože?" Trhl sebou a podíval se na otce Marka.

"Říkal jsem, připojíme se k nim?" V kněžových očích se zablesklo.

"Ehm... ano. Připadají mi jako zajímaví lidé."

"Proč ne?" Sam nehnula ani brvou. "Nudit se určitě nebudeme."

Se svými sklenicemi v rukou se vydali za silným hlasem na starých nohou.

"Posaďte se, posaďte se!" Paprika jim gestem nabídl židle kolem velkého stolu a sám se posadil na jednu z nich. Jeho neteř usedla skromně vedle něj. "Vy jste katodián," přivítal stařec otce Marka. "Co dělá tak živý řád, jako je váš, na tak mrtvém místě, jako je tohle?"

"Kde je zástupce života více třeba než mezi umírajícími?" opáčil otec Marco.

"Tak moment. Počkejte." Dar pozvedl dlaň. "Vraťme se o pár stránek zpátky, ano? Mám pocit, že mi něco uniklo."

"Co?"

"Jak jste poznal, že je katodián?"

"Cože? Přece podle symbolu jeho řádu!" prohlásil stařec.

"Tohle." Otec Marco poklepal prstem na rukojeť žlutého šroubováčku ve své kapse. "Bývalo to znamení elektrotechniků - jako jejich zednářský špendlík. My jsme ho jen zoficiálníli."

"Aha." Dar zahanbeně sklopil hlavu. Cítil se hloupě.

"Teď máte přede mnou výhodu," obrátil se otec Marco na starce.

"Ano, já vím." Starý muž se škodolibě zašklebil. "Není to skvělé?"

"Dědečku!" pokáralo ho zjevení a starý muž zamrkal (její střevíce měly velice ostré špičky).

"Nu což, nemohu mít všechno," povzdechl si. "Jmenuji se Whitey, otče, a tady Lona je moje... neteř," dodal a šlehl po ní pohledem.

Dívka cudně sklopila oči. "Jak si přeješ, dědečku."

"Musíš mi připomínat mé stáří, děvče?" povzdechl si Whitey. "Vím, že lpíš na absolutní pravdomluvnosti až do nejmenších podrobností - ale buď prosím trochu milosrdná! Nežádám přece tolik - jen abys mi říkala 'strýčku', když jsou kolem lidé. Copak po tobě žádám příliš?"

"Vůbec ne, teď, když už všichni znají pravdu." Obdařila zbytek společnosti oslnivým úsměvem a zalhala: "Je to můj strýček."

"Těší mě," zamumlal Dar, nespouštěje oči z Lony.

Otec Marco si odkašlal a napřáhl ruku. "Já jsem otec Marco Ricci. A tohle jsou Dar Mandra a Sam Bineová."

"Tady, pane Whitey." Číšník postavil před starého muže velkou sklenici vína. "A pro vás, Lono."

"Děkuji vám." Dívka přijala koktejl s úsměvem, který byl zdvořilý a zároveň hřejivý, pak mimovolně odvrátila pohled.

Číšník zaváhal v okamžiku naděje, potom si povzdechl a odešel.

"Whitey Víno?" zeptal se otec Marco.

Whitey pozvedl sklenici jako k připitku a souhlasně přikývl. "Jste bystrý."

"Vůbec ne; poslední tři parseky jsem o vás slyšel v každé hospodě a v každém výčepu. Jsem rád, že jsem vás konečně dostihl."

To jméno mu sedí, pomyslel si Dar. Vlasy starého muže byly mléčně bílé a jeho oči byly tak světle modré, až byly skoro bezbarvé. Dokonce i jeho pleť byla neobyčejně bledá - houževnatá a ošlehaná větrem, takže by člověk čekal, že bude i opálená; přesto byla téměř bílá.

A jeho příjmení se k němu také hodilo. Vypil půl sklenice na jediný lok.

"Tak dostihl, říkáte?" Whitey se zašklebil. "Pokud mě nechcete obracet na víru, je vám přáno."

Otec Marco se zašklebil stejně. "Ne, nepatřím k Armádě spásy."

"A nejste ani žárlivý manžel," dodala Lona.

"Ale má drahá!" namítl Whitey dotčeně. "Cožpak bych se někdy postavil mezi muže a jeho ženu?"

"Jen v případě, že bys k tomu měl příležitost," zamumlala a napila se ze své sklenice.

Whitey se podíval na otce Marka a povzdechl si. "Ach ten cynismus mladé generace! Copak jim už nic neříkají žádné ideály? Nezůstala jim žádná víra?"

"Věřím v tvou zásadovost, dědečku - jen neříkám, o jaké zásady jde."

"Nezůstávat dlouho na jednom místě, například," nadhodil otec Marco. "Nemyslí, že byste se zdržoval na jedné planetě

déle než já, Whitey."

Vino přikývl. "Nedokážu vystát tyhle tlusté, samolibé človíčky příliš dlouho."

"Nebo oni tebe," zamumlala Lona.

"No, obvykle mi nabídnou, že za mě uhradí výlohy za přepravu na další planetu. Na stará kolena začínám mít tak trochu sklony k neposednosti, otče - rád cestuji a stále doufám, že najdu místo, kde všechno nespěje k úpadku."

"Už je čas, Whitey." U stolu se zastavil muž připomínající soudek sádra.

"A také si hledám nové publikum." Whitey vytáhl z kazajky malé ploché klávesy a vstal. "Omluvíte-li mne na chvíli, přátelé..."

"Vy děláte do zábavního průmyslu?" zeptal se Dar udiveně.

"Copak jsem do něj tak trochu nedělal vždycky?" odpověděl stařec. Lona dodala: "Žádné zvláštní záruky to neskýtá, ale na živobytí to stačí."

"Je to lepší než za starých časů, má drahá," připomněl jí Whitey. "Než jsem potkal tvou babičku. Tehdy jsem prodával drogy, otče - nebylo to tak docela legální. Předtím, než jsem byl osvícen - a přijal jméno Tod Tambourin." Spolu s Lonou se vydal k jevišti.

Sam seděla jako opášená a poulila oči za odcházejícím mužem. "Tohle že je Tod Tambourin?"

"To není možné," odpověděl Dar, ale nebylo v tom ani za mák jistoty. "Velcí básníci přece nezpívají po barech."

"Sám bych si dokázal rozpomenout na několik výjimek." Otec Marco se zaklonil a upil ze své sklenice. "Ale posuďte raději jeho produkci, co říkáte?"

'Produkce' byla mimo jakýkoliv soud. Whitey se posadil na nízkou židli, zatímco Lona usedla vedle něj na vysokou barovou stoličku, podpatky zahákla o její přičel, kolena u sebe, ruce sepejaté v klíně. Pak Whitey zahrál na svých klávesách rozvlněné crescendo. Jeho hudba naplnila celou místnost a zanechala po sobě okamžik ticha. Do něj Whitey vpustil divokou píseň, která měla kořeny v nejlepších ze zlých starých časů, drobný oplzlý nesmysl o dámě astronautce, která ani tolik dáma nebyla a která se spíše než o volný prostor zajímala o prostory velice uzavřené. Lona po celou dobu vystoupení seděla a v refrénech se přidávala ke svému dědovi se skoro stejnou chutí, s jakou zpíval on. "Tohle má být básník, laureát Terranské sféry?" zvolala Sam pobouřeně.

I Dar cítil rozčarování - ale ne kvůli Whiteyovi.

Píseň zakončilo bouřlivé crescendo připomínající startující kosmickou loď. Hosté začali jásat, tleskat a vůbec dávat všemožně najevo svou spokojenost; a když se povyk trochu uklidnil, bylo možné zaslechnout doznívající, skoro melancholickou melodii.

Potom Lona začala zpívat. Nedívala se na Whiteye, ale upírala oči do prostoru kousek nad hlavami obecnstva. Její hlas byl sladký jako jaro a čistý jako pramínek. Slova byla takřka nezachytitelná; jako by klouzala kolem a ovíjela Dara marnivou mocí souhlásek - ale jejich význam mu pronikl až pod kůži: byl to nářek pro divočinu, která byla, ale nikdy nebyla, prvotní krásu, která lidem vyvstávala na mysli při vyslovení jména 'Terra'.

Pak se k refrénu připojil Whitey v klidném, smutném, ale smířlivém konstatování, že divočina je ta tam, ale že se jen stalo to, co se stát muselo. Další sloku zpívala zase Lona sama: o tom, že jiná divočina vítá lidi na vzdálených planetách, pod slunci, jež z Terry ani nejsou vidět.

Následoval znovu společný refrén, další sloka a další planeta, stovky dalších, z nichž každá přivítala lidi divočinou, byla zkrocena a pak zničena mřížemi a ploty; potom refrén a poslední sloka, jejíž tóny zněly triumfem - protože člověk se kousek po kousku naučil žít s divočinou a zachovat ji - a proto si další planety už nadále zachovají své lesy - ten prastarý domov lidí, který hledají zase a znova.

Dar seděl jako ochromený. Jak si vůbec mohl myslet, že ty verše jsou skvělé, když je jen četl, místo aby je slyšel s doprovodem hudby?

Pak klávesy vydaly jeden hlasitý, táhlý diskord a ozvala se další oplzlá písnička. A tak to pokračovalo - kousky poezie vložené mezi odrhovačky udržovaly publikum v ustavičném stavu překvapení. Když Whitey nakonec své posluchače požádal, aby jim dopřáli trochu času k svlažení hrdel, Dar spolu s ostatními vyskočil, divoce tleskal a křičel:

"Pokračovat! Pokračovat!" Potom se Lona a Whitey vrátili k jejich stolu - ona zardělá a zářící, on s úsměvem na tváři - a Dar se cítil velice hloupě.

"Posaďte se, posaďte se!" mávl rukou Whitey. "A tisícere díky, mládeži. To je to největší uznání, které se zpěvákovi může dostat - že se při jeho hudbě zapomenete."

Lona neřekla nic, ale odpověděla pohledem, který způsobil, že se v Darovi začala vařit krev a trnout mu zuby.

Až číšník, který postavil před oba zpěváky sklenice, kouzlo rozbil.

"Nemohla jsem tomu uvěřit!" vybuchla Sam. "Nemohla jsem uvěřit, že tak vážený básník může vystupovat po hospodách - ale slyšela jsem vás! Teď tomu věřím!"

"No - jsem rád, že se moje hudba ještě líbí," odpověděl Whitey a mrkl na ni. "Ano, básník jsem - ale tu váženost se vši důrazností odmítám!"

"Nenechte se jím vyvést z míry," poradila Lona Sam. "Nemohla jste tušit, že to pro něj byla nadávka."

"Ale proč to děláte, proč vystupujete v baru na téhle zapomenuté planetě?"

"Hledáme doušek čerstvého vzduchu." Whiteyova ústa trochu ztvrdla. "Bary na Teře jsou tak decentní, že tam člověk nemůže vystoupit s ničím jiným než s poezií, a to kazí veškerou legraci. Navíc tam lidé doopravdy neposlouchají - chtějí to jen jako pozadí, zatímco se baví mezi sebou. A řekněte jen slovo o politice, a bum! rázem sedíte přede dveřmi na chodníku! Lidé jsou dekadentní, jsou zachmuření, ztratili veškerou naději a ani ta nejkrásnější píseň na světě už je nedokáže rozveselit. Čím více se vzdalujete od Solu, tím je to lepší - ale dokonce i tady, kde ještě najdete trochu života, už ztratili smysl pro radost a úžas. Všechno, o čem tu lidé stojí, je sedět na zadku za tlustými zdmi, cpát se tučným masem a nechtějí nic slyšet o boji s draky."

"To je pravda," přisvědčila Lona, "ale ty už také nejsi mladý, dědečku."

"Je to tak." Whitey přikývl. "Právě proto hledám život a svěžest."

"Ale já jsem svěží," namítla Lona, "a velice živá, o tom snad není pochyb! Tak mi dovol okusit alespoň trochu té dekadence, dědečku - jen mi dovol, abych to zkusila!"

Whitey si povzdychl a chystal se odpovědět, ale vtom ho přerušil žok sádla vysoký metr devadesát a devadesát centimetrů široký, sto dvacet kolem pasu, malá prasečí očka a bojovně vysunutá čelist. "Copak se ti nezdá, zpěváku? Máš něco proti pokroku?"

Whiteyovi se zablesklo v očích. "Pokrok? Jen proto, že můžeš mít víc věcí, není tvá duše ještě lepší!"

"Tak? A kdo jsi ty, můj zpovědník?" Tloušťák popadl Whiteye za košili a nadzvedl ho z jeho židle. "Ty zatracený mrňavý parchante! Nejprve žvaníš o politice a teď zase o náboženství! Za to bych tě měl rozmáchnout o zed'!"

"Do toho," požádal ho Whitey. "Zkus to."

Tloušťák ho chvíli mlčky pozoroval, pak se jeho oči zúžily a rozpřáhl se k ráně.

Whitey ho sekl hranou ruky do lokte.

Špekoun zavyl a pustil ho a dva jiní pořizci vyskočili a vrhli se na Whiteye. Někdo zvedl šklubnutím Dara z jeho židle a úderem pěstí do čelisti ho otočil kolem jeho osy. Dar dopadl zády na stůl a omámeně zamrkal. V uších mu ještě zvonilo, ale postupně si začínal uvědomovat i řev a hlomoz rvačky, která vypukla kolem. Většina hostů ječela a ustupovala pozpátku ke zdi, snažíce se dostat k východu. Svíjející se hlouček se vytvořil kolem Whiteye, ale otec Marco nelenil a odtrhával jednoho bojovného tloušťáka za druhým a odrážel je různými údery zadku, když se pokoušeli vrátit se do boje. Ty, kterým se to podařilo, vítala rychlá Whiteyova pravice.

Sam a Lona bojovaly zády k sobě, pěstmi na čelist a kopanci do holení. Prozatím si vedly docela dobře.

Pak Dar zahlédl lesk oceli mířící na Samino břicho.

Zařval a vrhl se vpřed, mezi Sam a útočníka. Čepel mu sjela po boku a rozťala mu kůži; celým jeho tělem projela palčivá bolest. V příštím okamžiku hleděl rozparovači tváří v tvář.

Byl velký a tlustý a zlověstně se šklebil. "Ona nebo ty," procedil mezi zuby a znovu bodl.

Dar uskočil stranou, popadl muže za zápěstí, podepřel jeho pravý loket svým a trhl. Chlápek ječivě zařval, prsty jeho ruky se rozevřely a nůž dopadl na zem. Darovi za krkem explodoval granát.

Když zase zvedl hlavu a omámeně zamrkal, naskytl se mu detailní pohled na dupající a kopající nohy. Skrze zvonění v uších uslyšel policejní houkačky. To je dost! Pak si uvědomil, že by ho ty poskakující nohy kolem mohly považovat za součást podlahy. S vynaložením všech sil se zvedl. Přímě před očima měl rozložitou hrud' ozdobenou nápisem 'Police'. Podíval se o kousek výš a uviděl šklebící se obličej pod přilbou. Koutkem oka zahlédl elektrický obušek, snášející se na jeho hlavu. Rychle se otočil a jen tak tak nevrátil do hlavně paralyzační pistole vznášející se ve výši jeho hrudi. Stačil uskočit jen zlomek sekundy před tím, než obušek dopadl a pistole vypálila. Jeden z policistů byl ochromen šokem, druhý paralyzován, ale třetí sevřel Dara kolem pasu. Dar se ohnal pěstí - a zasáhl přilbu. Policista ho pustil a namířil na něj paralyzační pistolí. V příštím okamžiku se skácel k zemi a otec Marco popadl Dara za zápěstí a táhl ho někam pryč. "Za mnou! Rychle!" Rozběhl se a Dar ho klopýtavě následoval. Vzápětí se srazil se Sam, která přibíhala zprava, zatímco Whiteye zahlédl vlevo. Otec Marco trhnutím otevřel dveře a Lona proběhla kolem něj ven. "Všichni za ní!" křikl kněz. Tohle bylo v dokonalém souladu s Darovými přirozenými instinkty; jen by si přál, aby neměl tak velkou společnost. Veden Loninou štíhlou postavou seběhl dolů po úzkých schodech a ocitl se ve sklepě obklopeném policemi se zavařovacími sklenicemi a lahvení. Dveře se za nimi zabouchly a hluk rvačky ztlchl.

"Rychle! Máme jen několik minut, než si vzpomenou na ten sklep!" Otec Marco se protáhl kolem nich, nahmatal hlavu šroubu v dřevěném obložení a otevřel skryté dveře. Lona se jimi protáhla a Dar ji následoval.

Otec Marco dveře za Whiteyem zase zavřel a Dar zjistil, že se ocitli v dokonalé tmě. Něco měkkého a zajímavě tvarovaného se o něj otřelo. V duchu se mu vybavil Lonin obraz a on zalitoval, že se to o něj otřelo tak rychle.

"Dare?" zašeptala Sam těsně vedle jeho ucha a on polekaně nadskočil. "Jo, tady jsem," odpověděl šeptem, bojuje s vírem emocí. Její hlas zněl tak plaše a nejistě - žensky. Vzbudil v něm ochranný instinkt - a hned nato i přívál hormonů. A její dotek...

"Kde to jsme?"

"Já nevím," odpověděl. "Proč šeptáme?"

Náhle zaplála jiskřička světla. Obrátil se a uviděl tvář otce Marka, osvětlenou zespodu miniaturní svítilničkou v rukojeti jeho žlutého šroubováku. "Činíte dobře," řekl velice tichým hlasem. "Mluvte co nejtíšeji. Nemyslím, že by policisté věděli o téhle skrýši, ale mohli by prohledávat suterén hostince a nechtěl bych, aby byli příliš zvědaví."

"Bůh chraň!" přisvědčil Whitey. "Kde vlastně jsme, otče? Že by v katakombách?"

"Ne, dějiny perzekuce na této planetě nikdy nezahrnovaly náboženská pronásledování." Otec Marco se zašklebil.

"Jsme v přízemí sousedního domu."

"Kterého - Prádelny s jidelnou Leonga Čakova?"

"Ne, toho druhého."

"Ach - Restaurant madame Tesie Tenderlionové." Whitey pozvedl obočí a přikývl. "Klobouk dolů, otče. Ani já jsem nevěděl, že mezi těmi domy existuje, ehm, spojení."

Kněz přikývl. "Vě o něm jen několik vybraných zákazníků."

"Vy jste jedním z nich?"

"No - řekněme, že je s podivem, co se člověk dozví ve chvílích nejdůvěrnějších." Otec Marco se obrátil a začal tápat kolem zdi.

"Aha." Whitey se k němu přidal. "Dozvěděl jste se to při zpovědi."

"Ne skrze ni. Minulý měsíc tady došlo k mimořádné události, která si vyžádala poslední zaopatření a současně nejvyšší

bezpečnostní opatření." Ozvalo se hlasité klink a světlo se zhouplo. Otec Marco si něco zabručel pod vousy. Dar pochopil, že to nebylo určeno uším ostatních.

"Myslím, že jsem našel schodiště." Hlas otce Marka zněl napjatě. "Teď pomalu a tiše." Světlo začalo stoupat nahoru.

"V důsledku těch událostí ke mně zdejší dámy pojalý důvěru. Myslím, že pomlčí o tom, že jsme prošli jejich pokoji."

Světlo ozářilo ozdobně vyřezávané dveře. "Tiše," zašeptal a stiskl kliku.

Do uší jim udeřil smích a veselá hudba. Ocitli se přímo uprostřed večírku, v davu typických místních tlouštíků a jediných obyvatelk Falstaffu, které měly štihlou jaksi v popisu práce. Jejich ladné tvary byly očividně dílem přírody - měly na sobě tak málo oděvu, jak jen to šlo.

"Zřejmě se připozdilo víc, než jsem si myslela," podotkla Sam.

"Ne, takové je to tu pořád," odpověděl otec Marco. "Pojďme, podíváme se, jestli by se nám nepodařilo najít si tiché místo k rozjímání."

Co se Dara týkalo, měl všechno, co k rozjímání potřeboval, přímo u nosu, ale otec Marco se začal nenápadně sunout podél zdi směrem ke schodišti. Ostatní ho následovali, takže se nakonec také přidal.

"Marco!"

Kněz se otočil právě ve chvíli, kdy do něj narazila půvaby bohatě obdařená dáma - rty napřed. Zaklonila se, objala ho kolem ramen a zasmála se. "Ty starý ničemo, co tě sem přivádí? Máš snad pro změnu zájem o naše služby?"

"Svým způsobem, Tessie, svým způsobem." Otec Marco madam láskyplně stiskl - ruku. "Hledám jen místo, kde bych si mohl v klidu popovídat se svými přáteli, a tady je mnohem méně hlučno než v průměrném hostinci."

Tessie si povzdychla a potřásla hlavou. "Škoda takového dobrého chlapa! Že jsem si vůbec dělala naděje. Měla bych se na tebe zlobit, rozumíš?" Koketně na něj zamrkala.

"Myslíš kvůli Rosamindě?" Otec Marco rozhodil ruce. "S tím se nedá nic dělat, Tessie. Musím dělat svou práci, stejně jako ty děláš zase tu svou."

"Ano, a obvykle je všechno v naprostém pořádku - děvčata mají několik dní kajicnou náladu, a když se zase vrátí do práce, jsou odpočaté a svěží. Ale přimět jednu z nich, aby úplně zanechala řemesla? Nemyslíš, že tentokrát jsi zašel trochu daleko?" Zdůraznila své stanovisko několikerým sevřením ruky na jeho rameni.

Otec Marco její ruku něžně sundal. "Ne, z mého úhlu pohledu to bylo právě tak akorát. Nevíš, kde je teď?"

Tessie pokrčila rameny. "Myslím, že na nějaké lodi, která letí pryč odsud - to je všechno, co k tomu můžu říct. Žádná z nás není zdejší, otče."

"Otče?"

"To je otec Marco!"

V příštím okamžiku byli obklopeni příjemně formovanými dívkami s velice dlouhými a obratnými prsty. Dara napadlo, že by si měl zkontrolovat peněženku, ale byl příliš zaměstnán jejich dováděním, než aby se k tomu skutečně dostal.

Všechny dívky se sesypaly na kněze, vrhaly se na něj rychleji, než je stačil odstrkávat.

"Ach, otče, jsem tak ráda, že tě vidím!"

"Mám toho tolik na srdci!"

"Ach, otče, to je strašné. Opravdu jsem se snažila odolat, ale..."

"Ano, děvčata, chápu. Trpělivost, trpělivost: pokud se na vás na všechny dnes nedostane, zastavím se tu některý jiný den."

"Ty nejsi jeho učně, že ne?" Půvabná rudovláska něžně pohlédla Dara po rameni.

"Ehm, ne, to nejsem. Ale také se zajímám o ctnost."

"Já také," zapředla, "je to tak vzrušující téma k rozhovoru."

Dar ucítil lehký dotek na zadku a jen tak tak že nevyskočil. Přes rameno mu nakoukla zlatovlasá hlava a zašeptala:

"Přátelé otce Marka jsou i mými přáteli."

"No, já jsem přátelský typ..."

Bylo jich kolem něj alespoň pět, všechny velice obratné v narážkách, verbálních i jiných. Bylo by to skvělé, kdyby přicházely jedna po druhé; nyní se ale Dar cítil jako půl kila čerstvé svíčkové v prodejně hamburgerů.

Ne že by si stěžoval...

Náhle místností zazněl zvukný akord. Všichni překvapeně vzhledli.

"Dámy a pánové!" Whitey stál na židli a Lona seděla vedle něj na okraji stolu. "Pro vaše pobavení a potěšení - 'Balada o Greshamově zákonu!'"

Odpovědělo mu nevěřící mumlání - zvláště ze strany kyprých zákazníků, všichni totiž patřili k společenské třídě, která něco věděla o ekonomice.

Nový zvukný akord je zase umlčel a pak začali Whitey s Lonou zpívat:

"Když ctné dámy do města přijdou,
hnedle si střechu nad hlavou najdou.
Pak vytvoří klub a rozhodnou se,
kdo bude uvnitř a kdo radši ne."

Dar ucítil zaklepání na rameno a uslyšel hlas otce Marka: "Nerad vás ruším od sledování tohoto výjimečného představení, ale musíme se věnovat jiným záležitostem."

Dar si okamžitě vzpomněl na zlověstně se přibližující elektrický obušek v ruce policisty. "Ehm, ano. Máme tak trochu naspěch, že?" Obratně se vyprostil z kruhu obdivovatelů. "Promiňte mi, dámy. Neodkladná záležitost."

Odpověděly mu zdvořile zklamanými povzdechů a dychtivě přenesly svou pozornost na Whiteye a Lonu. Ať už byla

jejich píseň o čemkoliv, neodolatelně sváděla posluchače, aby se k refrénu přidali.

Námětově očividně vytvářela analogii mezi ekonomickými a sexuálními vztahy, ale obracela běžné chápání 'hodné' ženy versus 'špatné'.

"Porovnej si peníze, které dostáváš tu, jako svou každodenní jistou odměnu, se mzdou, jež k 'poctivé' práci se váže, za celoživotní dřinu v potu tváře."

Zákazníci začali jásat a dívky se náhle tvářily velice zamyšleně. Zdálo se, že se Lona a Whitey snaží o totéž, co otec Marco, jen používají jiné prostředky.

"...ale je to velice naléhavé," vysvětloval otec Marco Tessii.

Madam zadržela zdviženou rukou další příval jeho slov a potřásla hlavou. "Víc nechci slyšet, otče, mohla bych být označena za spoluvinici. Kromě toho, občas se stává, že i já musím opustit nějaké místo ve spěchu. Shromáždí svoje lidi."

Následovali ji potměšlým salómem. Tu a tam se ozvalo vyjeknutí a tiché kletby. "Držte se mě," nařídila Tessie stroze, oči neochvějně upřené přímo před sebe. Dar následoval jejího příkladu, třebaže musel neustále bojovat s pokušením ohlédnout se přes rameno, jestli je Sam v pořádku. Cítil se jako Orfeus na zpáteční cestě.

Zabočili vlevo do něčeho, co byla buďto velice malá místnost, nebo větší komůrka - pravděpodobně to druhé; stěny byly lemovány věšáky s večerními obleky střiženými na drobnější slony.

"Někteří z našich, ehm, klientů, občas považují za dobré odejít v jiných šatech, než ve kterých přišli," vysvětlila Tessie.

"Jak šel čas, podařilo se nám nashromáždit pozoruhodnou sbírku. Samozřejmě, ve vašem případě bude nutné trochu přičalounit, ale o polštáře tu zrovna nouzi nemáme. Tak tedy... tenhle snad sedne tobě, otče, a tenhle tvému mladému příteli. Tady ten zase..."

O půl hodiny později, nadití ve večerních oblecích a vyčalounění kolem rovníků, vyšli z podniku madam Tessie jako hejno těhotných tučňáků.

"No, nemůžeš popřít, že se k nám zachovali pohostinně," řekl Dar s trochu omámeným, ale šťastným úsměvem.

"O tento druh pohostinnosti nijak zvlášť nestojím," odsekla Sam.

Dar se na ni podíval a jeho pocity byly značně smíšené. Ještě včera by mu to dodalo naději. Ale dnes se zajímal o Lonu, která - bohužel - brala všechno jako samozřejmost.

"Dokonce mi tam nabídli zaměstnání," poznamenala.

"A tohle ti dělá starosti?" Byla to zbytečná otázka. Nicméně Dar se alespoň pokusil, aby to znělo, jako že si myslí, že ano.

"Ne," odsekla Sam. "Starosti mi dělá to, co se odehrálo v hospodě."

Whitey pokrčil rameny. "Rvačka je rvačka - a policistům to nemůžete mít za zlé. Je to prostě jejich práce."

"Ano, ale nemuseli se do nás pustit tři na jednoho." Dar se zamračil. "Zvláště když mne vyřadili hned na začátku."

"Ne, to není obvyklé." Whitey se zamračil také. Pak pokrčil rameny. "Tak či tak, já jsem si užil."

"Já ne," opáčila Sam škrobeně. "Poznala jsem toho chlápka, který policisty vedl - a ten neměl uniformu."

"Ano?" Dar se na ni podíval. "Byl to někdo, koho znám?"

"Dalo by se to tak říct. Vypadal jako krysa."

"Krysa! Co ten tady dělá...? Ach." Dar našpulil rty. "Pilota kurýrní lodi jsme vlastně ani nezahledli, že?"

"To ne," přisvědčila Sam. "Bylo mi to divné už tehdy, když uletěl a nechal nás napospas pirátům, vzpomínáš?"

"Když dovolíte," vložil se do rozhovoru otec Marco, "o čem je vlastně řeč?"

"O naší Nemesis, řekla bych," odpověděla Sam pomalu. "Mysleli jsme si, že jsme ji nechali na Wolmaru se zbytkem Bhelabherova štábu. Bhelabher byl vyslán z Terry, aby převzal vládu, ale rozmyslel si to a rezignoval. My jsme byli pověřeni, abychom jeho rezignaci doručili zpátky na Terru."

"A mysleli jsme si, že jsme jediní, kdo opustil Wolmar," pokračoval Dar. "Teď to ale vypadá, že Bhelabher změnil názor a poslal za námi svou pravou ruku."

"Ne, to nebyl Bhelabher." Sam zavrtěla hlavou. "Kdyby si svou rezignaci rozmyslel, stačilo by, aby nás jeho pobočník požádal, abychom mu ji vrátili - nebo by nám doručil vysvětlující dopis od Bhelabhera."

"Chceš říct, že podle tebe jedná krysák na vlastní pěst?"

"To bych neřekla," odpověděla Sam pomalu. "Je to ctižádostivý úředník z ÚMZ. Spíš dělá to, co mu přikázali jeho nadřízení."

"Člověk s krysím obličejem, který pracuje v ÚMZ?" zeptal se otec Marco. Zakabonil se.

Dar přikývl. "Přesně tak. Ale proč by se snažil nás zabít?"

"Zabít vás?"

Sam zavrtěla hlavou. "Po mně šli sice dva policisté, ale to nejhorší, co měli, byly hypodermické ampule."

"Měli hypa?" Dar prudce vzhlédl. "Pokoušeli se tě omámit?"

Sam přikývla. "Alespoň to tak vypadalo. Ale nedává mi to smysl. Byli přece dva a oba byli mnohem větší než já. Proč by mě potřebovali omámit?"

"A proč se mne snažili docela vyřadit? Vsadil bych se, že jejich záměrem nebylo postarat se mi o dlouhý a spokojený život."

"Nepřipadáte si tak trochu jako paranoici?" zeptala se Lona.

"Určitě; ale v tomto případě je to nejspíš na místě. A tak docela nesouhlasím s tím, co jsi říkala, Sam - jeden z nich na tebe útočil nožem." Dotkl se obvazu, kterým mu Tessie prozíravě ošetřila ránu.

"Hm, bojím se, že máte pravdu oba." Otec Marco se tvářil smrtelně vážně. "Koneckonců, pokud byste měli dojem, že vás někdo ohrožuje, a nemohli byste ho zajmout, jaké by bylo nejlogičtější řešení?"

"Ale proč by si měli myslet, že jsem nebezpečná?" zaúpěla Sam. „Já žádné dokumenty nemám!"

Lona si je prohlížela s rostoucím zájmem.

"Fascinující příběh," zamumlal Whitey, "zvláště když mám dojem, že se k nám blíží nějaké uniformy."

Všechny hlavy se jako na povel zvedly a zadívaly se na dvojici, která právě vyšla zpoza rohu.

"Nezastavujte se," doporučil jim otec Marco pevným hlasem a Dar potlačil nutkání dát se na útěk.

"Samozřejmě, už je to nějaký čas, co jsem naposledy přechal..." řekl Whitey a Lona významně zakašlala, "... ale všiml jsem si, že vlevo, pouhých pár kroků odsud je pasáž. Mohlo by to být dobré útočiště."

"Ideální," vydechl otec Marco. "Jdeme, přátelé?"

Nonšalantně vkračeli do jeskynního chladu pasáže. Táhla se do dálí, z obou stran lemována obchody a krámky.

"Když jsi to dělal posledně, dědečku, rozdělili jsme se do menších skupinek," připomněla Lona.

"To je pravda," přisvědčil otec Marco. "Bezpochyby si nás při té hospodské rvačce spočítali a dospěli k názoru, že patříme k sobě."

"Dobře..." Dar vzal za kliku dveří a otevřel je. "... ještě se uvidíme."

Sam dveřmi prošla dřív, než je stačil zavřít; ostatní pokračovali v cestě. Jeho tým tedy byl zase v původní sestavě.

Prošli krátkou uličkou mezi cívkami příze, čtverci zvláštních síťovin a věšáky pletených vzorů. "Co je to?" zeptal se Dar šeptem.

"Úplety, háčkové dečky a tak podobně - kdysi se tím lidé bavili," odpověděla Sam stejně tiše. "Nikdy jsi nezkoušel plést?"

Dar se právě chystal odpovědět, když zpoza pultu vyběhl majitel obchodu, tloušť s obličejem věkovitého cheruba a chomáči bílých rozčuchaných vlasů kolem lysiny na temeni hlavy. "Máte nějaké... přání, vážení?"

"Jen se díváme," řekl Dar rychle. "Máte tady zajímavou sbírku."

"Ó ano, snažím se nezaostávat za módou. Zrovna minulý týden jsem dostal nějaké zajímavé krajky ze Samie."

"Ze Samie?" podivil se Dar, ale než mu mohl prodavač odpovědět, vešel dovnitř další zákazník. "Bud' zdrav, Kontaku! Je zboží, které jsem si objednal, připravené?"

"Už dobrou hodinu," zašklebil se Kontak. Položil na pult malý hnědý balíček. "Šedesát jehel, pět malých hřebíků, Grazhu Danko."

"Samie?" zašeptal Dar Sam. "Není to ta zábavní planeta? Však víš: 'Odhod' šaty a své starosti a dělej všechno, co je legální."

Sam přikývla, nespouštěje oči z hnědého balíčku. "A nelegálního tam není skoro nic, snad s výjimkou vraždy. Slyšela jsem, že ani na to se nijak zvlášť přísně nehledí, pokud oběti není turista. Ráda bych se podívala do vedlejšího krámku."

"Ale vždyť to tady zrovna začíná být zajímavé," namítl Dar, zatímco Sam už brala za kliku.

"Možná až příliš zajímavé." Mluvila šeptem, dokud se za ní dveře zase nezavřely. "Byl to pornoshop. A všiml sis těch cen? Za balíček oplzlých obrázků? Mám neblahý dojem, že jsme se ocitli uprostřed toho, co eufemistě nazývají 'organický trh'."

"Ten, který obchoduje se vším, po čem se naskytne poptávka?" Dar se rozhlédl kolem sebe. "Tyhle malé nevinné krámky? Ilegální zboží?"

"A služby," připomněla mu Sam. Vešli do obchodu s konfekcí. Zákazník u pultu se probíral menu, které sestávalo z nejružnějších osob ženského pohlaví, zatímco majitel pomáhal jinému tělnatému zákazníkovi navázat známost s mladou štíhlou dívčinou. Dar a Sam se otočili na podpatku a vyšli zase ven.

Tak to pokračovalo po celé délce pasáže. Nakonec, v kanceláři právní poradny, kde byl k dispozici dlouhý seznam soudců, provinění a částek, které soudci vyžadovali, aby si udělali v těch či oněch případech jasno, Dar vybuchl.

"Existuje vůbec něco, co není na prodej?"

"Já osobně jsem na nic takového nepřišel," odpověděl bodře jeden ze zákazníků, který si nevšiml výrazu Saminy tváře.

"Samozřejmě, jsou komodity, které se prozatím koupit nedají, ale slyšel jsem, že i na tom se už pracuje."

"Myslím, že jsem naivní," řekl Dar pomalu, "ale vždycky jsem měl dojem, že zákon má pomáhat lidem, aby si byli rovni, ne nadřizovat těm, kteří si mohou dovolit zaplatit víc."

Zákazník zamrkal. "Ale no tak, mladíku! Musíme být shovívaví k výstřelkům mládí - ale vaše poznámka byla tak politická, že se to nedalo přehlédnout!"

"Neurážejte," zavrčel majitel právní poradny a blýskl po Darovi svýma malýma prasečíma očkami.

"Tohle že bylo politické?" Dar vytřeštil oči. Zatímco civěl, Sam ho popadla za ruku a vyběhla s ním ze dveří. Než se vzpamatoval natolik, aby byl schopen odporu, byli na ulici. Teprve potom se mu znovu podařilo promluvit. "Politické? Hloubat o podstatě zákona je politika?"

"Samozřejmě, když říkáš takové věci jako 'rovni'," vysvětlila mu Sam. "Vážně musíš něco udělat s těmi svými sebevražednými sklony."

"Proč?" Dar setřásl její ruku. "Alespoň tak lépe zapadnu mezi ostatní na této planetě!"

"To, že se tu lidé nebaví o politice, ještě neznamená, že jsou odsouzeni k záhubě," zasyčela Sam.

"Oni ne, ale jejich společnost ano! Vždyť už se nestarají ani o zákony! Copak nechápou, co drží společnost, aby se nerozpadla?"

"Aha. Tak ty jsi jeden z těch, co si myslí, že zákon je prevencí revolucí, co?"

"Jistě. Zaručuje, že nikdo není utiskován."

"Hřích?"

Dar vzhledl, ale byl to jen obtloustlý kolenjdoucí, který se přel se stejně obézním duchovním. "Hřích? Ale jděte, důstojnosti! Máte středověké představy!"

"Bojím se, že to bude vždycky aktuální," opáčil duchovní, "a dokonce moderní - i když stěží jako téma rozhovoru."

"Dodává to jistou pikantní příchut' rozkoši," připustil muž. "A koneckonců, to, na čem v životě skutečně záleží, je mít, co člověk chce, to ho dělá skutečně šťastným."

"Samozřejmě, samozřejmě," přisvědčil duchovní. "Vezměte si například nebe..."

Jeho společník se zasmál a pak se oba dva vzdálili z doslechu.

Dar potřásl hlavou. "Nemyslím, že revoluce počká sto let."

"A ty si myslíš, že tohle je špatné?" odfrkla si Sam. "Jen počkej, až se dostaneme na Terra!"

"Počkám si rád, díky. Už začínám chápat, proč se ti tak líbilo na Wolmaru. Víš, tenhle hezký malý trh by nemohl existovat, kdyby ruku k dílu nepřiložila i policie."

"Samozřejmě," odpověděla Sam. "Ale buď spravedlivý - možná jen nemají dost lidí, aby uhlídali všechno."

"Jo, ale jaký je v tom rozdíl?" zamumlal Dar. Pak vzhledl a uviděl před sebou prodavače, který postával u dveří svého krámku. Dar k němu přistoupil, zahrozil mu ukazováčkem a zvolal: "Copak je to, občane? Jak to můžete snášet? Copak tady nemáte policii?"

"Pane!" Prodavač sebou pobouřeně škubl. "Byl bych vám vděčen, kdybyste nemluvil o takových nechutnostech!"

Důstojně se obrátil, vešel do svého obchodu a zabouchl za sebou dveře.

„Já tak choulostivý nejsem," řekl olejovitý hlas.

Dar a Sam se otočili a uviděli starého shrbeného muže s lascivním výrazem ve tváři, který vykukoval ze dveří vedlejšího krámku. Byl obscénně štíhlý. "Tak úchylnka vás zajímá, mládeži? Plato? Descartes? Machiavelli? Mám je tady všechny, všechny ty zakázané knihy. Jen vstupte a přečtěte si, co chcete - za pouhých padesát BTU za hodinu!"

"Pojďme," zasyčela Sam. "Nelíbí se mi způsob, jakým se na něj díváš!"

"No dobře, dobře," zavrčel Dar. Vykročil ke konci pasáže, ale vzápětí do někoho vrazil. "Ach, promiňte mi..." Zmlkl jakmile zjistil, že hledí do krysího obličejce na drobném, hubeném těle.

Malý mužik se podíval na něj a vyděšeně vytřeštil oči. Pak se jeho ústa otevřela, zasténání se změnilo v zaječení a muž se svalil na zem, drže se za prsa.

"Co se stalo?" zblekotal Dar, nespouštěje oči z rudé skvrny, která se rozlévala po mužově tunice v místech, kde měl přitisknutou ruku.

"Vražda, řekl bych."

Dar prudce vzhledl a zjistil, že hledí na velice známou tvář muže s velice známým odznakem.

"Jste zatčen." Druhý podobný se objevil vedle Sam. "Nastavte prosím zápěstí..." Vytáhl kus tlustého kabelu, který jasně zářil i v denním světle.

"Ehm, děkuji, raději ne." Dar ucouvl; poutací smyčku už vyzkoušel při svém transportu na Wolmar. Jakmile by se kabel dotkl jeho zápěstí, vtavil by se mu do kůže tak, jako by s ní srostl. "Vlastně jsem zrovna mířil tady do toho cukrářství, víte..."

"Bojím se, že tohle je mnohem naléhavější. No tak, nedělejte scény." Policista vykročil kupředu. Sam i Dar ustoupili. Vtom ze zadu přiskočil majitel obchodu a dotkl se policistova zátylku elektrickým obuškem. Muž zákona se s tichým vzdychnutím svalil na zem. Z nejbližších dveří vyskočili dva štíhlí a svalnatí muži a svými paralyzačními pistolemi vyřídili druhého policistu a zaujali jejich místa.

"Máte štěstí, že jsme zrovna byli poblíž," prohodil majitel obchodu. "Podle toho, co jsem četl ve zpravodajském faxu, honí vás dva všichni policisté v Haskerville. Tedy, být na vašem místě, přál bych si hezký, bezpečný úkryt, kde bych za sebou mohl zastrčit závoru a zamknout."

"Dobrý nápad," přisvědčil Dar. "Ale osobně zastávám názor, že čím víc se člověk pohybuje, tím těžší je ho najít."

"Bojím se, že nám to neúnosně ztěžujete," povzdychl si majitel obchodu. Kývl na své gorily. "Chopte se jich, hoši."

Obrovské ruce sevřely Dara ze zadu, zvedly ho ze země a odnášely ho pryč. Koutkem oka zahlédl zmítající se a nadávající Sam, která se pokoušela zasáhnout podpatky svého vězňáka do holení, ale pokaždé minula.

Když je házeli do čekajícího automobilu, Dar poznamenal: "Myslím, že jsme si měli vybrat raději ty policisty."

Na ceduli stálo: "Právě opouštíte HASKERVILLE."

Dar se obrátil se k muži, který s ním sdílel zadní sedadlo. "Musíte pracovat pro někoho důležitého, když máte automobil."

"Možná," odpověděl muž stroze. "Ale zase tak slavné to není."

"Vlastně ne - pohybuje se na kolech, ne na vzduchovém polštáři. Ale stejně je to víc, než si může většina místních dovolit. Muselo stát celé jmění - všechno ten kov v motoru."

"Kov?" Muž se zamračil. "Kde jsi vyrostl - v rudných dolech?"

"Dnes už se takové věci dělají z plastu," zamumlala Sam.

"Samozřejmě, že z plastu," přisvědčil řidič. "Z polytermotanu. Vydrží s rezervou jakoukoliv potřebnou teplotu."

"Nejspíš ano - pro turbínu." Dar se zamračil. "Možná i pro výměník. Ale z čeho je vyroben štít reaktoru?"

"On je vážně z rudných dolů," odfrkl si chlápek vedle něj. "Štěpné materiály pro reaktory jsou kovy, hlupáku. Kde bychom je tady asi vzali?"

"Myslel jsem si, že za dovozní ceny by asi byly drahé." Dar se podrbal na hlavě. "Tak co tu věc pohání?"

"Metan."

"Metan?" zvolala Sam pobouřeně. "Chemie?"

"Ehm - nerad se do toho pletu." Dar zaťal prsty do lokte muže vedle sebe. "Ale mohl byste se o tom zmínit svému příteli? Jedeme přímo do skály!"

Přímo nad nimi se tyčil žulový útes a valem se přibližoval.

Chlápek přikývl. "Už jsme dost blízko, Rogu." Rog stiskl tlačítko na palubní desce a keř u paty útesu se odsunul a odhalil zející ústí temné jeskyně.

"Je to jen trocha kamufláže," vysvětlil chlápek na zadním sedadle. "Nemůžeme přece nechat hlavní vchod otevřený, aby nám tam kdejaký Tom, Dick nebo Paddy coural, kdy si zamane."

"To určitě ne." Darovi lezly oči z důlků, jak se vůz hnál jeskynní chodbou, na jejíž stěnách byly v pravidelných intervalech umístěny osvětlovací desky. Podlaha se před nimi svažovala a klesala v pozvolných zákrutech pod úhlem třiceti stupňů. Rog udržoval vůz v neustálém smyku a zpomaloval, jen když to bylo bezpodmínečně nutné. Sam se přitiskla k Darovi a v té poloze už setrvala, což by bylo velice příjemné, nebýt toho, že se Dar neustále pokoušel příliš se nemačkat na chlápka vedle sebe, který by pro tohle nemusel mít pochopení - zvláště proto, že v ruce držel pistoli. Sjezd se postupně napřímil a sklon se vyrovnal, ale Sam zůstala přitisknutá k Darovi. Považoval to za dobré znamení, ale teď, když viděl Lonu, už to pro něj tolik neznamenalo.

Tunel vyústil do gigantické jeskyně. Osvětlovací desky zaplavovaly chladným nazelenalým světlem prostor mezi šedými plastretovými kostkami.

"Skoro bych myslel, že jsou to budovy," řekl Dar tiše. "Ovšem kdyby měly okna."

"To jsou budovy," ujistil ho chlápek. "K čemu by tady dole byla okna? Na co by ses tady chtěl dívat?"

Rog zaparkoval vůz mezi malý nákladák a jiný osobní automobil. Když Dar vystoupil, zjistil, že se nachází uprostřed obrovského parkoviště plného nejrůznějších automobilů, rozmístěných ve velice pravidelných řadách.

"Hm," poznamenal Dar, "váš šéf není zrovna chudák, že?"

"Zeptej se ho sám," navrhl mu chlápek. "Máte s ním schůzku - teď hned."

* * *

Dveře se otevřely a oni vešli do kanceláře obložené mahagonem a kůží. Koberec na podlaze byl vysoký jako dobře udržovaný anglický trávník.

"Občané Dar Mandra a Sam Bineová," řekl holohlavý muž za zhruba akrovým psacím stolem, takřka ztracený v obrovském polstrovaném křesle. "Pojďte dál."

Šli pomalu a neustále přitom měli pocit, že na ně zezadu míří v nejrůznějších úhlech zbraně. Což bylo přirozeně směšné; zbraně na ně patrně mířily ze všech stran.

"Posaďte se." To byl rozkaz, ne pozvání. Za daných okolností se Dar nemínil přit. Posadil se k levému rohu stolu, Sam usedla k pravému. Tam totiž stály židle. Nevypadaly, že by se s nimi dalo hýbat.

"Co to má být - nabídka, abychom se připojili k Podsvětí?" Vtipkování nešlo Darovi zrovna od srdce.

Poté, co se na něj muž za stolem podíval, zmrzl úsměv na jeho tváři docela. Bylo snad jeho osudem, že bude vždycky dělat správné věci v nesprávnou dobu?

Jejich hostitel nebyl vysoký muž, ale měl velice široká ramena a rozložitá prsa - a neměl na sobě ani gram sádla. Vlastně měl velice tvrdé rysy - a co se povahy týkalo, byl na tom zřejmě stejně. Na sobě měl obyčejný hnědý oblek se žlutou šálou uvázanou kolem krku - všechno na něm bylo velice konzervativní, puntičkářsky přesné a na pohled velice nákladné. Nehty měl pečlivě upravené a jeho oči se skrývaly za hnědými čočkami.

"Jste v Domě domů," řekl.

Dar strnul, usilovně se snaže udržet nehybný obličej. Dokonce i na vězeňské planetě se doslechl o největší zločinecké organizaci MDV.

"Tak tohle je Dům..." Sam uvázla slova v hrdle. Odkáslala si. "Ale ne velitelský stan, samozřejmě."

Hnědé čočky se pomalu otočily k ní. Muž pomalu přikývl.

"Ale hlavní stan je přece na Teře!"

Hnědé čočky se pomalu pohnuly ze strany na stranu. "Víc se nám líbí tady."

Dar zaťal ruce v pěsti, aby zakryl, jak se mu třesou. "A, ehm, s kým mám tu čest mluvit?"

Hnědé čočky se opět obrátily k němu. "Mám mnoho jmen."

"Kterékoli z nich postačí." Dar se pokusil ušklíbnout.

"Říkejte mi tedy Sard - Thavlor Sard. Jsem syndik."

"Syndik?" Sam zalapala po dechu. "Největší zločinecký boss v celé Terranské sféře?"
"Podnikatel," opravil ji Sard trochu rozmrzele, "pouhý podnikatel. Nedodržuji tak docela vládní pravidla, to je vše."
"Jistě," zamumlal Dar. Podle toho, co slyšel, Sardovo 'nedodržování pravidel' zahrnovalo rozpoutání války na patnácti planetách a podporování podzemní anarchie na většině zbývajících.
"Ale - tady?" vybuchla Sam. "Na hraniční planetě, v takovém zapadákově?"
"Není to zase takový zapadákov, jak už jste si možná všimli. Místní lidé mají rádi své pohodlí - natolik, že nás považují za velice užitečné, a postarají se, aby nás jejich policisté příliš neobtěžovali."
"A protože tu nemají vysílačky," dodal Dar.
Sard k němu prudce obrátil hlavu. "Jsi bystrý hoch. Ano, nepleteš se - vysílačky jsou tady tak drahé, že je policisté nemají. Což znamená, že jsme neustále o krok před nimi. Jistě, uvnitř města, kde mohou používat kurýry, působí dostatečně efektivně - ale ne tady. Za hranicemi Haskerville představuji jediný zákon na této planetě já."
Dar pomalu přikývl.
"A můj zákon vám má co nabídnout," pokračoval Sard. "Bezpečí, ochranu a štědrú odměnu. Co vám dá městský zákon, zákon MDV? Vězení a pravděpodobně rychlou smrt."
"Vězení? Hej! Co to má znamenat?" namítl Dar. "My přece nemáme potíže s policajty!"
Sard na něj jen mlčky hleděl.
"No dobře... ano. Možná se nás v té hospodě opravdu snažili zatknout," připustil Dar. "A nejspíš se nás snažili dostat i v okamžiku, když vaši lidé, ehm, zasáhli. Ale neudělali jsme přece nic ilegálního."
"Jste tady," odpověděl Sard. "To stačí."
"Proč?"
"Protože jste telepat - nebo je jím vaše přítelkyně. A vláda si velice dobře uvědomuje, že pokud byste se dostali do špatných rukou, mohli byste představovat skutečnou hrozbu jejich moci." Zaklonil se. "A mají pravdu."
Dar konečně znovu našel ztracený hlas. "Telepat? Já?"
Sard pokrčil rameny. "No dobře, hrejte si na neviňátko, jestli chcete. Půjdu po vás stejně. To proto ten chlap z ÚMZ předstíral, že je obětí vraždy - aby poskytl policistům záminku k vašemu zatčení."
"Ne!" zvolal Dar. "Pokoušel se nám zabránit, abychom doručili na Terru rezignaci nového guvernéra Wolmaru!"
"Jistě," řekl Sard pomalu. "Správně."
"Ehm... co bychom měli udělat za dobrodiní, které nám nabízíte?" zeptala se Sam.
Temné čochy se opět obrátily k ní. "Nic zvláštního. Chceme jen vědět, co jistí lidé plánují. Umožníme vám hodně cestovat - zvláště na Terru."
"Skvělá nabídka," řekla Sam pomalu. "Bohužel, ani jeden z nás není telepat."
Čochy se obrátily k Darovi.
"Bojím se, že je to tak," potvrdil Dar. "Bud' to má špatné informace MDV, nebo vy."
"Já mám vždycky správné informace," ujistil ho Sard. "MDV se mýlit může, ale ne LORDI - a právě ti pronásledují telepaty."
"Výjimka potvrzuje pravidlo," odpověděla Sam. "Tohle je ten případ."
Sard velice pomalu zavrtěl hlavou. "To by bylo zlé. Takoví hezcí mladí lidé."
"Co by bylo zlé?" Dar cítil, jak se k němu kradě zlá předtucha.
"Vaše předčasná smrt." Sard se předklonil. "Jeden z vás dvou je telepat, ať už to ten druhý ví nebo ne - a ten telepat už musel nashromáždit dost informací, aby poslal polovinu svých lidí na vězeňské planety, možná aby způsobil zkázu celému Domu domů. A vy to uděláte, protože si budete myslet, že si tím získáte vděčnost LORDŮ."
"Ale my nejsme telepati."
"Je mi líto." Sard zavrtěl hlavou. "To nemůžu riskovat. Bud' to se k nám připojíte, nebo odsud odejdete v urně." Stiskl tlačítko. "Teď nic neříkejte - rozmyslete si to. Jistě chápete, že unáhlené rozhodnutí není v tomto případě na místě." Vešli dva vysocí, svalnatí muži v dokonalých oblecích.
"Tito gentlemani vás doprovodí do vašeho pokoje," vysvětlil Sard. "Pokud se k nám připojíte, dostanete samozřejmě lepší. Rozmyslete si to."

Pokoj měl dveře z ocelových tyčí a velice složitý kombinační zámek.
"Hej, nevěděl jsem, že jsi telepat." Dar sebou hodil na velice tvrdý kavalec.
"Já nevěděla, že jím jsi ty," odsekla Sam. "Než to ale vyřešíme, co kdybychom se pokusili trochu se zorientovat v naší situaci?"
"V čem se chceš orientovat?" Dar pokrčil rameny. "Někdo o nás roztrušuje ohavné lži. Pravděpodobně Krysák. Vidiš v tom snad ještě něco jiného?"
"Možná," odpověděla Sam. "Třeba to, že se mu dostává zákonné pomoci v jeho snahách uvěznit nás, zabránit nám doručit rezignaci do UMZ a poskytnout tak Bhelabherovi čas, aby změnil názor."
Dar si odfrkl. "Bhelabher? To by mohl čekat sto let. Ctihodnost nezmění svůj názor, alespoň ne, dokud bude se Shacklarem."
Sam pokrčila rameny. "No tak se Krysák mýlí. Bohužel to neví - a proto dělá to, co dělá."
"Takže se předpokládá, že telepat, který právě přistál na planetě a po kterém pátrá policie, je jeden z nás?"
Sam přikývla. "Vypadá to tak - což zároveň vysvětluje, proč pořád narážíme na jejich mizerné policisty."
"A co neudělají oni, o to se postará Dům domů." Dar se poškrábal za uchem. "Je to skoro, jako by tahle planeta měla dvě vlády - jednu ve městech a jednu venku."
"Něco jako naše vznešená mezihvězdná vláda," odpověděla Sam kysele. "Je tu oficiální vláda a jsou tu LORDI."

"To ale nemůže vydržet dlouho, že ne?" Dar se protáhl. "Tak! Nakonec nám zbývají dva prosté problémy - za prvé, dostat se odsud, a za druhé, očistit naše jména."

"Jak si poradíme s tím druhým, to vážně nevím," řekla Sam, "ale co se toho prvního týče..." Zahledla se do prostoru a její pohled se rozostřil.

Dar se zamračil. Co to dělá? Zrovna se jí chtěl zeptat, když se k němu Sam otočila a zářivě se usmála. "Nic není slyšet. Tak se na to podíváme..." Vstala, přešla ke dveřím, poklekla před nimi a přitiskla ucho na zámek. "Jedna z dobrých věcí na planetách s nedostatkem kovu je, že postrádají moderní zařízení."

"Co to...?"

"Pst!" zasyčela a Dar zmlkl. Sam začala mačkat tlačítka a vytáčet kombinace, mumlajíc si: "Ne... ne, na druhou stranu... tak je to správně... tak... tak!" Vítězoslavně zatlačila do dveří a ty se s tichým zaskřípěním odsunuly stranou. Vyšla ven.

Dar jen zíral.

Pak vyběhl za ní. "Kde ses to...?"

"Šeptej," zasyčela. "Zvuk se v těchto chodbách nese daleko!"

Dar přitiskl rty na její ucho a zašeptal. "Kde ses tohle naučila?"

"Ve vládním úřadě se toho naučíš hodně," odpověděla stejně tiše, "zvlášť když si chceš prohlédnout svoje vlastní záznamy. Pojďme!"

Po špičkách se rozběhli temnou chodbou. Dar si pamatoval, že jakmile vyjde z cely musí zabočit doleva, ale potom už byl ztracen jako Jeníček a Mařenka bez chlebových drobtů. Zato Sam nezaváhala ani na okamžik; zastavila se až na konci chodby (a on do ní vrazil; byla tam taková tma, že to byl jediný způsob, jak poznat, že zastavila), na okamžik se zaposlouchala a zase se rozběhla vpravo. Dara při tom táhla za sebou. Takto běželi asi pět minut, i když jemu to připadalo nejméně jako půlhodina, pak do ní znovu narazil. "Promiň," zamumlal.

"Pst!" odpověděla mu a pak dodala: "Vzduch je čistý. Pojďme."

Uprostřed dalšího rovného úseku se náhle zarazila. Vzápětí ho začala zuřivě tlačít zpátky, až k nejbližší odbočce. Seběhli po několika schodech a potom ho stisknutím ruky znehybnila. Tentokrát věděl, že znehybněla také, protože zahlédl její postavu v zbloudilých paprscích světla, linoucího se z lucerny. Oba se přitiskli na zeď jako tapiserie.

"Cos čekal?" Hubený, zjizvený muž ve vybledlé kombinéze s rukama spoutanýma za zády klopýtal mezi dvěma svalovci v elegantních oblecích. "Koneckonců, šel po mně s nožem!"

"To povíš Sardovi ráno." Jeden ze svalovců ho štulcem pobídl k rychlejší chůzi. "Teď sebou hni."

Zjizvený muž zavrčel a pak všichni tři došli na konec chodby. Světlo lampy zmizelo za rohem. Dar zadržoval dech, dokud neutichly i jejich kroky, a pak si zhluboka oddechl. Sam mu okamžitě přitiskla ukazováček na rty, potom ho popadla za zápěstí a znovu se nehlučně rozběhla chodbou kupředu.

Na jejím konci zabočili doprava a pokračovali další chodbou.

Tak to šlo po dobu, která Darovi připadala jako celý den. Nevycházel z úžasu nad ostrostí Samina sluchu. Dvakrát ho včas zatáhla do úkrytu některé vedlejší chodby, a ani v jednom případě před tím nezaslechl sebemenší známky blížících se kroků. Nikdy ho nevedla kolem obývané cely. A jak dokázala s takovou jistotou volit správnou cestu?

Nakonec padla na kolena - Dar málem padl přes ni, ale na poslední chvíli se zachytil zdi. Už už se chtěl zeptat, co to vlastně dělá, když vtom uslyšel tiché cvaknutí. Pak se objevil svislý pruh světla, který se velice pomalu rozšířil v otevřené dveře. Vyšli do hvězdné noci a dveře se za nimi tiše zavřely.

"Jak jsi to dokázala?" zašeptal Dar. "Ani Labyrint nemohl být horší!"

"To nic nebylo," odsekla. "Měl bys vidět vládní budovu, ve které jsem pracovala. Pojďme!"

Vyrazila svižnou, kočičí chůzí a Dar měl co dělat, aby jí stačil. Vyšli z nitra kopce, a když ho obešli, uviděli před sebou pustou pláň táhnoucí se do dáli, jen tu a tam přerušenou občasnou vypouklinou. Na obzoru označovala slabá záře Haskerville.

"Je to jako za starých časů," povzdechl si Dar, "když nás Wolmařané ještě považovali za nepřátele a já musel být pokaždé, když jsem se vydal za obchodem, neustále připravený se schovat!"

"Ach." Sam se na něj podívala koutkem oka. "Ty už jsi někdy prchal v otevřené krajině?"

Dar přikývl. "Vtip je v tom držet se co nejdále od cest a co nejbližší k úkrytům, které se cestou naskytnou. A, samozřejmě, kdykoliv se něco pohne, musíš sebou rychle seknout na zem a až potom se zajímat, jestli je to něco nebezpečného nebo dobrého k jídlu. Jen počkej, předvedu ti některé finesy."

Tiše se rozběhl travnatou stepí. Sam potřásla hlavou, povzdechla si a pak se rozběhla za ním.

Když nebe zesvětlovalo falešným svítáním, Dar se začal plížit po posledních metrech, které oddělovaly blátivou cestu od dlážděných ulic Haskerville.

Sam ho chytila za rameno. "Chovej se přirozeně, hnipouši. Jestli se tu budeš takhle plazit, první občan, který tě uvidí, zapíská na poplach."

Dar se na ni podíval. "Copak je v tuhle dobu někdo vzhůru, aby mě mohl vidět?"

"Souhlasím. Tak proč se plížíš?"

Dar si povzdechl a poslechl.

Do města došli jako párek flamendrů, vracejících se k ránu do svého hotelu.

"Máš nějaký nápad, kam jít?" zeptal se Dar. "Teď, když po nás jde zákon i podsvětí, budeme mít tak trochu potíže s úkrytem."

"To je pravda," připustila Sam. "V tomhle městě bych nevěřila ani levným hotelům... Co je to?"

Dar se zastavil, rozhlédl se na všechny strany, ale neviděl nic. Nastražil uši, ale slyšel jen šumění větru.

"Tamhle." Sam ukázala k průčelí řady obchodů po jejich levici. "Pojďme."

Vydala se k obchodům. Po zkušenostech z vězeňských chodeb Dara ani nenapadlo pochybovat o jejím sluchu. Šel prostě za ní.

Ocitli se v ošuntělejší čtvrti Haskerville. Domy zde byly velké, ale jejich průčelí byla prostá - žádné hrázdění ani štuka - a vypadala jaksi nepevně. Většina z nich už zoufale volala po nátěru. Bezpochyby se jednalo o starší část města, postavenou předtím, než začala planeta prosperovat natolik, že se její obyvatelé mohli začít starat o estetiku a architekturu.

Z jednoho z krámků, ke kterým mířili, vyšla postava a vykročila po ulici směrem od nich. Byla (nebo byl) holohlavá a na sobě měla volnou šedou kombinézu.

"Myslím," řekla Sam, "že jsme právě narazili na žílu."

Dar nechápal, jak to myslí, ale konečně zaslechl zvuky, za kterými šla: šumění tlumené konverzace podbarvené tichou hrou na nějaký strunný nástroj a flétnu.

Sam rázně otevřela dveře. Vešli do místnosti vyzdobené ve stylu 'pozdně moderní skládka'. Plastové stěny byly natřené nevýraznými pastelovými barvami a ozdobené dekoracemi ze splétaných zářivě zbarvených provázků, z nichž některé byly doplněny květinami v kořenáčích. Stoly byly velké plastové přepravní bubny a 'židle' pahýly stromů, uřezané v příhodné výši nad podlahou. U jedné stěny byl barový pult; Dar viděl jen jeho část - bylo na něm napsáno 'Wolmar'. Druhý jeho konec zakrývala tajemná plastová vymyšlenost, ze které stoupaly oblaky páry a hutná, kořeněná vůně. Většina stolů byla obsazená a všichni zákazníci měli oholené hlavy a volné šedé kombinézy. Totéž platilo i o lidech u pultu. Hudebníci na vyvýšeném stupínku na opačném konci místnosti na tom byli stejně.

Dar se zastavil hned za dveřmi. Ucítil jemné mravenčení na temenu hlavy. Nemohl si pomoci, cítil se, jako by vešel do vesnice obydlené kmenem, který neznal a který mohl, ale nemusel být nepřátelský.

"Neboj se," zamumlala Sam, "jsi tu se mnou."

Přiloudala se k baru. Přistoupila k ní dívka, která jí byla natolik podobná, že si Dar mimovolně protřel oči, a neutrálním tónem se zeptala: "Ano?"

"Dva šálky," řekla Sam a Dar sáhl do svého měšce pro hřebíky. Dívka se otočila k tajemnému zařízení, vzala šálky a stiskla kohoutek; pak se zase obrátila zpátky k nim a podala jim dva kouřící hrníčky. "Jste tu noví."

"Jsme," přisvědčila Sam. "Zrovna jsme přiletěli z Wolmaru."

Panika sevřela Darův žaludek a hrdlo. Proč rovnou nevypálila světlici, která by na nebi vytvořila slova: 'Tady jsou podezřelí!'?

Ale dívka za barem okamžitě ožila. "Z té vězeňské planety? Kde utlačují domorodce? Hej, pověz mi o ní něco!"

"Jo, mně taky!" Hubený muž se opřel o barový pult vedle Sam.

"Wolmar? To si poslechnu!"

"Jasně! Fakt jste tam byli?"

O třicet sekund později byli obklopeni menším davem. Dar se snažil dostat blíž k baru a zároveň se neustále ohlížel přes rameno; ale Sam už se bezstarostně rozhovořila o své cestě na Wolmar. Dar užasl nad přesností jejího vyprávění; za obdobných okolností by sám těžko odolal pokušení příběh trochu přikrášlit, ozdobit ho menším hejnem spoře oděných dívek a jedním nebo dvěma těsnými úniky před krvežíznivými domorodci; ale Sam se omezila na to, co doopravdy viděla, představila Dara jako svého průvodce, což mu zajistilo nejprve respekt v očích posluchačů a vzápětí zamračené pohledy těch, když dodala, že je obchodník, a konečně úžas, když jim vysvětlila jeho vzdělávací funkci.

"Chceš říct, že to doopravdy není vězeňská kolonie?"

Sam pokrčila rameny. "Přijde na to, jak to bereš. Všichni tam byli deponováni za trest."

"Takže oni doopravdy neutlačují domorodce?" Znělo to skoro zklamaně.

"Ne - ale všimni si, co dělají!" Samina tvář hořela misionářským zápalem, když vysvětlovala Chollyho vzdělávací program. Dar okouzleně naslouchal. Sám netušil, že je takový hrdina.

"Hej - to zní jako ráj," zvolal jeden Humeovec a zasmál se.

"Jo. Co musím spáchat za zločin, abych se tam dostal?" zavtipkoval další; ale smích, který následoval, zněl jaksi vážně.

"Raději s tím ještě počkejte." Sam se opřela o pult a postrčila svůj šálek k doplnění. "Úřad pro mimoplanetární záležitosti tam poslal nového guvernéra."

Zlostné bručení, které následovalo, Dara potěšilo.

"Ti parchanti vždycky zkazí všechno, co za něco stojí," zamumlal jeden Mladý rozhněvaný muž.

"Vláda prostě nenávidí pokrok," zavrčel druhý.

"Jo, ale ÚMZ nepočítal se Shacklarem." Sam se nevzrušeně napila ze svého šálku.

"Cože? A co udělal?" MRM se zamračil.

"Pověřovací listiny a doklady nového guvernéra se jaksi, ehm, 'ztratily' dřív, než je mohl ukázat Shacklarovi. A než s ním Shacklar skončil, rozhodl se na svou funkci rezignovat a připojit se ke kolonii."

Místností zaburácel jásot a smích. MRM rozjařeně udeřil pěstí do barového pultu. "Jupí, generále! Strom svobody poroste navzdory defoliantům!"

Sam přikývla. "Dar a já jsme se ujali doručení jeho rezignace na Terru. Jenže levé ruce nového exguvernéra se to nelíbilo a začala nás sabotovat."

"Jak?" MRM se opět zakabonil. "Co mohl dělat?"

"Nejprve se vetřel na místo pilota kurýrní lodě, která nás sem přivezla - a sotva jsme vystoupili z H-prostoru, poštvál na nás tlupu pirátů."

Davem zaznělo hněvivé mručení.

"No, dobře to dopadlo - dostali jsme se z toho a vyzvedl nás policejní křižník. Ale když jsme se dostali sem, zjistili jsme,

že namluvil vládě v Haskerville, že jeden z nás je telepat a jako takový představuje hrozbu společenského pořádku." "Vy?" zvolal někdo. "To vy jste ty čarodějnice, na které uspořádali hon?" "Co vlastně mají proti telepatům?" zabručel MRM. "Nikomu neubližují." "Zvláště když ve skutečnosti ani telepate nejsou," přisvědčila Sam. "Jenže se o tom dozvěděl i Dům domů a pokusil se nás získat pro sebe. Takže se teď musíme skrývat na dvě strany a docházejí nám úkryty." Místnost naplnily výkřiky protestu a alespoň tucet Humeovců přispěchalo s vyjádřením své účasti. "Sabáky," zavrčel MRM. "Sotva se někdo pokusí udělat něco pořádného, hned mu začnou házet klacky pod nohy! Pojdte! My vás ukryjeme!"

A všichni shromáždění mu odpověděli souhlasným jásotem. Dar najednou zjistil, že se už nedotýká nohama země a že ho dav odnáší kamsi pryč. Nejprve ho to vyděsilo, ale když se podíval na Sam, která na tom byla stejně a očividně jí to působilo radost, uklidnil se a poddal se živé vlně.

Vlna je vynesla na ulici, kde zůstali pouze s MRM a několika málo jinými Humeovci.

"Pojdme!" prohlásil MRM a rázně vykročil ulicí. Dar spěchal za ním.

"Máme štěstí, že jsme na vás natrefili," říkala zrovna Sam.

"Vlastně to není pouhé štěstí. Tady je to pro nás ideální místo - lidé nás tu nechávají na pokoji."

Dar chápal proč. Městští lidé se určitě snažili držet od nezáživých Humeovců a jejich bídné existence co nejdále. Jistě, nejspíš to mělo co dělat i s vzácností bezdrátového spojení a policie - jestliže byl systém donucen tolerovat veškerá potěšení daňových poplatníků, nemohl účinně zasahovat ani proti nikomu jinému.

MRM je zavedl do staré budovy, která vypadala, jako by v mládí hostila kanceláře, ale později byla předělána na obytnou. Výtah stále ještě fungoval a bez potíží je dopravil do třetího patra.

"Na tohle jsem přišel náhodou." MRM přešel prsty po basreliéfu, který zdobil zeď na konci chodby. "Opřel jsem se tu a patrně jsem stiskl správné místo tou správnou silou, protože..."

Něco cvaklo, ozvalo se zavrčení a pak se část stěny pomalu odsunula a zanechala po sobě otvor asi dva metry vysoký. Dar jen zíral. Pak pomalu přikývl. "Velice zajímavé."

"Že ano?" MRM se zašklebil. "Nevím, co to byla původně za kancelář, ale patrně měli problémy s bezpečností. Nejspíš nějaká firma zabývající se exportem a importem."

Dar vstoupil dovnitř. "Nepředpokládám, že je vybavena takovým luxusem, jako je osvětlení."

"Vyzkoušej vypínač."

Dara ani nenapadlo, že by tam vůbec mohl nějaký být. Přejížděl rukou po stěně, dokud nenahmatal čtyřúhelník jiného materiálu. Vypínač okamžitě zareagoval na teplotu jeho pokožky a pod stropem se rozsvítila malá, tlumená destička.

Sam také vešla dovnitř. "Ty jsi věděl, že přijdeme?"

"Ne, ale napadlo mne, že by se to tu někdy mohlo hodit." MRM ukázal na několik demižonů a krabic s konzervovanou stravou u levé zdi. "Doplňujeme tu zásoby pokaždé, když se nám podaří sehnat něco navíc. Tohle vám vydrží nejméně na týden. Není to nic moc - sušenky a ovoce, trochu masa a k pití jenom voda - ale při životě vás to udrží." Ukázal na úhledně složené přikrývky uložené vedle dvou židlí. "Tohle je všechno, co vám můžeme poskytnout na spaní a k sezení. Ale slíbil jsem vám skryš, ne hotel."

"V naší současné situaci nám to připadá jako palác." Sam mu stiskla ruku. "Nevím, jak bych ti poděkovala, opravdu, příteli."

"S tím se netrapte. Kdo ví? Jednou pro mě možná uděláte totéž." Oplatil jí stisk. "Užijte si to tady. Tu a tam se na vás přijdu podívat." Vyšel na chodbu a zeď se za ním uzavřela.

"Určitě sis všimla," poznamenal Dar, "že teď nemůžeme ven."

"Je to menší ze dvou zel." Sam se posadila na židli. "Můžeme ho požádat, aby nám přišel říct, až poletí příští loď, a pak se nějak proplížit na kosmodrom."

"Měsíc v téhle krabici od sušenek?"

"Buďto v téhle nebo v podobné, která je ve vládní provenienci." Sam pokrčila rameny. "Vyber si. Já osobně hlasuji pro tuhle."

"Já taky." Dar si povzdychl a svezl se na druhou židli. "Netušil jsem, že tví soukmenovci jsou tak rozšíření."

"Nás je spousta - strašná spousta. Takoví, jako jsme my, vždycky nějací byli, přinejmenším počínaje devatenáctým stoletím - ale vždycky jsme v menšině, pokud to nezačne jít s vládou z kopce. Když se soustrojí politického systému zasekne, přicházejí ke slovu alternativní kultury."

"Dokud se politické soustrojí zase nerozběhne?"

Sam přikývla. "Ale v posledních více než sto letech se zasekává čím dál častěji."

"Vždycky jsem měl dojem, že naše společnost spěje ke konci," povzdychl si Dar.

"A zároveň k začátku." Na Samině tváři se objevil oslnivý úsměv. "Ten totiž přijde po konci, víš."

Obluda v jeho snu bubnovala na jeho hlavu. Vydávalo to velice hlasitý, dutý zvuk. Dar se násilím vytrhl z močálu dřimoty, aby prověřil objektivitu klepání.

A opravdu, bylo objektivní - ale v šedé realitě jejich úkrytu to znělo spíš jako ťukání než jako dunivé bušení.

Dar se zamračil. Ťukal to MRM? Ten přece věděl, jak dveře otevřít.

Takže to nebyl MRM.

Dar se natáhl a stiskl Sam kotník. Její hlava se pomalu zvedla, oči rozmrzele otevřely. "Co...?"

"Pst." Dar jí položil ukazováček na rty a pak ukázal na zeď/dveře.

Podrážděně se obrátila směrem, kterým se ozývalo klepání. Skoro mohl cítit, jak se její mozek probouzí, jak se její oči

rozšiřují a její mysl horečnatě pátrá po nějakém logickém vysvětlení.

"Hrál to na dvě strany?" zašeptal Dar.

"To není možné!" Sam vyskočila na nohy. "Tomu prostě nevěřím!"

Dveře/zeď se začaly otevírat.

"Uh oh." Dar se snažil být mezi Sam a vchodem. "Už našel správný listek!"

Dveře se otevřely dokořán a za nimi se objevila část mužské postavy.

Byl to jen střední pruh. Dar viděl jeho obličej a kousky ramen po stranách (krk neměl), část hrudi a břicha, jedno koleno a druhé stehno, a pak ještě kousek křesla. Zbytek muže i křesla se do otvoru prostě nevešel, a soudě dle indicií, byl to pořádný kus. Pokud byl průměrný Falstaffan tlustý, tenhle byl obrovský. Jeho obličej byl nafukovací plážový míč se čtyřmi bradami a bambulí nosu nad širokými, pevně sevřenými ústy. Ale jeho oči, maličké jako rozinky v kádi těsta, byly pronikavé a živé, inteligentní a obezřelé. Hrud' a břicho u něj tvořil jeden blok masa, a pokud měl hrudní koš, skrýval se někde v hloubi pěti sáhů. Jeho stehna byla kusy velryb a boty velrybářské čluny.

Křeslo se vznášelo dobrých dvacet centimetrů nad podlahou - bezpochyby díky antigravitaci - a Dar náhle pochopil: ten muž nemohl své křeslo opustit. Nemohl se bez něj pohybovat. Byl tak tlustý.

"Zdravím vás," řekl Gargantua. "Jsem Myles Croft."

"Ehm - těší mě. Alespoň myslím." Dar byl ochotný tomu věřit, koneckonců, muž dovnitř nemohl. "Nechte mě hádat - jste domácí a dnes je prvního."

"Jste blíž pravdě, než si myslíte." Mužova ústa se nesmála, ale v očích mu zajiskřilo. "Mám tu čest být starostou Haskerville."

Dar přemístil dolní čelist tam, kam patřila, a polkl.

"Vedeme si lépe, než jsem si myslela," řekla Sam za jeho zády. "Humeovci už získali i starostu."

"Ne tak docela." Ironie v Croftově hlase musela být humorem. "Nikdo mi nemusel říkat, kde se schováváte. Sotva jsem se doslechl, že jste uprchli z Domu domů, bylo mi jasné, že budete někde v Haskerville - a jelikož jsem věděl, že tady dáma je Humeovec, bylo logické, abych se po vás podíval v jejich skryších."

Sam přikývla. "V pořádku, až sem to sedí - ale jak jste se vůbec dozvěděl o nás dvou?... Moment, беру zpět!"

Samozřejmě. Jestliže to věděla policie, víte to i vy. Ale jak jste mohl vědět, že nás zajal Sard, natož pak že jsme utekli?"

"Mám své zdroje."

"Zajímavé, zajímavé." Dar pomalu potřásl hlavou. "Ale jak jste věděl, ve které budově hledat?"

"Jestliže vás někdo ukryl, pak to byl logicky Anthony Marne, který se asi tak nejvíce blíží tomu, co byste označil za vůdce."

"Rozhňevaný mladý muž?"

"Myslel jsem si, že ho znáte. Tudíž bylo pravděpodobné, že jste ukryti v této budově. Prohlédl jsem ji poschodí po poschodí, až jsem si všiml, že jedna chodba je o poznání kratší než ostatní. Předpokládám, že moje pátrání po spínači už jste slyšeli."

Dar jen zíral.

Potom rychle potřásl hlavou. "Už vás někdy napadlo žít se jako detektiv?"

"Často, mladý muži - a často to dělám. Starosta přece musí vědět, co se děje v jeho městě."

"Ale pokud všechno víte, Dům by musel být dávno odhalen a devadesát procent místních by sedělo ve vězení."

Obrovský obličej se zasmál, až se po něm rozběhly vlny tuku. "Jste všímavý, mladý muži. Ponechám vaši představivost, proč je všechno pořád při starém. Snad postačí, když řeknu, že mám poněkud promyšlenější plány, jež se v praxi osvědčují značně lépe, a jejich výsledkem je křehká rovnováha, která by mohla být nějakým novým a nepředpokládaným faktorem lehce narušena."

Dar ucítil lehké zamrazení na šíji. "Vy myslíte nás."

Croft přikývl. "V mém zájmu je postarat se, abyste zmizeli z této planety tak rychle, jak to jen jde."

"A na cestu nám poskytnete policejní ochranu?" zeptala se Sam nepřiliš přesvědčeně.

"Myslím, že ne. Prodiskutoval jsem to se svým přítelem a zdá se, že má o vás eminentní zájem."

"Hm, je dobré vědět, že se na nás nezapomíná." Dar byl ostražitost sama. "A kdo je ten dobrodinec?"

"Pan Tambourin; teď si říká 'Whitey Víno'. S ohledem na okolnosti jsme dospěli v názoru, že nejlepší způsob, jak vás dostat z oběhu, je pomoci vám ve vašich snahách."

"Chcete říct, že nám pomůžete odsud odletět?" vyhrkl Dar.

"Přesně to mám na mysli, ano. Určitě jste neudělali nic, čím byste si zasloužili doživotní vězení, ale čím déle byste se tady zdržovali, tím více zmatků byste natropili. A já nemám zájem mít na své planetě dvojí policejní moc."

"Dvojí?" Teď byla tou překvapenou Sam. "Odkud by se vzala ta druhá?"

"Od gentlemana jménem Canis Destinus, řekněme. Přišel ke mně včera ráno, měl dopis adresovaný 'tomu, komu bude doručen' od ministerstva pro vnitřní bezpečnost MDV, který vyžadoval, aby byla panu Destinovi poskytnuta všemožná pomoc. Ale ministr, jak možná víte, je současně hlavou reakční strany LORDI..."

"Nevěděla jsem to," řekla Sam, "ale jsem ráda, že teď už to vím."

"Pan Destinus je zřejmě víc, než na co vypadá," řekl Dar pomalu.

"Skutečně? Mně jeho vzhled připadal docela výstižný: vypadá tak trochu jako krysa."

"Mohu se domnívat, že straně LORDI příliš nefandíte?"

"To není důležité." Croft odbyl tu otázku mávnutím ruky. "Naštěstí za podobných okolností vyžaduje literatura zákona, aby činitel planety, jako jsem já, podnikl jisté důkladné prověření žadatelových bona fide, včetně ověření ministrova podpisu, takže jsem musel panu Destinovi oznámit, že mu svou plnou podporu budu moci poskytnout někdy počátkem příštího týdne."

"Jak jsem řekl," zašklebil se Dar. "Straně LORDI příliš nefandíte."

"Tak či tak, nezdálo se, že by byl pan Destinus ochotný čekat. Proto, když jsem začal dostávat hlášení od dvou policistů, kteří rozhodně nepatřili k těm, jež jsem zaměstnával, napadlo mne, že se pan Destinus patrně sám chopil iniciativy, pravděpodobně se Sardovou pomocí."

"Najal si gorily z osobní gardy Domu domů," přeložil Dar. "Už chápu vaše dilema: čím déle se tady budeme vyskytovat, tím déle budete mít na planetě druhou, ilegální policii."

"Samozřejmě, mám způsoby, jak učinit podobný podnik panu Sardovi neúnosně drahý - ale ne, když je pro něj otevřený bezedný měšec LORDŮ. A když odletíte, pan Destinus odletí za vámi."

"To dává smysl," přisvědčil Dar. "Z vašeho úhlu pohledu."

"Řekl bych, že z vašeho také."

"Zatím ano," řekla Sam opatrně. "Problém nastane, až odletíme. Jsme totiž poněkud vybíraví, co se našeho cíle týče."

"Vážená dámo, kam poletíte, je jen a jen vaše věc."

"Hezká teorie," přisvědčil Dar. "Bohužel, jakmile se jednou ocitnete na kosmické lodi, těžko se vám podaří přesvědčit kapitána, aby změnil směr letu."

"Kromě toho," dodala Sam, "tento měsíc neodlétají vůbec žádné lodě. Jak nás odsud chcete dostat?"

Croft si povzdechl. "Haskerville je jediné město na této planetě. Žije tu zhruba devadesát procent naší populace. Tudíž jsem de facto guvernérem planety stejně jako jeho starosta. Mám tedy možnost disponovat místními prostředky MDV a jejich součástí je i menší flotila zastaralých průzkumných lodí. Zprostředkoval jsem panu Tambourinovi nákup jedné z nich."

"Nákup kosmické lodi?" Dar vytřeštil oči. "On si koupil kosmickou loď?"

"Vládní přebytky jsou směšně levné," poznamenal Croft.

"Ale stejně - kosmickou loď! Kolik peněz ten chlap vlastně má?"

"Po téhle malé koupí už mnoho ne." Sam se usmála na starostu. "Můžeme se s vámi svézt, pane Crofte?"

"Hej, zpomal!" Dar ji chytil za ruku. "Jak to myslíš, svézt se s ním? Jak mu můžeš věřit?"

Sam se obrátila a zamračila se na něj. "A proč ne?"

"Proč ne?" vybuchl Dar. "No přece... nechápeš? Jsme na útěku! A on představuje zákon!"

"To je pravda, on představuje zákon. Takže pokud řekne, že nás nechá jít, nechá nás jít."

"Ale... ale..."

"Podívej se," řekla Sam s nucenou trpělivostí, "na lidi mám odhad. Už jsi zažil, že bych se někdy spletla v tom, komu věřit a komu ne?"

Dar začal odpovídat, ale pak se zarazil.

"Včetně tebe," připomněla mu Sam.

Dar si povzdechl a kapituloval. "No dobře. Vyhrála jsi." Obrátil se ke starostovi Croftovi. "Kdy nám jede nejbližší autobus?"

Dar si nemyslel, že by křeslo, na kterém už seděl Croft, mohlo uvést ještě nějakou váhu navíc. Ale uvezlo: klouzali opuštěnými ulicemi Haskerville sedíce na opěrkách křesla jako dětičky, recitující Santa Clausovi svá vánoční přání. Po chvíli Dar řekl: "Připadá mi, že tady máte planetu darebáků a obětí, rozdělenou přesně půl na půl."

Croft souhlasně přikývl. "Je to sice zjednodušující pohled na věc, ale do jisté míry přesný."

"Vlastně by se skoro dalo říct, že tady máte zárodek vyvážené společnosti."

"Zárodek možná," připustil Croft.

"Jak se vám daří zabránit Domu domů, aby úplně nepřeválcoval slušné občany?"

Croft se pobaveně usmál. "Ale no tak, mladíku! Přičítáte mi příliš velké zásluhy. I zločinci vědí, že si nemohou pozabíjet husy, chtějí-li mít zajištěný dostatek peří na škrubání."

"Podle toho, co jsem četl, ne vždycky," řekl Dar pomalu. "V minulosti se žádná zločinecká organizace nestarala, jestli je někdo zabit nebo zraněn, jen když z toho měla zisk."

"Ano, ale tehdy ještě měli neomezený přísun obětí!"

"Nějak nedokážu uvěřit, že by byl Dům domů natolik prozíravý."

Croft pobaveně přikývl. "Možná znám nějaký ten způsob, jak se Domu domů dostat na kobytku. Kromě toho, i s omezenou policejní silou vždycky existuje způsob, jak učinit některé jeho aktivity ztrátovými."

Dar s úsměvem přikývl. "Takže tady máte dvě společnosti, které žijí pěkně v rovnováze - a to je základ pro jedinou, soudržnou společnost. Vyžádá si to ještě mnoho manévrování a diplomacie - ale je to možné."

Croft přisvědčil: "Samozřejmě. Všechno je možné - dokonce i tohle. Pokud by se objevilo nějaké vnější ohrožení a obě společnosti by byly odkázány pouze na své vlastní zdroje, je možné, že by se společně zbavily vrozené úpadkovosti."

"A takovým ohrožením by mohlo být odříznutí od ostatních osídlených světů?"

Croft přikývl a lehce se usmál. "Ve vás rozhodně něco je, mladíku. S trochou praxe a trpělivosti budou vaše deduktivní schopnosti brzy srovnatelné s mými."

Kosmodrom byl obehnan ohradou z těžkých klád, jako kdysi pevnosti na divokém západě. Ale brána byla otevřená a oni nerušeně vpluli na čtvereční míli plastretu, tu a tam označovaného zčernalým kráterem. Patrová budova pro personál a cestující vypadala jen jako drobný výstupek v ohradě. Jediným dalším narušením jednotvárné šedivé plochy byla stříbrná loď ve tvaru rejnoka manty, mířící nosem ke hvězdám - průzkumná loď s FTL pohonem navržená pro průlet atmosférou. Tentokrát tedy žádný přepravní modul, ale loď, které mohla odstartovat přímo z planety a na jiné zase přistát, třebaže nebyla tak rychlá jako běžné linkové kosmické lodě. Byla krásná, ale zdála se pateticky malá a

křehká proti nesmírné šedi plastretu.

Její vstupní dveře byly otevřeny, a jak se k ní blížili, objevila se v obdélníku žlutého světla silueta. "Držte slovo! Našel jste je!" Whitey seskočil na zem a potřásl Croftovi pravicí.

"Vy jste o mně pochyboval, Whitey?"

"Ani na sekundu! Potíž byla v tom, že se to protáhlo na hodiny!"

Vstupní otvor zakryla černá kutna a světlo se zalesklo na lysém temeni hlavy. "Buďte vítáni, poutníci!" zamával jim otec Marco. "Pojďte a vyprávějte nám o svých cestách! Času budeme mít dost: čeká nás pouť dlouhá pětasedmdesát světelných let!"

Ale Dar měl oči jen pro osobu po kněžově boku. I jako silueta vypadala skvěle.

"Ráda vás zase vidím, otče." Sam seskočila z Croftova křesla a vykročila k lodi. "Ale proč letíte s námi? To je přece naše neštěstí; vás se to netýká."

"Někdo musí dohlédnout na vaše duše," zažertoval mnich.

Alespoň Dar doufal, že jenom žertuje. "To je od vás hezké, otče - ale proč zrovna vy?" Protáhl se do lodi a dal si záležet, aby se při tom otěl o Lonu.

"Protože patřím k řádu svatého Vidiconu," řekl kněz, "a vy dva představujete problém, kterému žádný technik nemůže odolat."

Dar nepochopil, co tím myslí, ale ani mu na tom příliš nezáleželo; Lona na něj spočinula dlouhým pohledem. Nevěděl, jestli je obdivný, nebo obviňující, ale bylo mu to fuk - hlavně, že si získal její pozornost.

"Tak a je to!" Whitey nastoupil a uzavřel za sebou vstupní dveře. "Vždycky je dobré mít přátele na správném místě."

"To jistě," přisvědčil Dar, "a jsem velice rád, že máme vás. Ale proč? To přece není vaše rvačka, Whitey?" "V tuto chvíli ne." Whitey usedl do nejbližšího akceleračního křesla a začal si zapínat pásy. "Zrovna jsem se začínal nudit a vy dva slibujete trochu povyražení."

"Ale mříl jste do pohraničí a my se musíme dostat na Terru!"

"To my také - teď." Whitey se zašklebil. "Pokud mi slíbíte, že trochu rozvíříte její stojaté vody. Kromě toho, musím navštívit svého vydavatele - najednou mi začaly chybět finance."

Dar provinile polkl, ale Whitey se rozhlédl a vybafl: "Kdo se ujme řízení té šunky?"

"Kdo jiný?" Lona s úsměvem usedla do pilotního křesla. "Letěla bych přes hory a doly, abych se dostala k troše té staré dobré dekadence!" Stiskla několik kláves a loď se probudila k životu.

"Já se postarám o spojení." Sam vklouzla do sedadla vedle Lony a zapnula mikrofon. "Jak se ta šunka jmenuje?"

"Křím ji na Paprsek naděje," prohlásil Whitey.

"Paprsek naděje volá letovou kontrolu," ohlásila se Sam, "jsme na cestě směr Sol."

"Ehm... co chcete, Paprsku naděje?" Operátor se zdál být mírně řečeno překvapen.

"Povolení ke startu."

"Povolení ke...? Ehm - počkejte moment, Paprsku naděje." Než stačil vypnout mikrofon, Dar ještě zaslechl nějaké výkřiky v pozadí. "Řekl bych, že jsme je přistihli nepřipravené," oznámil Whiteyovi.

"Ne dost." Whitey se zamračil. "Kdo za tím vězí?"

"Můžete hádat třikrát - ale myslím, že to ani nebude třeba." Sam znovu zapnula mikrofon. "Paprsek naděje volá falstaffskou letovou kontrolu. Co se děje?"

"Ehm... Paprsku naděje," zakoktal letový operátor, "vypadá to, že jste zapomněli vyplnit balistický plán."

"Balistický plán?" vybafl Whitey. "Co si k čertu myslí, že chceme provádět - skok na vedlejší planetu?"

"Paprsek naděje volá letovou kontrolu," odušila Sam zachmuřeně. "Myslela jsem, že balistické plány přestaly existovat, když bylo zavedeno FLT."

"No - chceme jen mít jistotu, že neohrozíte provoz."

"Provoz! Jaký provoz? Nebe je čisté a jasné jako verdikt!"

Whitey se zachechtal. "Jako majitel této lodi nařizují start, pilote."

"Dobře, dědečku," pípla Lona skromně. Příštích několik minut toho mnoho nenamluvili, protože je přetížení při průletu atmosférou tisklo do křesel.

Potom tlak povolil, a jak vliv gravitace loď převážil nad zrychlením, 'dole' postupně začal být spodek lodi místo zádě.

"Doběh motoru na devět desetin maxima." Lona otočila své křeslo o sto osmdesát stupňů a začala si rozepínat pásy.

"Doporučuji vám zůstat v křeslech; bude to trvat ještě asi dvacet minut, než se dostaneme tak daleko, abychom mohli použít izomorf pro vstup do H-prostoru."

"Dokázali jsme to jen tak tak," řekla Sam a kysele se usmála. "Slyšeli jste ten křik na pozadí? To byl Destinus."

"Destinus?" Otec Marco se napřímil v křesle a zamračil se. "Canis Destinus?"

"No ano, přesně ten." Sam se obrátila k otci Markovi. "Vy ho znáte?"

"Víc než jen to; jsme příbuzní." Kněz najednou vypadal velice smutně. "Je to syn nevlastního bratra mého otce."

Dar se zakabonil. "Moment - tak to je váš -"

"Nevlastní bratranec." Whitey se otočil k mnichovi. "Takže vy dva jste byli na jedné planetě a ani jste si neřekli 'ahoj'?"

Otec Marco přikývl. "A to by se mohlo zdát, že o mně patrně věděl. Za daných okolností pro něj patrně nebylo dobré, aby byl dáván do souvislostí se mnou."

"Neřekl bych, že jste zrovna přehnaně sentimentální."

"To tedy ne," odpověděl otec Marco trpce. "Vlastně jsem o něm neslyšel od chvíle, kdy jsem vstoupil do semináře; to, že jsem se rozhodl připojit k řádu, ho velice rozhněvalo. Přestože jsem byl velice radikální." Obrátil se k Sam. "To on vám působí potíže?"

"Pronásleduje nás," přisvědčila Sam. "Myslím, že pracuje pro stranu LORDI."

Otec Marco si povzdechl a potřásl hlavou. "Ubohý Destinus! Věděli jsme, že upadne do špatné společnosti, když pracuje pro vládu a podobně - ale netušil jsem, že bude tak špatná... nu což!" Plácl se do kolen a narovnal se. "Zdá se, že jsem se přece jen rozhodl správně, když jsem letěl s vámi."

"Jak to?" Dar se zamračil. "To je pro vás takový rozdíl, že se to týká vašeho nevlastního bratrance?"

Otec Marco vážně přikývl. "Rodinné závazky. Je na mně, abych napravoval škody, které se vám Destinus snaží způsobit."

"Nebudte na toho hochu příliš přísný." Dar se podíval na Sam. "To není, jako by to dělal ze své vlastní vůle. Pracuje jen pro své šéfy. To oni rozpoutali ten hon na telepaty."

"Hm, tím bych si nebyl tak jist." Sam ohrnula spodní ret. "Myslíš, že zkušený politik opravdu věří na telepaty? Chci říct, věří na ně tak, aby rozpoutal tuhle štvanici?"

"Proč jinak by si sem přivedl vlastní 'policii'?"

"Protože mu to skýtá skvělou záminku odstranit nás dva dřív, než doručíme Bhelabherovu rezignaci na ústředí ÚMZ."

"Copak je otázka guvernéra na nějaké planetě, kde lišky dávají dobrou noc, tak důležitá?"

"Pro guvernérovu pravou ruku možná ano. Kromě toho, i kdyby LORDI měli v úmyslu odříznout všechny vnější planety od civilizace, neznamená to, že jsou ochotni smířit se s guvernérem, který je připraven obejít se docela dobře bez nich - a s potěšením."

"To je pravda," připustil Dar. "Nejspíš by to poněkud poškodilo kolektivní panterranské ego. Což mi připomíná, že Myles Croft patrně také nebude u ÚMZ příliš populární."

"On vždycky býval nezávislý chlapík, to je pravda." Whitey se zašklebil, pohodlně se natáhl v křesle a ruce si složil za hlavou. "Co mě se týče, připadá mi skvělé, že jsou vnější světy tak dobře připravené nechat se Terrou odkopnout."

"Připravené? Vždyť se na to celé třesou." Lona upírala oči na palubní desku. "Je skoro čas na izomorfér, přátelé - zapněte si pásy." Pak se zamračila a ještě jednou se podívala na monitor. "Zvláštní - tahle tečka je zřejmě další loď, která letí z Falstaffu."

"To je opravdu zvláštní." Dar se zamračil také. "Žádné lodi přece neměly startovat po celý měsíc."

"Přece si nemyslíš...?" začala Sam, ale vtom se aktivoval izomorfér a realita se na čas stala velice zmatenou.

Kapitola 9

Na Jupiterově straně pásu asteroidů začíná být tapiserie gravitace sluneční soustavy právě tak řídká, aby umožnila výstup kosmické lodě z H-prostoru. Není to sice zrovna nejbezpečnější: pořád je tady možnost hodná úvahy, že gravitace Jupiteru ovlivní izomorfér natolik, že se loď přenesení do reality jen skoro přesně. Ovšem pravděpodobnost mluví pro úspěch, a pokud spěcháte, můžete se toho odvážit.

Dar a Sam spěchali velice, a tak se toho Lona odvážila.

Decelerace vrhla Dara proti bezpečnostním pásům. Byl to vražedný tlak, ale pomalu opadal - velice pomalu; vnitřnímu poli lodi to chvíli trvalo, než loď přemohla vlastní hybnost. Když zase mohl sedět a mluvit, udělal to. "Řekl - řekl bych, že se nám to povedlo?"

"Jsme celí." Lona to říkala skoro zklamaně a přitom dělala rychlou kontrolu poškození. "Dokonce nám ani nepovolily švy."

"Ne že bych pochyboval o tvých schopnostech," ujistil ji Dar rychle. "Jenom... no, bylo to trochu riskantní."

Lona si odfrkla.

"Ne pro mou neteř." Whitey se naklonil a objednal si u autobaru ryzlink. "Jediný stroj, kterému Lona nerozumí, je kladivo - to proto, že nemá žádné pohyblivé části, natož pak okruhy. Připojí se ke mně někdo?"

Náhle stěny a strop zalilo rudé světlo. Loniny ruce se rozběhly po řídicím pultu. "To byl výstřel z děla! Hod' do sebe to pít a drž se!"

Ozvalo se mechanické zasténání a pak uširvoucí zaskřípění, jak se gravitační pole lodi pokoušelo vyrovnat změny rychlosti. Ale byl to předem ztracený boj: Lona hnala loď příliš mnoha vývrtkami, přemety a propady, než aby s ní čtyřdimenzionální počítač dokázal držet krok.

O což samozřejmě šlo.

Ale bojový počítač jejich pronásledovatele byl dobrý; rubínové záblesky stále ozařovaly zdi; tu byly jasnější, tady tlumenější a pak zase jasnější.

"Co takhle tradiční střelba od boku?" zavolal Dar.

"Oni na tradici moc nedají," odsekla Lona a setřela si pot z čela.

"Nikdy jsem nebyl na obrazoborce," zavrčel otec Marco.

"To je křížník patroly!" Sam vyděšeně třeštila oči na čelní obrazovku. "Solární patrola - ti, kteří zachraňují astronauty v nouzi ze ztroskotaných kosmických lodí!"

"A honí pašeráky," dodal Whitey trpce. "Ale nikdy nestřílí bez varování!"

"Viděl jsi příliš mnoho holofilmů o neohrožených strážcích pořádku, dědečku," upozornila ho Lona. "Tihle jsou skuteční!"

"Opravdu?" Sam zapnula vysílačku. "Zjistíme to! Paprsek naděje volá křížník patroly! Ozvi se, křížníku patroly!"

Znovu se záblesko a Lona stočila loď na pravobok.

"Ozvi se, křížníku patroly! Proč na nás střílíte? Neporušili jsme žádný zákon! A nevezeme žádný kontraband!" Sam přepnula a zaposlouchala se, ale odpovědělo jí jen šumění statických poruch.

"Možná je rozbitý," řekl Dar rychle, "a ty jejich odpověď neslyšíš!"

"Snílku," zavrčela Lona.

"Stejně to ověřím." Sam zatočila ladicím knoflíkem a z reproduktoru se ozvalo: "...na předních místech žebříčku. Je to na jeho nové holokostce: 'Hod' mě na Rigel!'"

"Komerční kanál," odtušila Sam.

Odlišný hlas přerušil reklamu uprostřed slova. "Nejnovější zprávy od Ganagram News, které vám přináší Chao-Ju Chandlerova zkušebna použitých kosmických traktorů!""Tak to musí být z 3DT stanice na Ganymedu," přikývl Whitey. "Vysílají hlavně pro těžáře na asteroidech."

"Jak to víš?"

"Kdo jiný používá kosmotraktory?"

"Přerušujeme vysílání, abychom vám přinesli mimořádně horkou zprávu," pokračoval hlas z rádia. "Zrovna jsme se dozvěděli, že malá pirátská loď s notorickým telepatem na palubě právě vstoupila do Solární soustavy. Občané se však nemusejí ničeho bát, protože čtenář myšlenek byl zachycen křížníkem Solární patroly. Každou minutu nám musí zavolat, aby nám oznámili, že vetřelec byl dostižen a zatčen."

"To mluví o nás," zalpal po dechu Dar.

"Oprava," odsekla Lona. "Mluví o tobě."

"Říkali 'telepat'," připustil Whitey.

"Říkali také, že nás chtějí zatknout - což mi připadá jako skvělý nápad." Sam znovu přepnula na vysílání. "Paprsek naděje křížníku Solární patroly! Vzdáváme se! Vydáváme se vám na milost! Odhazujeme zbraně!"

Rudé světlo znovu zaplavilo kabinu a celý trup lodi zazvonil jako zvon.

"Tak tohle bylo doopravdy blízko!" Lona zatočila s lodí tak prudce, že Darův žaludek úplně ztratil kontakt s jeho břichem. "Mají zvláštní představu o tom, jak se zatýká!"

"Myslím, že si prostě chtějí ušetřit soudní vydání," usoudil Whitey.

"Tak co budeme dělat?" zeptal se Dar. "Nemůžeme přece prechat věčně. To, že vůbec ještě žijeme, je jen zásluha jejich mizerného zaměřovacího systému a Loniných fantastických pilotních schopností."

"Lichotky nám teď pomůžou leda tak do hrobu," odsekla Lona. "Potřebuji nějaký nápad, ne kompliment."

"A co třeba tohle?" Dar se zamračil. "Jsme teď mezi Jupiterem a Marsem a míříme stále na jih. Jakou máme rychlost?"

"V tuto chvíli nula celá devadesát sedm rychlosti světla."

Pohled otce Marka se rozostřil. "Počkejte, to znamená... to, co pro nás bylo něco kolem pěti minut, bylo pro lidi na Zemi..."

"Několik týdnů," dokončila Lona za něj. "A jestli brzy něco neuděláme, budeme prošpikováni rojem mikroskopických asteroidů a vzápětí utlučeni těmi většími."

"Asteroidy!" Sam vyskočila z křesla a obrátila se k Darovi. "Jednou už se nám povedlo..."

"A vsadím se, že hoši ze Solární patroly nejsou o nic chytřejší než piráti!" Dar se podíval na Lonu. "Dokážeš srovnat rychlost s nějakým asteroidem?"

"Samozřejmě!" odsekla Lona. "Stačí prostě vypnout motory a je z nás nový asteroid s vysokým albedem."

"Ani to ne, pokud se nám podaří dostat velký balvan mezi sebe a slunce. Můžeme zpomalit tak rychle?"

"Můžeme." Lona přikývla. "Ovšem bude nás to stát většinu energie a nebude to příliš pohodlné."

Přirozeně to byl jen entuziasmus; ve skutečnosti to bylo peklo. A to to ještě nebylo tak zlé, jak to mohlo být - Lona měla alespoň dost slušnosti na to, aby otočila loď o sto osmdesát stupňů, aby mohla brzdit hlavním motorem, takže

byli vmáčknuti do sedadel místo proti bezpečnostním pásům - ale byli do nich vmáčknuti takovou silou, že byl Dar ochoten přísahat, že cítí plast jejich kostry a s dechem zatajeným čekal, až křeslo buďto praskne, nebo v něm povolí pružiny. Ale vydrželo a Dar začal mít pochyby, jestli vydrží on. Měl pocit, že mu nos každou chvíli oteče po obou stranách obličej, kde se spojí s ušima, a jeho oči se odvážně pokoušely následovat své vlastní optické nervy k jejich zakončení. Teprve po nějakém čase si uvědomil, že zatajuje dech jen proto, že prostě dýchat nemůže. Na prsou mu ležely asi tak tři kovadliny, sud podkov a dva kováři s peršeronem...

Potom tlak povolil a smýkl jím proti stěně, jak Lona řízla zatačku. Akcelerační křeslo ho pomalu vyvrhlo a on zjistil, že se trochu omámeně rozhlíží po kabině, která se zvrhlostí sobě vlastní vyhlížela pořád stejně jako předtím, než je to protáhlo mlýnkem na maso.

Pak se Lona dotkla prstem jednoho spínače na řídícím pultu a světla zhasla.

To jediné, na co dokázal myslet, bylo, že ona je tamhle, on tady a oba jsou stále připoutaní. Připadalo mu to jako naprosto nesmyslné zahození skvělé příležitosti.

Do nastalé temnoty zašeptal její hlas: "Vypnula jsem zdroje, takže nevyzařujeme žádnou energii, pomocí níž by nás mohli vystopovat. Nedělejte si s tím starosti: ven vidíme pořád. A teplo ztrácíme jen velice pomalu; trup naší lodi je dobře izolovaný. Ale přestalo pracovat zařízení na recyklaci vzduchu a tahle kabina není původně navržena pro pět lidí. Snažte se dýchat co nejméně. Dýchejte lehce - spěte, jestli můžete. A nemluvte - to je plýtvání vzduchem."

"Jestliže jste vypnula zdroj, nefungují ani naše detektory," zamumlal otec Marco.

"Správně. Nemůžeme sledovat jejich polohu, jen pohledem. Což nám samozřejmě příliš platné není - mohou být dost daleko, abychom je viděli jen jako světelný bod, ale stejně nás mohou mít během několika minut."

"Jak se tedy dozvíme, kdy zase můžeme zapnout světla?" zeptal se Whitey.

"Až vzduch začne být nedýchatelný," odpověděla Lona. "Až ucítíme, že máme potíže s dechem a zmocňuje se nás ospalost."

"Ale to pořád ještě můžou být blízko," namítl Dar.

"Život je plný těchto drobných možností," zamumlala Lona. "Ale snažme se to vydržet tak dlouho, jak to bude možné. Dost řečí."

V kabině zavládlo syčivé ticho, naplněné oddechováním a funěním lidí v různých stádiích snaživých pokusů o kontrolu vlastního dechu. Po několika minutách někdo začal tiše pochrupovat - bezpochyby Whitey; Dar se nedokázal ubránit obdivu k jeho sebeovládání. Co se jeho týkalo, neustále nervózně pokukoval po nejbližším průzoru a samozřejmě, brzy se tam objevil světelný bod, který se rychle zvětšoval do podoby křížníku patroly. Proletěl nad nimi tak těsně, že se Dar musel ovládat, aby instinktivně neucukl hlavou.

"Jedna nula pro nás," zamumlala Lona.

"Technomani," zachechtal se otec Marco. "Odvykli si věřit vlastním očím: co není na obrazovce detektorů, to pro ně neexistuje."

"Tak předstírejte, že my také ne," zasyčela Sam. "Ticho!"

Křížník se pomalu vynořil zpoza velkého asteroidu, který Paprsek naděje zakrýval. Dar zatajil dech; pokud byl na palubě někdo, kdo se díval průzorem, všechno, co v příští chvíli uvidí, bude mohutný rudý zášleh, který možná ukončí jeho život dřív, než roztaví jeho oči. Ale jak nad tím přemýšlel, žádný průzor obrácený k nim vlastně neviděl a v příštím okamžiku křížník proplul a zmizel mezi kosmickým smetím.

Sam si ulehčeně oddechla, ale Lona zasyčela: "Zaraz to!"

"Co?" ohradila se Sam. "Dýchání?"

"Začala jsi doufat," obvinila ji Lona.

"Co je na tom špatného?" zeptala se Sam, ale otec Marco odpověděl za Lonu: "Je to příliš brzy."

A měl pravdu, protože kosmický žralok už se znovu sunul tak těsně nad nimi, až Dar napůl očekával, že se ho zeptá, jestli nemá zájem o životní pojistku. Ale v jejich asteroidu muselo být dost niklu a železa, aby to spolehlivě zamaskovalo Paprsek naděje, protože se před křížníkem vzápětí natočila směrem od nich a loď se začala rychle vzdalovat, až docela zmizela v roji balvanů nad jejich hlavami.

Kabinou se ozvalo několikéré úlevné vydechnutí a Whitey zaskřehotal: "Huh? Co se děje? Našli nás? Huh? Co?"

"Myslím, že letěli nad rovinou ekliptiky, dědečku," ujistila ho Lona.

"Doufají, že budou mít lepší rozhled - když se na nás budou dívat shůry," usoudil Dar.

"Můžu už doufat?" zeptala se Sam.

Náhle se kabina otřásla a Lona stiskla tlačítko startéru. "Jen když se odsud rychle vypaříme," odpověděla Sam. "Tohle byla naše první sousedská návštěva a oznamuje nám, že bychom se z téhle čtvrti měli velice rychle vystěhovat."

"Narazil do nás malý asteroid," vysvětlil Dar, když se rozsvítily světla a gravitace ho zase vmáčkla do jeho křesla.

"Zajímalo by mě, jestli to byl jen první z mnoha. Mohly by nás rozsekat na kusy."

"Ani ne," řekla Lona a stiskla tlačítko. "Vyletíme nad rovinu ekliptiky, srovnáme si s ním rychlost a hned se zase vrátíme pod něj. Většina místních oblázků se nachází na jeho oběžných drahách. Ten, který nás před chvílí zasáhl, kroužil kolem sousedního balvanu. Byla to jen otázka času, kdy se něco podobného přihodí."

"Ale když zůstaneme nad rovinou ekliptiky, tak se to znovu nestane?"

"Děláš si legraci?" odříkla si Lona. "Tam nahoře je loď patroly! My musíme dolů, sestro, aby mezi námi a jimi byla celá tloušťka pásu asteroidů. To zmate jejich senzory! Držte se všichni - bude to drsná jízda!"

"Nos morituri te salutamus," zadeklamoval otec Marco.

My, kteří jdeme na smrt, tě zdravíme... Dar se zachvěl. "Dokázal bych si vymyslet veselejší požehnání, otče."

"Vy mluvíte latinsky?" zvolal otec Marco překvapeně. "Co jste vlastně zač - zkamenělina?"

"Ne - jen jsem se příliš dlouho motal kolem Chollyho." Pak se loď prudce propadla a začala rezonovat jako obří gong a

Darovi se zvedl žaludek.

"Žádný strach," Lonin hlas byl plný napětí. "Nemůže nám ublížit nic menšího než moje hlava a před takovými balvany dokážu uhnout - alespoň myslím."

Pak Whitey ukázal nahoru do průzoru a zařval - ale podstata jeho komentáře zanikla v dalším mohutném BONG! Rudý záblesk zaplavil kabinu a loď se zachvěla jako kovový býk. Přes doznívající dunění Dar slyšel, jak Lona, která se zuřivě pokoušela stabilizovat loď, kleje. Rudá záře pohasla - a zanechala je v temnotě, narušované pouze střípky slunečního světla odraženého tančícími asteroidy kolem. Sam v panice zaječela a všichni ostatní začali mluvit najednou.

"NECHTE TOHO!" křikla Lona a okamžitě zavládlo hrobové ticho. Dar se zhluboka nadechl. Ať už se stalo cokoliv, bylo to skutečně zlé!

"Čekali na nás," řekla Lona do ticha. "Jakmile jsme vyrazili nahoru, jejich čidla na nás napojila jejich bojový počítač a vypálili na nás dávku čisté energie - vlastně několik. Ty první jen odpařily smetí nad námi. Poslední vyřadila naši zadní sekci. A to ještě můžeme mluvit o štěstí - kdybych nekličkovala, abych se vyhnula balvanům, asi by zasáhli kabinu."

"Zase odlétají." Whitey s hlavou zakloněnou hleděl do horního průzoru.

"Jistě." Lona pokrčila rameny. "Nezničili nám jenom motor - ustřelili nám i reaktor. Už nemáme žádný zdroj energie, který by 'cítily'. Kromě toho, proč by se obtěžovali s pronásledováním šrotu? Vědí, že už jsme tak jako tak mrtví."

Sam dušeně zavzlykala.

"Vzchopte se," napomenul ji otec Marco ostře. "Ještě nejsme mrtví."

"Máme nouzový zdroj," přisvědčila Lona. "Bude pro nás recyklovat vzduch až do úplného konce - a jestliže zablokujeme průzory na opačné straně, sluneční paprsky nás budou zahřívát. Zásob máme na několik týdnů."

"Vydrží nám energie tak dlouho?" Samin hlas zněl podivně dutě.

Lona neodpověděla.

"Vydrží, pokud nebudeme příliš mluvit a obejdeme se bez světla," odpověděl Whitey. "Samozřejmě, nemůžeme se pohybovat."

Otec Marco překvapeně zachrochtal. "Nevěděl jsem, že máte znalosti z fyziky."

"Než jsem se stal bardem, byl jsem technikem." Dar slyšel, jak se Whitey ušklíbl. "Kdo jiný by našel v naší civilizaci tolik smyslu, aby z toho vytvořil hudbu? Ale jsem také hráč."

Dar cítil, jak se jeho strach mění v hrůzu.

"Jaký druh hry máte na mysli?" V hlase otce Marka zaznívala temná předtucha.

"Když si nemůžeme zajít pro pomoc," odpověděl Whitey zamyšleně, "musíme ji přimět, aby přišla za námi."

Dar si odkašlal, čímž zatlačil svůj strach do pozadí. "Teď mluvíte o nouzovém signálu."

"Mohl by nám poskytnout alespoň nějakou šanci," přisvědčil Whitey. "Bez toho jsme mrtví - pokud nejste s to uspořádat pro nás zázrak, otče."

"Bojím se, že mé konexe tak vysoko nesahají." Knězova odpověď zněla skoro pobaveně. "Dokonce i kdyby svatý Vidicon dosáhl až k nám, museli bychom mu podat ruku, za kterou by nás z té kaše vytáhl - nějaký čin, který by nás uvrhl do víru náhody."

"Kolik energie nám pak zbude?" zeptal se Dar, třebaže se bál odpovědi.

"Pokud máme zůstat při síle, bude nás to stát polovinu energie, kterou disponujeme," odpověděla Lona.

"Takže na týden." Dar si olízl rty. "Týden na to, aby nás někdo uslyšel a dostal nás odsud."

Nikdo neodpověděl.

Týden! zaječel někdo v Darově nitru. Pouze týden života! A já ještě nikdy nebyl zamilovaný!

"Vlastně nemáme na výběr, že?" řekla Sam měkce.

Znovu zavládlo ticho.

Potom Sam vstala a opřela se o spojový panel. "No dobře. Jak to chcete?"

Ozvalo se několikánásobné vydechnutí.

"Širokopásmově." Lona začala přepínat spínače, které pouštěly rezervní energii do vysílače. "Pouze tradiční mayday a naše souřadnice."

Sam se naklonila nad mikrofon a stiskla klíčovací tlačítko.

"Neuvádějte jméno lodi," řekl jí Whitey rychle.

Sam na okamžik zaváhala a pak řekla: "Mayday, mayday! Loď v tísni na 10:32:47 V.E., 5:22 pod RE. Mayday, mayday! Moribund!"

Moribund... 'odsouzení k smrti'. Dar cítil, jak se ho znovu zmocňuje hrůza a plazí se podél jeho páteře.

Sam vypnula panel.

"Nech proud zapnutý alespoň na minimální výkon," poradila jí Lona. "Pokud nás někdo přijde zachránit, bude potřebovat spojení - souřadnice samotné jsou jen přibližné."

Sam zaváhala a Dar skoro slyšel jejich myšlenky - kolik cenných sekund života takhle ztratí po kapkách? Ale přijímač spotřebovával jen několik miliwattů za hodinu a zachránce, byť vzdálený pouhou míli, který by je nedokázal přesně zaměřit, nebyl o nic lepší než žádný zachránce. Sam přikývla, přepnula jeden spínač a nechala hlavní vypínač zapnutý. V kabině na čas znovu zavládlo ticho, pak Lona řekla: "Teď nám nezbyvá než čekat..."

...na smrt, doplnil v duchu Dar. "Jak zaměstnáme své myslí?"

Ticho začalo být skutečně nepohodlné. Pak se ozval otec Marco. "Vím něco málo o meditaci," řekl. "Má někdo zájem o mantru?"

"Kosmotraktor VESS 651919 volá loď v tísni. Odpovězte, prosím."

Dar se prudce napřímil a podíval se do prvního páru očí, který uviděl - shodou okolností patřily Loně. "Tak brzy? Kde

byl? Čekal za rohem?"

"Uběhly skoro dvě hodiny..."

"I tak..."

"Kosmotraktore, tady loď v tísni," zavolala Sam do mikrofону. "Můžeš nás zachránit?"

"Lodi v tísni, mohu vás zachránit a nacházím se nedaleko od vás, ale potřebuji vaše vysílání, abych se na něj mohl navést. Pokračujte prosím ve vysílání na nosné vlně."

"Kosmotraktore, rozumím. Dychtivě vás očekáváme." Sam zajistila přepínací klíč na 'vysílání', ale mikrofon zakryla rukou. Pak se obrátila k ostatním. "Víte, neměla by to být patrola."

"Pokud ano, za okamžik to zjistíme." Whitey se suše usmál. "Jakmile nás zaměří, odpaří nás jedinou ranou."

Sam sebou škubla a otočila se zpátky k pultu.

"Ne!" vyjekla Lona. "Možná je to míněno poctivě - a i kdyby ne, raději se odpařím než čekat na smrt hladu."

Sam zaváhala, ale přepínač nechala na pokoji.

"Mohlo by to být míněno poctivě," přidal se otec Marco. "Prospektoři neustále slídí po celém pásu ve svých kosmotraktorech. Proč by jeden z nich nemohl být pouhé dvě hodiny letu od nás?"

Loně se zablesklo v očích. "Hm, pravděpodobnost -"

"Ušetří nás toho," řekl Whitey rychle. "Pomodlíte se o pomoc k svatému Vidiconovi, otče?"

Otec Marco pokrčil rameny. "Uškodit to nemůže, že?"

"Ani v nejmenším. Mohl by namíchat karty v náš prospěch." Whitey zaklonil hlavu a podíval se do průzoru. "Dare, vy jste u průzoru na pravoboku. Vidíte něco?"

"Jen asteroidy... Ne, jeden z nich se zvětšuje... Tam!"

U průzoru na pravoboku bylo rázem těsno.

"Je to vůbec loď?" vydechl Dar.

Bylo to špinavě šedé a kdysi to možná mělo tvar koule, ale nyní to bylo poseto promáčklinami a krátery, takže to vypadalo spíš jako asteroid. Nahoře z toho trčely dvě parabolické antény, jedna kulatá pro rádio a mikrovlny, druhá protažená, pro radar. Pod nimi zela v trupu dvě velká okna: prospektoři dávali přímému pohledu přednost před údaji detektorů. Dál se trup svažoval až k nákladnímu prostoru: dva velké otvory, které ukrývaly magnetické cívky pro menší kousky rudy, pod nimi 'jícen' pro velké kusy. Pod klenutým 'břichem' visely dva páry klepet, jednak příďová a pak zád'ová, pro zachycení malých asteroidů, které byly příliš velké, než aby se daly naložit. Ze zád'ové části trčel svazek antén vytvářejících silové pole pro zabránění srážky s kosmickým smetím.

"Je krásný," vydechla Sam.

Kosmotraktor se natočil bokem k Paprsku naděje a jeho přístupový otvor se otevřel. Ven vystřelil magnetický drapák, který za sebou táhl lano. Přilepil se k boku lodi.

"Lodi v tísni," ozvalo se ze spojovacího pultu. "Jsme připraveni k nalodění."

Sam se sklonila k mikrofону. "Rozumím, kosmotraktore. Jen na sebe hodíme skafandry a hned jsme tam."

Whitey otevřel skříň vestavěnou do stěny. "Doufám, že tu nechali skafandry, když loď konzervovali... Tady jsou!"

Všech pět se shluklo kolem něj a hltalo očima prostředky své záchrany.

"Vzduch?" zeptala se Sam pochybovačně.

Dar si odfrkl. "Prostě zadržíš dech. Vždyť je to jen sto metrů!" Vzal jeden skafandr a podal ho Sam. "Dámy napřed!"

"Ty mužský šovinisto! Běž si napřed sám!"

"No dobře, dobře," zavrčel Dar a nasoukal se do nepoddajného obleku. "Zkontrolujte mi těsnění, ano? Víte, něco mi dělá starosti."

"Tobě také?" Whitey rychle a zkušeně prověřil všechny jeho uzávěry. "Nevrtá ti náhodou hlavou, proč se neozval pilot?"

"Vlastně ano, když se o tom zmiňujete. Nebo je tady zvykem nechat za sebe mluvit počítače?"

"To určitě ne," ujistila ho Lona, která pomáhala do skafandru Sam. "Samozřejmě, vždycky je možné, že tam žádný pilot není."

"Možné to je - ale ne pravděpodobné," zabručel Whitey. "Neslyšeli jste typové označení? To byl jeden z těch nových VESSů - 'Všestranných elektronických spolehlivých společníků' programovaných pro extrémní oddanost. Nemají dělat nic bez přímého příkazu svého vlastníka."

"Já myslel, že to jsou mozky pro roboty." Otec Marco se zamračil. "Jak to, že řídí loď?"

Whitey pokrčil rameny. "To já nevím, otče. Ale vím, že každý šrot a každá použitá součástka na Teře si dříve nebo později najde cestu do pásu asteroidů, kde z ní vyžídají poslední erg její užité hodnoty... Tak!" Plácl Dara po rameni a ve stavu bez tíže, který vládl v nehybné lodi, ho tím odeslal ke stropu. "Jdi a dobývej, mladý muži!"

"Myslel jsem, že mám být zachráněn," zabručel Dar. "A proč bych měl jít sám?"

"Protože kosmotraktor má vzduchovou propust akorát tak pro jednoho." Whitey ho nasměroval k východu z Paprsku naděje. "Šťastnou cestu - a snaž se nedýchat!"

Dveře se za ním zabouchly a druhý poklop byl otevřený: a kdyby nešel tam ven a nepokusil se přeplavat vakuem ke kosmotraktoru, zabil by své čtyři přátele, kteří nemohli vstoupit do vzduchové propusti, dokud ji neuvolní. S vypětím všech sil ovládl svou paniku a vykročil ven.

Jednou rukou se zachytil lana a druhou horečně zašátral u pasu svého skafandru po kotevním lanku. Tady! Byla tam karabinka s otočným kloubem. Vytáhl ji - pevné lanko ji kotvilo k něčemu ve skafandru. Zaklapl ji na spojovací lano. Potom se oběma rukama nad hlavou chytil lana, zapřel se nohama o bok Paprsku naděje a přikrčil se. Pak, s očima upřenými na vzduchovou propust kosmotraktoru, se zhluboka nadechl - a skočil, jak nejvíc dokázal.

Vystřelil podél lana jako hospodyňčino suché prádlo v prvních kapkách deště. Na okamžik byl v pokušení urychlit svůj

let ručkováním, pak si uvědomil, že se nachází ve vakuu, což znamená nulový odpor vzduchu, ale rukavice na laně by patrně odpor kladly a zpomalily by ho stejnou měrou, jakou by ho urychlily. Proto zůstal klidně viset, ruce u těla jako člověk skákající šipku - a začalo se mu to líbit.

Vtom se přímo před ním objevil bok kosmotraktoru a on začal horečnatě tápat po laně, neboť si jasně uvědomoval, že sice ztratil váhu, ale ne hmotnost - což znamená setrvačnost. Pokud se mu rychle nepodaří zabrzdit, příští, kdo bude na řadě, bude muset nejprve seškrábat tenkou vrstvu Mandry z traktoru, aby se vůbec dostal k jeho vzduchové propusti. Ječení improvizované brzdy se rozléhalo skafandrem, zatímco se bok traktoru neustále přibližoval, dokonce jakoby čím dál rychleji. Na poslední chvíli se otočil a napřáhl nohy pokrčené v kolenou mezi sebe a bok kosmotraktoru...

Dopadl silou, o které byl ochoten přísahat, že mu zarazila zuby zpátky do dásní. Ale jak se pomalu narovnával, zjistil, že jeho klouby stále fungují a hvězdičky, které před ním tancovaly a nemizely, byly ve skutečnosti asteroidy. Dokázal to - a byl pořád celý! Vydechl krátkou, tichou modlitbičku na poděkování a opatrně se protáhl průlezem. Když se ujistil, že obě jeho nohy stojí na solidním kovu, pustil lano jednou rukou a přidržel se jí za okraj propusti, teprve potom se pustil i druhou a vtáhl se do temného bezpečí jejího nitra. Loktem narazil na páku, rozmrzele ji odstrčil - a poklop propusti se za ním zavřel.

Temnota. Absolutní. Úplná.

Tehdy Dar zjistil pravý význam slova 'klaustrofobie'. Musel se ovládat, aby nezačal bušit na nejbližší uzávěr a ječet, že chce ven. Je to jen vzduchová propust, opakoval si pořád dokola. Nemohou mne pustit ven, dokud se nezaplní vzduchem. Ještě pár minut...

Připadalo mu to jako hodina. Později zjistil, že to ve skutečnosti trvalo dvaadvacet sekund.

Potom se v temnotě rozzářilo zelené světlo. Vrhł se k němu, nahmatal kolo hermetického uzávěru, otevřel a vpotácel se do světla, tepla a... VZDUCHU! Strhl si helmu a vdechl pach jídla, nemytého těla a sanitárního recykléru, který nepracoval přesně tak, jak měl. Byla to ta nejsladší vůně, jakou kdy cítil.

Vedle něj zazvonil zvonek. Prudce se otočil a uviděl jantarové světélko blikající vedle vzduchové propusti. Samozřejmě - nikdo jiný nemůže dovnitř, dokud nezavře vnitřní dveře! Zabouchl je a zajistil - a uvědomil si, že už od chvíle, kdy vstoupil dovnitř, slyší hlasy, které doposud prostě neregistroval.

"Už popadesátý ti říkám, že to néjni moje věc!" hřímál drsný hlas. "Tak votoč ty zatracený necky a vrat' se na můj dílec!"

"Ale zákon o lodích v tísní ti ukládá poskytnout pomoc posádce jakékoliv ohrožené lodi," odpověděl mu klidný, znělý hlas.

"To si říkal už padesátkrát a já ti na to dal padesát dobrehch důvodů, proč bysme neměli!"

"Tři," opravil ho klidný hlas. "Každý z nich jsi opakoval pětkrát a žádný z nich nebyl dostatečný."

"Každej z nich byl dost dobrej! Néjni to naše věc - to je ten nejlepší důvod ze všech!"

Dar se vysoukal ze skafandru, pověsil ho na věšák a po špičkách se vydal za hlasy.

"Naprostu nedostatečný," odpověděl druhý hlas nevzrušeně. "Zákon o lodích v tísní zvlášť zdůrazňuje, že se záchrana astronauta v tísní nejvyšší měrou týká každého, kdo je dostatečně blízko, aby mohl poskytnout pomoc."

'Nejvyšší měrou' bylo to klíčové spojení; Dar si byl najednou dokonale jistý, komu ten druhý klidný hlas patří. Vykoukl kolem rohu přístupové chodbičky a naskytl se mu pohled na kabinu kosmotraktoru, stísněný prostor přeplněný plechovkami od potravinových konzerv, papíry, špinavým prádlem a skvrnami od oleje a mastnoty. Obsahoval dvě akcelerační křesla, řídicí pult s šesti obrazovkami detektorů a menšího podsaditého muže ve špinavé a záplatované kombinéze, s mastnými vlasy a neudržovaným, rozcuchaným vousem.

"Kašlu na zákon!" zaječel. "Na todle stačí zdravěj rozum! Vo vraky se má postarat patrola!"

"Což byl tvůj druhý důvod." Zdálo se, že klidný hlas vychází z konzoly na řídicím pultu. "Posádka lodi v tísní může být totožná s tou, kterou patrola pronásledovala."

"Esli jo, dobře jim tak! Zatracený telepatí, strkaj nosy do záležitostí jinejch lidí! Kdo si vlastně myslěj, že sou?"

"Lidské bytosti," odpověděl hlas, "a zaslouží si žít jako kdokoliv jiný - zvláště když je patrola zjevně neobvinila ze žádného zločinu."

Dar se rozhodl, že je mu neviditelný vlastník klidného hlasu sympatický.

"Bejt telepatem je zločin samo vo sobě, k čertu! Copak nesleduješ nejnovější zprávy?"

"Jen potud, jsou-li logické - což abych řekl pravdu, se mnoha netýká. Naprostu jsem nepochopil, jak by mohl člověk spáchat zločin tím, že se narodí se zvláštními schopnostmi."

Ani Dar ne - a opravdu to byla novina, přinejmenším pro něj. Jak mocní byli doopravdy lidé připravující převrat v MDV?

Zjevně dostatečně mocní na to, aby rozpoutali celoplošný hon na čarodějnice jen proto, aby dostali jeho maličkost.

Uvědomil si skrytý smysl toho všeho a kolena se mu podlomila.

"Vo to přece nejde, esli ty nebo já rozumíme - vláda to chápe a to stačí. Nebo si snad myslíš, že seš chytřejší než výkonnej tajemník a všichni elektroři dohromady?"

Náhle bylo Darovi jasné, proč spiknutí zašlo tak daleko. Starý muž mluvil spíš jako středověký nevolník než jako dobře informovaný občan demokratické společnosti.

Na rameno mu náhle dopadla ruka a Sam mu zasyčela do ucha: "Nemyslela jsem si, že jsi klesl tak hluboko, že posloucháš u klíčové dírky."

Dar poplašeně vzhlédl, pak se usmál. "Samozřejmě, že ne. Proto jsem přece nechal otevřené dveře."

"To závisí na tvé definici inteligence," řekl klidný hlas.

"Jakej je v tom rozdíl?" zavyl stařec. "Ty stejně nemůžeš volit - seš jenom zatracenej počítač!""Počítače nemají duši," odpověděl hlas věcně, "tudíž nemohou být zatraceni."

"Zato tě můžu strčit do recyklátoru! Viš vůbec, na kolik mě todle zachraňování přijde prachů?"

Samina ústa se stáhla do tenké linky, Vykročila směrem ke dveřím. Dar ji popadl za rameno a zasyčel: "Ještě ne!"

"Samozřejmě," odpověděl počítač. "Koneckonců, ptáš se mě na to už po šesté. S přihlédnutím ke kvalitě tvé rudy a současné ceně za kilogram niklželeza podle kurzů z Ganymedu, vyhlášených před půl hodinou, vynásobené množstvím, které bych byl schopen za dobu trvání této akce vytěžit, tě záchrana až do této chvíle stála přesně 1 360 BTU."

"No tak!" zvolal starý prospektor triumfálně. "Vidiš? Viš vůbec, co všechno si člověk za tisícovku BTU může koupit?"

"Při současných cenách deset kubických centimetrů vodíku," odpověděl počítač, "nebo tři potravinové dávky."

"Zatracená inflace," zavrčel prospektor. "Za chvíli to dojde tak daleko, že si nebudu moci dovolit ani záplaty na své montérky."

"Ať je to jakkoliv," pokračoval počítač, "mám za to, že lidský život stojí za mnohem víc."

"Ale né život nějakýho mizernýho telepata, k sakru!"

Sam se třásla vzteky. Odstrčila Darovu ruku a rozhodným krokem vešla do kabiny.

"Já první," namítl Whitey a protáhl se kolem ní. "Ten člověk je spíš mé velikosti - nebo alespoň věku."

Vstoupil do kabiny a zvolal: "Na naší lodi žádní telepaté nejsou, starouši."

Dar se ohlédl přes rameno a uviděl, že Whitey mluví pravdu - i Lona a otec Marco už stáli za nim.

"A mimochodem děkujeme za záchranu," dodal Whitey.

Starý prospektor se prudce otočil a vytřeštil oči. "Z kterýho pekla tě sem čerti přinesli?"

"Ne, docela tam jsem ještě nebyl," odpověděl Whitey přátelsky. "Ale kdybyste mne nezachránil, mohl jsem tam skončit."

Prospektor se obrátil zpátky k pultu. "Kdo ti dovolil, abys je pustil sem?"

"Zákon o lodích v tísni -"

"Strč si ten svůj zákon víc kam!" zaječel starý prospektor. "Měl bys bejt věrněj mně a ne jim!"

"Můj řídicí program obsahuje jen jediný princip vyšší priority, než je loajalita svému vlastníkově," připustil počítač.

"Neměl si mít žádněj!"

Whitey se zašklebil. "Neříkej mi, že jsi věřil všemu, co ti ten obchodník s použitými mozky napovídal. Tak co má nejvyšší prioritu?"

"Záchrana lidského života," odpověděl počítač, "pokud člověk, kterého se to týká, neútočí na mého současného vlastníka."

"Kdo by mohl proti tomuhle něco namítat?" Whitey upřel na prospektora pohled svých zářících očí. Starý muž mu pohled oplatil a chystal se něco odpovědět, pak se ale odvrátil a jen si něco zamumlal pod vousy.

"Ne, nemyslím, že by někdo mohl." Whitey se pobaveně usmál. "Nikdo, kdo má kousek slušnosti v těle. A přirozeně ti vyjádřím své poděkování."

Starý prospektor se prudce otočil a znalecky ocenil Whiteyovy obnošené, roztrhané šaty. "Poděkování pro mě moc neznamená, pokavaď se nevyjadřuje čísly na můj kreditce."

Whitey se nepřestával usmívat, ale v očích se mu znovu zablesklo. "Samozřejmě. Nepředpokládal jsem, že nás tvoje loď bude zachraňovat zadarmo."

"No jasně! Až se vrátíme do přístavu, strčíš klidně kartu do mýho bankovního terminálu a všechno bude fajn - ale vo pět dní pozdějc zjistím, že tvůj účet u terranský banky byl zrušeněj už před pěti rokama!"

Whitey neodpověděl, jen si popleskal po kapse své bundy. Zazvonilo to. Starý prospektor rázem zmlkl. "Třicet kwahů za každého z nás, když nás vyložíš v Ceres City," řekl Whitey klidně.

Starému prospektorovi se zablesklo v očích. "Padesát!"

"No, tolik vzduchu a paliva do reaktoru jsme zase nespotebovali - ale budeme potřebovat i nějaké potraviny a určitě jich nemáte nazbyt. Řekněme třicet pět."

"Třicet pět kilowathodin za kus?" Starý prospektor si odplívl. "Je to přesně, jak říkáš - nemám jídla nazbyt! Čtyřicet pět - a i tak je to vlastně prezent!"

"To ano - daruji ti deset kwahů za každého z nás navíc. Shodněme se na čtyřiceti."

"Čtyřicet kwahů za kus?" Prospektor zaváhal. "Sto dvacet celkem? Človče, víte vy vůbec, vo kolik sem přišel, když se tu s vámi zahazuju, místo abych makal?"

"O sto padesát kilowathodin, tedy 3 087 BTU," odpověděl počítač, "včetně paliva do reaktoru, vzduchu a potravin."

"Tak! Vidíte? Tratím na vás!" Prospektor bojovně vysunul bradu.

"Ale nás je pět, ne tři. Takže to dělá celkem dvě stě kwahů."

"Pět...?" Prospektor se otočil k nově přichozím: Loně a otci Markovi.

"Vyděláš na tom," řekl Whitey.

"Čerta starýho vydělám!" Prospektor zrudl. "To dělá vzduch, palivo a jídlo pro dva navíc!"

"Tyto náklady už byly zakalkulovány," oznámil mu počítač. "Počítal jsem, kolikrát se vzduchová propust otevřela a zase zavřela."

Prospektor se obrátil a štěkl: "Na čí straně vlastně seš?"

"Omlouvám se. V matematice nesnesu nepřesnosti."

"Tak se trochu snaž," zavrčel prospektor a obrátil se zpátky k Whiteyovi. "Devětačtyřicet kwahů, to nejní žádněj velkej zisk. Proč po mně rovnou nechcete celou tudle zatracenou kraksnu?"

Whitey pokrčil rameny. "Kolik za ni chceš?"

Prospektor vytřeštil oči.

Pak řekl bezbarvým hlasem: "Tisíc termů."

Počítač řekl: "Současná hodnota podle ceníku -"

"Zavři zobák!" okřikl ho prospektor. Vyčkávavě se podíval na Whiteye. "No?"

"Moment, podívám se..." Whitey přistoupil k pultu a obrátil zvonící kapsu naruby. Mince se vysypaly na pult. Začal je sbírat, rovnat do sloupečků a počítat.

"Dvacet... osmdesát... dvě stě..."

Prospektorovy oči sledovaly každou minci a běhlo kolem jeho zornic se stále zvětšovalo.

"Osm set padesát šest... osm set padesát sedm... pět kwahů... deset kwahů..."

Prospektorova ústa se neslyšně pohybovala.

"Osm set padesát sedm termů, dvacet tři kwahy, 2 392 BTU." Whitey se podíval na prospektora. "Ber, nebo nech být."

"Ujednáno!" Stařec se vrhl na mince a shrábl je do kapsy kombinézy. "Právě jste si koupil kosmotraktor, pane!"

"A počítač." Whitey se podíval na mřížku nad konzolou. "Teď pracuješ pro mě."

"Byl jste ošizen," informoval ho počítač.

Starý prospektor se zachechtal.

"Já vím," odpověděl Whitey klidně. "Stará otřískaná šunka jako je tahle nemůže stát víc než pět set termů."

Starý prospektor se na něj zašklebil. "Tak proč jsi ji kupoval?"

"Bylo mi líto toho počítače." Whitey se obrátil zpátky k mřížce. "Teď přijímáš rozkazy ode mne - vlastně od mé neteře. Ona je pilot."

"Ahoj," řekla a postavila se vedle Whiteye. "Já jsem Lona."

Dar, ohromený vřelostí jejího hlasu, strnul. Takové plýtvání! Marní svůj šarm na stroj - když by jej mohla využít raději na něj!

Lona se posadila ke konzole. "Seznámíme se, VESSi 651919. Mimochodem, nevadilo by ti, kdybych ti říkala - ehm - Fessi?"

"Fessi?" Dar se zamračil. "Co je to?"

Lona se na něj ohlédla přes rameno. "Jak bys vyslovil 'VESSI'? Vlastně na tom nezáleží - takhle bych to vyslovila já!"

Obrátila se zpátky k mřížce. "Pokud ti to samozřejmě nevadí."

"Mé mínění není rozhodující," odpověděl počítač. "Můj vlastník na tebe převedl veškerá potřebná práva, takže mne můžeš nazývat, jak si přeješ."

"Ne, pokud se ti to nelíbí. Dobrý počítačový technik si musí vytvořit ke svým strojům jistý vztah."

"Takový vztah může existovat jen ve tvém vlastním vědomí," odpověděl počítač. "Já nejsem schopen cítit."

"No dobře, ale dopřej mi tu iluzi. Kromě toho, jelikož je počítač matematický stroj, měl by mít vestavěný sklon k harmonii a libozvučnosti. Takže se tě ptám znovu: líbí se ti jméno 'Fess'?"

Počítač zaváhal. Když nakonec promluvil, Dar byl ochoten přísahat, že se v jeho hlase ozýval respekt. "Ano, zní to příjemně."

"Fajn." Lona se s očima zářícíma pustila do práce. "A teď, Fessi - jak je to dlouho, co jsi byl prvně aktivován?"

"Pět let, sedm měsíců, tři dny, šest hodin, dvacet jedna minut a třicet devět sekund - terranského standardního času, samozřejmě. Předpokládám, že nevyžaduješ přesnější odpověď."

"Ne, tohle bude stačit." Loně se zablesklo v očích. "Počítače se dnes dělají velice trvanlivé; ty jsi skoro zbrusu nový. S tebou má tenhle kosmotraktor dvakrát větší cenu, než za něj dědeček zaplatil."

Starý prospektor se znovu zachechtal.

"Co je s tebou v nepořádku?" zeptala se Lona.

Počítač asi minutu mlčel, pak odpověděl: "Můj první majitel zdědil velké jmění a strávil velké množství času materiálním potěšením..."

"Byl to playboy." Dar skoro viděl pěnu u Loniných úst. "Teď chápu, proč pro svého robota potřeboval velice loajální mozek."

"Samozřejmě. Vzhledem k jeho, ehm, výstřelkům, jsem musel velice často pilotovat aerojachtu."

"Jinými slovy, pil jako rozeschlý sud a ty jsi ho musel vozit namol opilého domů."

"Vaše slova vcelku vystihují situaci," připustil počítač. "Při naší cestě ale zůstal při vědomí, přestože jeho soudnost a reflexy byly značně oslabeny. Vzhledem k tomu a ve shodě se svým programem jsem za něj nemohl převzít řízení, dokud by nebylo naprosto zřejmé, že je jeho život v nebezpečí."

"Čímž chceš říct, že se hnul do bouraček, ale ty jsi nemohl zasáhnout, dokud nebylo skoro příliš pozdě. Jak to dopadlo?"

"Včasným manévrem jsem zabránil poškození kabiny. Bohužel, já sám jsem byl umístěn na přidi, která nárazem utrpěla nejvíce."

Lona přikývla. "Co se v tobě rozbilo?"

"Nic. Ale jeden z mých kondenzátorů byl silně oslaben. Od té doby se v případě enormního stresu vybíjí v jediném mocném zášlehu."

Lona se zamračila. "To by tě mohlo spálit. Dokážeš to opravit?"

"Ne bez kompletní generální opravy a přeprogramování, což by bylo nákladnější než nová jednotka. Nicméně nainstalovali mi přerušovač okruhu a bočník, takže k vybití kondenzátoru teď dochází izolovaně. Bohužel, jsem při tom deaktivován a vyžaduji resetování."

"Kdybys byl člověk, řeklo by se, že trpíš záchvaty. Co tvůj vlastník udělal?"

"Rozhodl se mne prodat, což bylo ekonomicky nejvýhodnější."

"Ale postrádalo to etickou harmonii."

"Výstižně řečeno. Tak či tak, na Teře ani v koloniích na Marsu se žádný kupec nenašel. Nikdo nepovažoval za

rozumné koupit si epileptický robotí mozek."

"Ale v pásu asteroidů," zamumlala Lona, "kupují všechno."

"Pokud je cena dostatečně nízká, ano. Za mne chtěli sedmnáct termů."

"Nízká cena, ale nevyčíslitelná hodnota." Lona se smutně usmála. "Koneckonců, nám pěti jsi zachránil život."

"Ano, ale to pro mne nebyla stresová situace. Kdyby došlo ke skutečné krizi, selhal bych a způsobil bych vaši smrt."

Lona zavrtěla hlavou. "Když je situace napjatá, pilotuji sama. Počítač mi jen dodává nutné údaje. Ne, myslím, že jsi to nejlepší, co se mi kdy přihodilo, Fessi."

Což poněkud pochroumalo Darovo ego; takže tím možná byla vinna jen jeho obrazotvornost, že se mu zdál počítačův hlas plný zbožné úcty, když říkal: "Udělám pro vás všechno."

Lona se jen usmála.

„Ápropos," pokračoval počítač, "možná by vás zajímalo, že zatímco spolu mluvíme, můj bývalý vlastník tajně odeslal zprávu do Ceres City."

Všechny oči se upřely na starého prospektora.

"To jsou kecy!" vyprskl. "Celou dobu jste seděli rovnou vedle mě! Neřek' jsem ani slovo!"

"Počítače nelžou." Lonin pohled byl ostrý jako břitva.

"Pokazil se! Je vadnej! Má chyby v programu!"

"Jak to udělal, Fessi?" Lona ani na okamžik nespustila pohled ze starého prospektora.

"Opakovaným mačkáním tlačítka vysílače," odpověděl počítač. "Odeslal tak pulzy nosné vlny, které vyjadřovaly slova v prastaré Morseově abecedě."

"Co vyjadřovala?" Whiteyův hlas zněl skoro zasněně.

"Solární patrole, naléhavé!" odříkal počítač. „Kosmotraktor VESS 651919 právě zachránil pět trosečníků. Mám

všechny důvody věřit, že se jedná o posádku a cestující lodi, kterou jste zrovna pronásledovali. Naléhavé!"

Lona vstala s líným, svůdným půvabem pantera. Whitey se postavil za ní a jeho oči byly jako kusy ledu. "Jak chcete, abychom vás vylodili - s kosmickým skafandrem, nebo bez něj?"

"Ale - ale to nemůžete udělat!" Starý prospektor narazil zády o zed'. "Zachránil jsem vás! Vděčíte mi za své životy!"

"To udělal tvůj počítač," opravila ho Lona, "a ten je teď náš."

"Zabít lidskou bytost," zadeklamoval Fess, "je nejhorší zločin."

"Jak zní definice 'lidské bytosti'?" zavrčel Whitey nespouštěje oči z prospektora.

"Jeho zrada nás k tomu opravňuje," namítla Lona.

"To je pravda," přisvědčil otec Marco, "ale ten muž neměl žádný důvod být loajální naší malé skupince - zato všechny důvody být loajální se Solární patrolou."

"Chcete-li slepou víru považovat za důvod," zavrčel Whitey. "Ale u vás se to vlastně předpokládá."

"Pane!" Otec Marco ztuhl. "Připomínám vám, že jsem technik stejně jako kněz!... Ale jsem schopen dívat se na situaci z jeho úhlu pohledu."

Ve Whiteyových očích se znovu zablesklo. "Tak dobře - proč ho nenechat, aby se na věc podíval z našeho úhlu pohledu? Toho, který jsme měli před hodinou."

"To nemůžete!" Prospektor zbledl.

"Nebojte se." Whitey se usmál. "Vyzvednou si vás dřív, než vám dojdou zásoby. Co má na svém dílci, Fessi?"

"Bublinovou kabinu deset stop pod povrchem asteroidu," odpověděl počítač. "Je vybavena kompletním systémem pro zabezpečení životních funkcí a zásobami na měsíc."

"S dvoucestným rádiem?"

"Ne; měl moje a neviděl důvod, proč by měl utrácet za další. Ale já mám nouzový maják."

"Dokonalé!" Whitey se zašklebil. "Může si zavolat o pomoc, ale nemůže nás znovu zradit. Ach, proč ten vyděšený pohled, starý slídile? Patrola vás bezpečně dopraví do Ceres City dřív, než uplyne týden!"

"Poskytne nám to dostatek času?" zabručela Lona.

Whiteyovy rty se stáhly do tenké linky. "Bude muset."

"Vrat' se pro mě, vy parchanti!" ozývalo se z mřížky nad řídicím pultem. "Vrat' se mi můj kosmotraktor, vy prašiví piráti! Mám na své straně zákon!"

"Zatraceně!" Whitey luskl prsty. "Nenechal jsem si od něj potvrdit koupi! Ted' nás bude patrola k tomu všemu honit ještě pro pirátství."

Dar pokrčil rameny. "Co na tom záleží? Jakmile ho vyzvednou a on jim poví svůj příběh, budou nás honit tak jako tak."

"Já vím, já vím. Ale tohle jim dá zákonné právo nás zatknout."

"Myslím, že ne," namítl Fess. "Jelikož transakce byla provedena verbálně, zaznamenal jsem ji jako standardní právní úkon."

Whiteův obličej se pomalu rozjasnil. "Řekl bych, že ty si na sebe vyděláš, Železnáku."

"To rozhodně. Původně nebyl navržený jako pilot kosmické lodi nebo prostě jako počítač," řekla Lona. "Měl sloužit jako mozek humanoidního robota."

"To je pravda, ale moje motorické funkce jsou přizpůsobitelné skoro každému mechanickému tělu," vysvětlil Fess. "Ve skutečnosti mám velice široké použití."

"A tudíž jsi mnohostranný," dodal Whitey. "Co teď potřebujeme nejvíce, je dostat se nepozorovaně na Lunu."

"Proč na Lunu?" Dar se zamračil. "My chceme na Terru."

"Na Teře nesmějí přistávat kosmické lodi," vysvětlila mu Sam. "Je tam příliš husté osídlení, a tudíž i neúnosné nebezpečí, že by drobná porucha mohla způsobit smrt tisíců lidí. Kosmické lodi přistávají na měsíci a lidé se na Terru

přeppravují raketoplánem."

"Kromě toho, začínáme tu být notoricky známí," dodal Whitey. "Potřebujeme nějaký převlek, abychom mohli cestovat volně - a na Luně mám několik přátel."

Dar pokrčil rameny. "Proč ne? Vy máte přátele všude."

"Jelikož máte v úmyslu vyhnout se pozornosti," navrhl Fess, "možná by bylo nejlepší, abychom až kolem poletí nějaká velká loď, srovnali svou dráhu s její a přilepili se na ni co nejtěsněji, takže by nás na obrazovkách detektorů hlídkových člunů maskovala."

Dar se zamračil. "Není to trochu riskantní?"

"Pro nás dva ne." Lona pohladila konzolu.

Dar opět pocítil osten žárlivosti. "Za co vlastně tu hromadu obvodů považuješ - za hochy od vedle?"

Lona ho obdařila kočičím pohledem zastřeným velice dlouhými řasami. "Proč ne?" Obrátila se k počítačově mřížce.

"Odkud pocházíš, elektronický zázrak?"

"Byl jsem vyroben na Maximě."

"To není zrovna za rohem." Loně se zablesklo v očích. "Ale slyšela jsem o ní. Nedělají tam nic než počítače a roboty, že?"

"Ano, je to jejich jediný průmysl. Svým způsobem vlastně i jediné zaměstnání."

"Dřiči," přeložila jeho slova dívka. "Banda technických mnichů. Nestarají se o vlastní pohodlí a o nic jiného; všechno, na čem jim záleží, je výroba robotů."

"To není tak docela pravda," opravil ji Fess. "Těch několik málo lidí, kteří na Maximě žijí, má veškeré myslitelné pohodlí - včetně několika věcíček, které jsou na jiných světech neznámé a které si vymysleli sami. Vlastně by se dalo říct, že si žijí jako králové."

"Opravdu?" zvolala Lona vesele. "Plánují připojit se k aristokracii?"

"Někteří z nich už si od Terranské univerzity heraldiky koupili šlechtické patenty." Lonin úsměv se vytratil. "To stojí skutečné peníze! Odkud je berou?"

"Z prodeje počítačů a robotů. Jejich výrobky jsou známé jako nejlepší na celém lidmi obývaném světě," dodal počítač skromně.

"Takže je samozřejmě prodávají kus za menší jmění. Ale největší přepych ze všech je služebnictvo - což si oni nemohou dovolit, když je jich tak málo."

"To je pravda," připustil Fess, "ale na každého z nich připadají tři roboti. Takže o služebnictvo nouzi nemají."

"To musí být báječný život," povzdechl si Whitey, "pokud člověk nemá nic proti tomu usadit se."

"A nevádí mu trčet uprostřed ničeho," dodala Sam.

"Planetoida je poněkud ponurá," připustil Fess.

"Planetoida?" Lona se zamračila. "Myslela jsem si, že Maxima je planeta?"

"Kdyby obíhala kolem planety, počítala by se za menší měsíc," odpověděl Fess. "Ale jelikož je umístěna v Siriově pásu asteroidů, může být označována jen jako největší z nich."

Whitey se zamračil. "Nemá atmosféru."

"Žádné stromy ani trávu," zamumlal Dar.

"Je jen osm celých sedm světelných let od Terry!" zasnila se Lona.

Dar vytřeštil oči. "Tobě se to místo líbí?"

"Je to prakticky ráj!" vydechla Lona. "Člověk tam jenom navrhuje počítače, válí se v přepychu a na víkend si může odskočit na Terru! Kde to mám podepsat?"

"Imigrace je naprosto volná," řekl Fess pomalu, "ale přichází tam jen velice málo lidí. Pro chudé je to tam peklo - a jen opravdu skvělý kybernetik je schopen vydělat si tam peníze."

"To beru!" odpověděla Lona. "Jak se tam dostanu?"

"To je zkouška," řekl Fess. "Přijmou vás - pokud máte na to se tam dostat."

"Dědečku!" Lona se otočila k Whiteyovi. "Čeká tě u tvých nakladatelů hodně šeků?"

Whitey pokrčil rameny. "Můžeš mít ten kosmotraktor, až ho nebudeme potřebovat, zlato - ale nejprve je zde ta maličkost se zachráněním demokracie."

"Tak honem, ať už to máme za sebou!" Lona se obrátila zpátky ke konzole. "Tohle je skutečně důležité! Už jsi našel nějakou velkou loď, elektrické očko?"

"Zatímco jsme mluvili, lokalizoval jsem dopravní loď San Martin," odpověděl Fess. "Blíží se k nám nad rovinou ekliptiky směrem od Ganymedu a proletí pouhých sto třicet sedm kilometrů od nás."

"Tak jdeme na to!" Lona popadla bezpečnostní pásy a zapnula si je. "Připoutejte se všichni!"

Odpovědělo jí sborové cvaknutí. Zašklebila se na řídící pult, pak se zamračila na blikající červené světélko a podívala se přes rameno na otce Marka. "Poslyšte, otče, já vím, že se spoléháte na svatého Kryštofa a podobně - ale mohl byste se prosím připoutat?"

Monolit dopravní lodě majestátně vplul do věčného rána, jeho před se ztrácela v naprosté černi stínu čnicího velitelského můstku. Z pásu asteroidů k němu vystřelilo drobné smítko, lesknoucí se v paprscích slunce. Vzápětí zase zmizelo pod břichem obludy, kde se magnetickým polem svých cívek přichytilo jako štítovec na žraloka.

Uvnitř se Dar zeptal: "Nemohli by zachytit naše magnetické pole?"

"Mohli." Lona pokrčila rameny. "Ale proč by po něm pátrali?" Vypnula motory.

"Nepřipadá mi to tak docela etické," zabručel otec Marco. "Takhle se vozit zadarmo."

"S tím se netrapte, otče," uklidnil ho Whitey. "Já vlastním akcie téhle dopravní společnosti."

Kapitola 10

Dopravní kosmická loď San Martin se snášela ke svému přístavišti v Mare Serenitatis. Když prolétala nad temnou stranou, odlepil se od jejího břicha drobeček, který začal padat na lunární povrch se zrychlením odpovídajícím příslušné přitažlivosti. Ve stínu se od něj neodrazil jediný paprsek světla, který by mohl vzbudit zájem případného pozorovatele, a i kdyby ho někdo zahlédl na obrazovce detektoru, patrně by si pomyslel, že se jedná jen o další meteorit polapený měsíční přitažlivostí, jenž se zrovna chystá vyhloubit další kráter na zjizvené tváři staříckého satelitu. Dopadl skoro na povrch, tak nízko, že se ocitl pod sítí detektorů, a pak se rozletěl nad členitou krajinou.

Uvnitř jeho kabiny se Lona zeptala: "Bylo tohle to, co nazýváš 'stresovou situací'?"

"Vůbec ne," ujistil ji Fess. "Tohle je jednoduchá záležitost přizpůsobení naší dráhy pomocí korekčních trysek s ohledem na nerovnosti terénu pod námi snímaného senzory. Při této nízké rychlosti mám vždycky několik milisekund času, abych zareagoval."

"Je to procházka růžovým sadem, co? Myslím, že o tohle by ses měl i nadále raději postarat sám."

"Jak si mademoiselle přeje," zamumlal Fess.

Když se na obzoru objevila blikající světla kosmodromu, přistál. Kosmotraktor se s unaveným, vděčným zasténáním motorů snesl do prachu ve stínu mohutného skalního útesu.

"Zaznamenal jsem v tom výchozu poklop vzduchové propusti," oznámil jim Fess. "Ve skřínce pod řídicím pultem je elektronické nářadí; dokáže někdo z vás přemostit automatické kontrolní zařízení na průchodu tak, aby ostraha kosmodromu nevěděla, že byl použit?"

"Levou rukou," ujistila ho Lona. "Kde budeš, když budeme pryč?"

"Ve stínu valu nějakého vzdáleného kráteru," odpověděl Fess. "Budu se pohybovat se stínem. Vedle elektronického nářadí najdete vysílačku velikosti vhodné do kapsy. Když stisknete její tlačítko, odešlete mi kódovaný signál. Jakmile ho obdržím, určím z vektoru a amplitudy vaši polohu a přiletím s lodí za vámi."

Lona otevřela skříň, vytáhla brašnu s elektronickým nářadím a hodila zmíněnou vysílačku Whiteyovi. Chytil ji a strčil si ji do kapsy ve svém opasku. "Jaký má dosah?"

"Tisíc kilometrů," odpověděl Fess. "Když zavoláte z kosmodromu Serenitas, uslyším vás."

"A co když budeme volat z Terry?"

"Pak budete muset odeslat signál prostřednictvím silnějšího vysílače."

"Nemůžeme žádat stoprocentní záruku." Otec Marco se zvedl a obrátil se ke svým společníkům. "Myslím, že si dokážu vzpomenout, kde jsem nechal svůj skafandr."

"Ve skříni vedle nich jsou láhve s tlakovým vzduchem," poznamenal Fess.

"Díky za všechnu pomoc." Lona zahrnala ostatní členy posádky na záda. "Kdyby někdo klepal, zatímco tu nebudeme..."

"Nepustím ho dovnitř," ujistil ji Fess.

Vedle dveří vzduchové propusti byl umístěn panel s tlačítky. Lona vytáhla šroubovák, zvolila patřičný nástavec a přiložila ho k hlavě šroubu. Šroubovák dvakrát zavrňel a Lona sejmula kryt a podala ho Darovi. Dar se díval, jak odstříhává několik přívodů.

Nad jejich hlavami se čtyřmetrový parabolický disk se sténáním otočil o několik stupňů a pak znehybněl.

Lona uskočila, jako by ji někdo bodl. Dar se jí nedivil; sám měl co dělat, aby nepustil kryt. Přál si, aby to mohl udělat; potom by neslyšel ječení antény, které do jeho skafandru pronikalo jeho propojovacími dráty.

Whitey se naklonil a dotkl se svou helmou Loniny. Asi po minutě dívka přikývla a zachmuřeně se vrátila k propusti.

Vzala kryt z Darových rukou a vrátila ho na místo. Potom stiskla tlačítko a dveře se pomalu otevřely. Pokynula Darovi, aby vstoupil dovnitř. Ostatní ho následovali; Lona vešla jako poslední. Whitey se dotkl plošky na zdi a dveře se za nimi zavřely. Dar nervózně čekal. Nakonec se otevřely vnitřní dveře. Prošel jimi do tmy, odjistil uzávěr své helmy a sklopil ji dozadu. Pak svítilna ve Whiteyově ruce zazářila do tmy, on se otočil a uviděl Lonu, jak si sundává helmu, a otce Marka, který zavíral dveře vzduchové propusti.

"Co uděláme s tím přemostěním?" zeptal se Dar.

"Necháme ho tam." Lona pokrčila rameny. "S tím se nedá nic dělat."

"Ochranka všechny průchody pravidelně kontroluje." Sam v sobě nezapřela úředníka. "Nejpozději za několik dní ho objeví."

"To sice není zrovna povzbudivé pomyšlení, ale člověku to uklidní svědomí. Co jsi udělala, aby se radarová anténa

obrátila, Lono?"

"Nic," odpověděl Whitey. "Ta anténa přenášela komerční 3DT program na satelity Terry. Když odvysílala, co měla, na jeden satelit, zamířila se na další a začala vysílat znovu od začátku."

"3DT?" Dar se zamračil. "Proč ji vysílají z měsíce?"

"Přece proto, že na měsíci programy vznikají, ty má svatá prostoto!" odfrkla si Sam.

Whitey přikývl. "Dostatečný počet ateliérů pro výrobu nových programů pro sto dvacet kanálů, pro dvacet šest základních kultur zabírá spoustu prostoru - a neustále se točí nové věci. Ve větších městech pro ně už jednoduše není dost místa, takže se produkční společnosti jedna po druhé přestěhovaly tady na Lunu, kde jsou pozemky velice levné. V současné době se kompletní zábavní průmysl pro celé MDV nachází na měsíci."

"Někteří tvrdí, že sem stejně patřil odjakživa," zabručela Lona.

"Aha." Dar se zamyslel. "Takže vaše vydavatelství jsou tu také?"

"Ne, knižní průmysl zůstal na Teře."

"Aha." Dar se rozhlédl po nahrubo vyhloubené chodbě zjizvené stopami po laserovém razícím štítu. "No, tady toho moc nenaděláme, že? Chci říct, naším dalším krokem by mělo být chytit raketoplán na Terru."

"Špatně." Whitey zavrtěl hlavou. "Ten prospektor z asteroidů už v tuto chvíli přezpíval Solární patrole celou operu. Každý hlídač na měsíci bude mít v paměti naše podobizny. Nejprve si musíme opatřit nějakou náhradní identitu, nemluvě ani o převlecích."

Dar pocítil svíravý tlak kolem žaludku. "Měl jsem vědět, že to nebude nic přímočarého a jednoduchého."

"Ne na Teře," souhlasila Sam, "a na měsíci je to stejně špatné." Obrátila se na Whiteye. "Jaké převleky jste měl na mysli?"

"Prozatím žádné." Whitey se začal soukat ze skafandru. "Proto doporučuji, abychom odložili tyhle obleky a našli si nějakou skrýš, kde bychom se nad tím mohli zamyslet."

Whitey sice před starým prospektorem vyprázdnil peněženku - ale měl ještě jednu schovanou v opasku. Krátká zastávka v obchodním domě vyústila v stylizovanou paruku a průsvitné šaty pro Sam, trochu barvy na vlasy, volné kalhoty a tuniku pro Lonu, a konečně více barvy na vlasy a seriózně vyhlížející obleky pro muže. Přiměřeně delší zastávka na toaletách pak vedla k pozoruhodným změnám v jejich zjevu.

Whitey si je seřadil na chodbě, prohlédl si je a přikývl. "Ujde to. Možná jen tak tak, ale ujde to. Takže, je pravděpodobné, že vaše otisky jsou někde v kartotéce - aha, vy to víte jistě, Dare? No dobře, vy ostatní také neriskujte. Nenechávejte nikde své otisky prstů. Neďte se ani do ničeho, co by mohlo snímat vaše sítnice - žádná kukátka v zábavních galeriích, okuláry prohlížečů 3DT nebo optoskopy. Pochopili? Dobře. Protože teď jste v počítačové síti Velké safírové, přátelé, a každý váš krok je podroben monitorování počítače napojeného na terranskou ústřednu."

"Je to skutečně tak zlé?" zeptal se Dar.

"Ještě horší," přisvědčila Sam.

Whitey znovu přikývl. "Nedělejte si iluze, přátelé. Naše šance svobodně se odsud dostat na kolonizované planety jsou ještě o něco horší než šance dinosaura zamrzlého v ledovci. Jenom doufám, že ta hra za to stojí. Dobře - od této chvíle jsme produkční tým na volné noze, který hledá práci. Všechno, co o vás řeknu, prostě jen potvrďte a netvařte se překvapeně. To se týká i vašich jmen; co nejdříve vám vymyslím nová. Přípraveni? Pochodem v chod!"

'Pochod' je dovedl k šest metrů vysoké fasádě vytesané z lunární skály a ozdobené skromným leskem, který pocházel z velkého bohatství a slov: 'Západní produkční, a.s.' vytesaných nade dveřmi a vyložených platinou.

"Tady je jen produkce," vysvětlil Whitey. "Vyrábí se tady většina zábavy pro jeden z anglofonních kanálů."

Jak procházeli dveřmi, Dara se zmocnila osudová jistota, že váha, výška, stavba a barva každé osoby byla zaregistrována v počítači někde hluboko v útrobách komplexu, kde se porovnává s popisy všech známých kriminálů, kteří by mohli mít nepřátelské záměry vůči ZP. Skoro to stačilo k tomu, aby se obrátil na patě a pokusil se unést nejbližší odlétající kosmickou loď.

Co nedokázal vchod, dokázala téměř chodba. Ano, koberec byl tlustý a výzdoba skvělá; v tom žádný problém nebyl. Ten představovali tři uniformovaní strážníci, dva androidi a pět kamer, z nichž každý jako by se díval přímo na něj. Dar se zastavil a polkl něco, o čem doufal, že to nebylo srdce.

Ale Whitey kráčet dál, sebevědomý a nonšalantní; zkrátka působil dojmem obyčejného každodenního plutokrata.

"Mohu vám něčím posloužit, občane?" zeptal se první strážný s dokonalou neosobní zdvořilostí.

"Díky, občane. Jmenuji se Tambourin a rád bych navštívil pana Stroganoffa."

"Máte sjednanou sch...?" začal strážný podle svého zvyku. Náhle však zavřel ústa a chvíli na Whiteye mřky zíral.

Potom řekl: "Samozřejmě, pane Tambourine." Obrátil se, aby něco zamumlal do odstíněného komunikátoru, počkal, pak zase něco zamumlal. Z komunikátoru se ozvalo potěšené zavýsknutí. Strážný chvíli poslouchal, přikývl a obrátil se zpátky k Whiteyovi. "Bude tady během několika minut, pane Tambourine. Omlouvám se za to zdržení, ale -"

"Samozřejmě." Whitey se shovívavě usmál. "Nevěděl, že přijdu - ale já vlastně také ne. Jsme staří přátelé, chápete."

"Dokonale." Strážný byl rozhodně dobrý lhář. "Kdybyste se mohl obtěžovat do haly, pane Tambourine...?"

Whitey se na něj blahosklonně usmál, přikývl a pak se obrátil ke svému 'týmu'. "Pojďme, děti." Otočil se a vyrazil k velkým vnitřním dveřím.

Dar mohl docela dobře slyšet, jak se Sam cestou ježí.

Android jim otevřel dveře a lehce se uklonil, když Whitey procházel kolem něj. Tentokrát Dar neměl pocit, že je sledován. Všechny ty věci zvýšily jeho mínění o Whiteyovi skoro až ke hvězdám.

Vstoupili do světa sybaritského přepychu - parketové zdi s velkými, nevyzpytatelnými malbami, které skoro křičely:

"UMĚNÍ!" obklopovala křesla, jež se pod člověkem, který do nich usedl, doslova roztápěla, koberec tak tlustý, že musel mít vlastní tep, a vkusně skorooblečená hosteska, která se poklonila a zapředla: "Osvěžení, občane?"

Ještě před měsícem by ji Dar popadl a sehrál tu nejdivočejší scénu zvířecí vášně, jaká kdy byla zaznamenána (což by bezpochyby byla). Ale teď, s Lonou ve stejné místnosti, se mu dívka zdála jen zajímavá. "Ano, něco k pití. Nic příliš stimulujícího."

Když mu podala nápoj, opatrně upil - a pohled jeho vytřeštěných očí zaplavila euforie/extáze/vzrušení/nirvána explodující ve stuhu, které ovinuly jeho mozek. Okamžik zůstal stát bez hnutí, pak si delikátně odkašlal do dlaně a pít zase odložil. Měl zkušenost s wolmarským trubkovým kořením z občasných prérijních požárů, takže poznal sedativum, když na nějaké narazil. Ta dáma ho zjevně vzala za slovo; napadlo ho, jestli nevědomky nevyslovil nějaké tajné heslo. Pak do haly vtrhl muž středně velké postavy a obrovské osobnosti. "Tambourine! Ty čertovský starý ničemo! Vítej zpátky!"

Whitey vstal právě včas, aby byl skoro smeten jeho dynamickým nadšením. Všechno, co ho v příštích okamžicích drželo na nohou, bylo Stroganoffovo medvědí objetí. V uších mu přitom burácel jeho smích.

Pak Stroganoff Whiteye pustil na vzdálenost paže. Šklebil se od ucha k uchu. "Nech mě, abych si tě prohlédl, můj starý marnotratný synu! ...Ani o den! Deset let, a on nezestárl ani o vrásku!"

"No, byl jsem dost starý, už když jsme se viděli posledně." Whitey poplácal Stroganoffa po rameni. "Pořád stejně pevné svaly, co? Také si nevedeš zrovna špatně, Davide!"

"Ne, od té doby, co mi dali nový žaludek, nevedu. Ale zapomínám na dobré vychování. Těší mne, že se s vámi setkávám, lidi. Jsem David Stroganoff. Kdo jsou tví přátelé, Tode?"

"Ehm, tohle je Fulva Vulpes." Whitey ukázal na Lonu, jejíž oči prozrazovaly jen velice lehké překvapení. "Je to moje asistentka režie a vedoucí střihu."

Stroganoff pozvedl obočí. "Neobvyklá kombinace." Stiskl Loně ruku. "Musíte být velice dobrá přes počítače." Tentokrát na Loně překvapení bylo vidět. Tázavě se podívala na Whiteye. Stroganoff se zasmál. "A kdo je tahle kouzelná žena?"

Sam na lichotku odpověděla jen nevraživým pohledem, který jí ze strany Stroganoffa vynesl jen další příval šarmu.

"Člověk si má dávat pozor, aby jeho komplimenty nepřeháněly, co? Věřte mi, že ten můj byl upřímný. Čím je, Tode - tvoje vedoucí výrobní skupiny?"

"Pokud něco přijde úřední poštou a je na tom otisk kopyta úředního šimla, poradím si s tím," odpověděla Sam ostrážitě.

"Je to vedoucí výrobní skupiny! A vy, občane?"

"Coburn Helith, průzkum a vývoj scénářů. To je ten, který přišel s myšlenkou svázat mé verše do příběhů, Dave."

"Tod moc mluví." Otec Marco potřásl Stroganoffovi rukou, aniž přitom mrkl okem. "Ve své práci vycházím ze základních mytických struktur - což ovšem znamená, že mi dělá potíže myslet komerčně."

"S tím se netrapte - ještě se nezrodil jediný mýtus, který by se nedal zprofanovat," odpověděl Stroganoff s dokonale nehybnou tváří. Pak se obrátil k Darovi. "A tenhle mladík, Tode?"

"Perry Tetic - pro nás mladé 'Pa'. On je tím zprofanovatelem, o kterém jsi zrovna mluvil." Whitey se očividně snažil plout s proudem. "Komeracionalizátor. Je velice dobrý v převádění těch nejabstraktnějších myšlenek ve slova, kterým dokáže porozumět i průměrný tupec."

"Ach tak." Stroganoff potřásl Darovi pravicí s ostrážitým zájmem. "Doufejme, že si najdeme čas trochu si poklábosit, Perry. Mne samotného tyhle věci dost zajímají."

"Určitě ano." Dar si byl jist, že by byl schopen svůj díl konverzace na toto téma zastat; každý, kdo prošel Chollyho cirriculumem by byl. Alespoň že mu Whitey přidělil roli, o níž něco věděl - a když se nad tím tak zamyslel, uvědomil si, že totéž udělal i s ostatními.

"...trochu pozadu za současným stavem techniky," říkala právě Lona. "Mohu se podívat, jak vypadá vaše střížna?"

"Samozřejmě, samozřejmě! Provedu vás po celé budově. Naši první zastávkou bude ateliér číslo deset - jen si na chvíli odskočím a ujistím se, že všechno jde hladce. Prosím tudy!"

Vykročil, s Whiteyem po boku, a ostatní je následovali. Zabočili do chodby, která ústila z haly. Whitey se Stroganoffem neustali v rozhovoru ani na okamžik.

"Tak ty sis dal dohromady svou vlastní výrobní skupinu, co, Tode? Jsem rád, že sis vzal k srdci má slova o tom, že by ses měl vrhnout na výrobu filmů - ale nečekal jsem, že si na to najdeš vlastní lidi."

"To je jediný způsob, jak jsem ochotný to dělat, Dave." Whitey potřásl hlavou a vysunul bradu. "Chci všechno řídit osobně. Kromě toho, možná sis všiml, že nám chybí producent."

"Jo, to mi neuniklo." Stroganoff se zašklebil jako hladový žralok. "Má to být nabídka, Tode?"

"A co bys ještě chtěl - nasadit palečnice?"

"Vždycky dokonalý diplomat. Viš, že nedokážu odolat příležitosti být u něčeho tak dobrého - ale potřebuješ i finanční podporu. Nemůžeš být přece takový blázen, aby ses něco takového pokoušel hradit sám."

"No, nedá se říct, že bych byl pověstný svou šetrností." Whitey se zašklebil. "Ale tak daleko jsem ještě nezašel."

"On že není šetrný, ty má svatá Asteroido," zamumlala Lona. "Má v Bance Terry dost, aby si koupil menší planetu - plně vyvinutou!"

Tohle byla dobrá příležitost sblížit se s ní. Dar se k ní přitočil a zašeptal. "Vypadá to, že jsou staří přátelé. Jak to, že mu Stroganoff říká 'Tode'?"

"Protože o 'Whiteyovi' neví," zamumlala Lona. "Mimo hospody o něm neví nikdo."

Tak. To také vysvětlovalo ta bezpečnostní opatření, ze kterých Dara málem ranila mrtvice. Měl za to, že jim Whitey přivodí užitím svého skutečného jména jistou zkázu - ale nikdo, kdo by na Falstaffu mohl Canisu Destinovi říct, že Daru Mandrovi pomáhal Whitey Víno, nevěděl, že se jedná o Toda Tambourina. Takže nejlepším alias pro něj bylo jeho

vlastní jméno.

"Tudy." Stroganoff otevřel dveře, které vypadaly jako vstup do velké vzduchové propusti. "Ateliér deset." Když se Sam protahovala kolem, dodal. "Obávám se, že jsem přeslechl vaše jméno, občanko."

"Jmenuje se Osi Snipeová," zavolal na něj Whitey přes rameno a Sam se přinutila k rychlému pousmání a potřesení rukou.

Vstoupili do chaosu. Darův první zmatený dojem byl, že kolem bezcílně pobíhají tisíce lidí, dělají nesmyslné věci a pokřikují přitom na sebe v podivném žargonu. Ale po několika minutách začal chápat smysl toho všeho. Ve skutečnosti tam nebylo tisíce lidí - spíše tři tucty. A doopravdy se nepohybovali příliš rychle - to jen že se jich pohybovalo tolik tolika různými směry, až se zdálo, že bezcílně pobíhají. Vybral si jednu ženu a chvíli ji sledoval pohledem. Jezdila na vyvýšené plošině upevněné na štíhlém teleskopickém sloupu čnicím z tříkolého vozíku a upravovala světla visící nad nimi. Pohybovala se metodicky, skoro plánovaně - vůbec nic chaotického v tom nebylo. Přenesl pohled na jinou osobu a pak ještě na jinou.

"Možná to vypadá trochu zmateně," řekl Stroganoff vedle něj, "ale každý z nich ví, co má dělat, a dělá to."

Dar se na něj podíval a všiml si, že se mračí. "Něco není v pořádku?"

Stroganoff zavrtěl hlavou. "Ne, všechno jde hladce. Vlastně jsme dokonce trochu napřed."

"Tak o co jde?"

"O nic, opravdu." Stroganoff se přinutil k úsměvu. "To jen že mne občas dopaluje falešnost toho všeho."

Dar se zamračil. "Ale vždyť tu pracujete s vymyšlenými příběhy; musejí být falešné!"

"Ano, musí." Stroganoff se kousl do rtu. "Ale v historických knihách je spousta skutečně skvělých příběhů."

Jeho slova zněla Darovi povědomě; najednou měl skoro pocit, že je zpátky v Chollyho hospodě. Odkáslal si, aby se zbavil náhlé nervozity. "To zní skoro jako vzdělávání."

"Pst!" zasyčel Stroganoff a přiložil si ukazováček na rty. Pokradmu se rozhlédl a pak si ulehčeně oddechl. "Díky bohu! Nikdo vás neslyšel!"

"Proč?" Dar vytřeštil oči. "Co je špatného na vzdělávání?"

"Tak buďte už zticha člověče, ano?" Stroganoff se znovu rozhlédl. "Neodvažujte se tady to slovo ještě jednou vyslovit!"

"Proč? Co se děje se... ehm... hm... však víte!"

"Děje se s ním to, že má nízkou sledovanost," vysvětlil mu Stroganoff tlumeným hlasem. "Ten druh programu nikdy nepřitahoval víc než hrstku diváků."

"Ano, ale je to hrstka ze všech lidí v terranském vesmíru! Hrstka z půl druhého bilionu!"

"Takže 'hrstka' znamená možná miliardu lidí. Ano, já vím." Stroganoff přikývl. "Ale nikdy to nepochopí lidé, kteří řídí tuhle společnost. Všechno, co je zajímavé, že za populárnější podívanou mohou žádat vyšší ceny."

"Aha." Dar se zamračil. "Proto se neodvažujete udělat nic vzdě... ehm... hlubšího, protože by vám neschválili scénář." Stroganoff přikývl. "Tak nějak by se to dalo říct v kostce, ano."

"A vám se to nelíbí?"

Stroganoff zaváhal, potom zavrtěl hlavou.

"Takže vám se vaše práce nelíbí?"

"Ale ano, líbí se mi." Stroganoff se rozhlédl. "Stále v ní zůstalo dost svěžesti, něco z toho kouzla, které jsem v ní viděl, když jsem byl dítě. A je vzrušující dávat dohromady příběh, přestože je velice triviální. Jenom... no, někdy mě to dopaluje."

"Ale proč?"

"Protože bych chtěl vzdělávat." Stroganoff se podíval na Dara s jemným, unaveným úsměvem. "Nejen několik dychtivých žáků ve třídě - ale celé velké masy diváků, miliardy lidí, které to nezajímá, kteří se nechtějí učit ta 'bezvýznamná' fakta o Sokratovi a Descartovi, o Šimonovi z Montfortu a Magna chartě."

"Já si myslím, že vědět o Magna chartě je důležité pro všechny občany v demokracii," řekl Dar trochu stísněně.

"Alespoň má-li jim ta demokracie vydržet..."

"Jestli," řekl Stroganoff s kyselým úsměvem. "Jen se podívejte kolem sebe."

Dar polkl. "Myslím, že jste uhodil hřebíček na hlavičku."

"Já vím, že ano." Stroganoff vzhlédl ke světlům ve zmeti nosníků a trubek, díval se na ně, ale neviděl je. "A vím také, že 3DT by byla skvělá věc k vzdělávání - mohla by lidi učit, ale podávat jim to vizuálně zajímavě, takže by se na to museli dívat navzdory svému přesvědčení. Nejen vyprávět jim o Waterloo - ukázat jim ho, skutečné místo, jak vypadá dnes a jak vypadalo tehdy. Potom jim ukázat bitvu, znovu ji sehrát, zabrat ji shora, aby viděli, jak Wellington a Napoleon přesouvají svá vojska..." Zmlkl, ponořen ve svých myšlenkách, zasněný výraz v očích.

"Tak moment!" Dar namířil na producenta ukazováček. "Já tu bitvu viděl! Na starém 3DT programu! Útok a koně cválající po cestě - pak záběr shora, jak se mísí s Napoleonovými vojsky, ale zatímco jste se na to díval, slyšel jste, jak Wellington vysvětluje svou strategii..."

"Jste si jist, že jste to nečetl někde v knize?"

"To ano, ale nechápal jsem to, dokud jsem neuviděl ten program! Jozefinin budoár, tak se to jmenovalo!"

"Máte pravdu." Stroganoff pohyboval ústy, jako by kousal do něčeho hořkého. "Překvapuje mne, že jste dost starý, abyste to mohl pamatovat."

"Byl jsem tenkrát na, ehm, hraniční planetě. Vzpomínám si, že to byla z větší části poměrně odvážná verze Napoleonova osobního života - ale byla v tom i bitva u Waterloo."

"Ano, já vím. Já to natočil." Stroganoff se usmál na celý ateliér. "Nebylo v tom mnoho vzdělávání - ale nějaké přece. To stačí."

"Proč jste se nedal na výrobu vzdělávacích programů?" zeptal se Dar tiše. Stroganoff rozmrzle pokrčil rameny. "Udělal jsem to, hned po vysoké škole. Ale oni trvali na tom, aby všechno bylo nezáživné a suché. Prohlašovali, že to studenti nebudou brát vážně, když to bude příliš zábavné - a měli výsledky výzkumů, které to potvrzovaly. Jakkoliv zvláštní se to může zdát, většina lidí nemá důvěru ve vzdělání, když není nudné - a proto zasahuje jen velice málo lidí."

"Povětšinou ty, kteří by se vzdělávali stejně?"

Stroganoff přikývl. "Čtoucí menšinu. Ano. Jsou to báječní lidé, ale nejsou to ti, kteří mu působí starosti, ne ti, kteří ohrožují demokracii."

Dar přikývl. "Vy chcete obsáhnout ty, kteří se učit nechtějí."

"Správně." Stroganoff zavřel oči. "Ne že by to bylo k něčemu dobré, samozřejmě. Možná kdybych s tím začal už před sto lety..."

"Nemohlo by to být tak špatné." Dar se zamračil. "Myslel jsem, že demokracie musí projít úpadkem, než se zhroutí docela."

"Ano?"

"Ale k žádnému nedochází!" Dar rozhodil rukama a ohnul prsty jako pařáty. "Kde jsou orgie? Kde je propadlost sexu? Kde jsou dekadentní aristokraté?"

"V newyorské enklávě MDV." Stroganoff ho obdařil suchým úsměvem. "Viděl jste je? Je na tom zvláštní, že..."

"No dobře. Ale co orgie?"

"Po těch jste pátral zvlášť pozorně, že ano? Nu, netrapte se tím - nemusí tu být. Kolik si myslíte, že viděl orgií průměrný římský kramář? Všimněte si dekadence v drobnostech - lidí, kteří se neobtěžují volit, protože všichni kandidáti jsou stejně jeden jako druhý. Lidí, kteří mají za to, že vládě jen prospěje, když s ní někdo pořádně zatočí, pokud to negativně neovlivní přísun jejich oblíbených euforik. Lidí, kteří si myslí, že mluvit o politice je známka špatného vkusu. Tohle je ta dekadence, která zabíjí demokracii."

"A u jejich počátků je nedostatek vědomostí," řekl Dar.

"Ne ve všech případech." Stroganoff se zamračil, pak přikývl. "Ale v mnoha. Ano. V mnoha."

"Slyšel jste někdy o Charlesu T. Barmanovi?" zeptal se Dar opatrně.

"O tom samorostlém učiteli?" Stroganoff se zašklebil. "Jo, slyšel jsem o něm. Dokonce jsem četl i jeho základní knihu. Ano, sledoval jsem jeho kariéru s velkým zájmem. S velkým zájmem. Ano." Podíval se na Dara a v očích se mu zablesklo. "Pokud vím, nikdy ho nechytily."

"Ne," odpověděl Dar uvážlivě, "nikdy."

Dar se napil a přes okraj sklenice se zamračil na Lonu. "Co tam vlastně dělá?"

"Tvoří," odpověděla Lona.

"Tak dlouho?"

"Dlouho?" Lona se nevesele usmála. "Vždyť je to teprve šest hodin."

"To vážně trvá tak dlouho, upravit jeden z těch - jak to Stroganoff nazýval...?"

"Seriál," připomněla mu Lona.

"Jo, jeden z nich."

"Skončil s tím před třemi hodinami." Lona se napila. "Stroganoff potřeboval ještě scénář pro první program."

"Ale vždyť jen mluví do diktafonu! Jak mu může jednohodinový scénář trvat více než hodinu?"

"Ten čas potřebuje na přemýšlení, ne na mluvení. A nezapomínej, že to má být ve verších. To je také jediný důvod, proč se Stroganoffovi podařilo přesvědčit ZP, aby to udělali - protože je to 3DT seriál poezie Toda Tambourina."

"A dělat básně vyžaduje spoustu času," řekl otec Marco jemně. "Vlastně vůbec nechápu, jak dokáže vytvořit plnou hodinu poezie do zítřka do deseti hodin."

"Ach, s verši on si poradí." Lona se zadívala k zavřeným dveřím do ložnice, které skrývaly Whiteye. "Poezii může tvořit bez přestání - ale to si nedělá starosti s kvalitou. Teď musí své verše vypilovat."

"A co když na něj přijde inspirace?" zeptal se otec Marco klidně.

"Potom," řekla Lona zlověstně, "tu možná ztvrdneme celý týden."

"No dobře." Dar vstal a odešel k baromatu, aby si nechal dolít. "Alespoň nám poskytl hezkou čekárnu." Rozhlédl se po obývacím pokoji luxusního hotelového apartmá. "Když o tom tak přemýšlím, doufám, že na něj ta inspirace přijde..."

Dar si vágně vzpomínal, že je otec Marco zahnal do jejich ložnic a při tom mumlal něco v tom smyslu, že zítra musí brzy vstávat, ale bylo to velice nejasné; jako by se se západem slunce přivalila nějaká zlotřilá mlha, mající svůj původ v terranském pití. Probudil se s pachuť v ústech, pulzující bolestí ve spáncích a akutní přecitlivělostí na hluk. Dopadl zpátky na polštář, ale spánek se odmítl vrátit. Nakonec rezignoval na skutečnost, že se cítí, jako by polkl všechny hříchy světa - ačkoliv nechápal, jak by to se svým, v tuto chvíli velice choulostivým žaludkem dokázal - a pomalu, velice opatrně spustil nohy přes okraj postele na zem. Sevřel si hlavu do dlaní a počkal, až se místnost kolem něj přestane točit, přičemž zhluboka dýchal a snažil se udržet svůj žaludek na uzdě. Nakonec se mu to alespoň částečně podařilo a on se nejistě postavil. Pak se opřel o zeď, lapal po dechu jako ryba na suchu a čekal, až se předměty kolem něj opět stabilizují. Tentokrát čekal déle, ale pomohlo to, takže se mu po chvíli podařilo dovrávorat do obývacího pokoje.

Světlo bylo díky bohu omezeno na kalnou zář ze stropu, ale ozývala se odtamtud kakofonie hlasů. Zvláštní, další bolesti hlavy mu už nepůsobila - a co bylo ještě zvláštnější, v místnosti byla jen jediná osoba.

Tou osobou byl Whitey natažený na lehátku a s podivným leskem v očích. Zaregistroval Dara, kývl hlavou jeho

směrem a pak pozvedl sklenici plnou husté, nahnědlé kapaliny. Dar ji roztřeseně nahmatal, uchopil a vypil její obsah jediným mohutným douškem. Vzápětí mu oči vylezly z důlků a jeho žaludek se jedinkrát bouřlivě vzdmut. Spolkl to a vydechl: "Pane na nebi! Co to bylo?"

"Patentní protikocovinový přípravek strýčka Whiteye," odpověděl Whitey. "Neptejte se, z čeho se skládá." "Nebudu," odpověděl Dar vroucně. Doklopýtal k druhému lehátku a klesl do něj. "Jak jste věděl, že to budu potřebovat?"

"Uprostřed 'noci' jsem sem nahlédl a viděl jsem, že jste na půl cestě." Whitey se zašklebil. "Byl jste jako benzín." Dar se zamračil. "Benzín?"

"Pořádně natankovaný," vysvětlil Whitey.

Darovou myslí proplula letmá vzpomínka na Whiteyův bledý obličej, který na něj upřeně hleděl. "Ach ano. Něco si vzpomínám." Zamračil se a poněkud nejistě se zasmál. "Jo, vy jste... ne, to musel být sen."

"Nebyl. Proč si myslíte, že byl?"

"Protože jste se ptal... a já vám řekl..." Dar ztěžka polkl. "Ne. Byl to sen."

"Ptal jsem se na co? Odpověděl jste mi co?"

"No - o mém poslání. Co budu dělat na Teře."

"To nebyl sen," ujistil ho Whitey. "A načasoval jsem to dobře. In vino veritas."

"Ve víně je pravda?" Dar zděšeně vytřeštil oči.

Whitey přivřel víčka. "Vy dokonce trochu umíte latinsky! Úžasné, v této době a ve vašem věku. Komu se povedlo nalít vám to do hlavy?"

"Mému bývalému šéfovi, barmanovi jménem Cholly. Ale..."

"Hm. To musí být zajímavý muž." Whiteyovy oči už se zase leskly. "Rád bych se s ním někdy setkal."

"Jak to tak vypadá, setkáte se s ním. Nebudete v té záležitosti mít na výběr." Dar polkl. "Co jsem vám řekl?"

"Vy si nevzpomínáte?"

"Že mám zprávu pro potentáty MDV od generála Shacklara - o plánech na převrat..."

Whitey přikývl. "Vzpomínáte si dokonale."

Dar zasténal a svinul se do klubička, rukou si zakryl oči.

Whitey se nad něj sklonil a poplácal ho po rameni. "Neberte si to tak, chlapče - všichni někdy uděláme chybu. Můžete se utěšit alespoň tím, že když už jste neudržel jazyk za zuby, stalo se vám to před přítelem."

"Před přítelem?" Dar ho zpražil pohledem. "Jak si tím teď můžu být jistý?"

"Protože jsem utratil spoustu peněz a vystavil se nemalému nebezpečí, jen abych vám pomohl - a když jsem si vyslechl váš příběh, byl jsem rád, že jsem to udělal. Ne že bych si myslel, že uspějeme, chápejte - ale nemohu přece nechat demokracii padnout bez boje."

Kupodivu, Dar mu věřil. Přes bolest ve své hlavě se zamračil na Whiteye. "Musel jste tušit, že dělám něco, v co sám věříte - když jste vystavil sebe i Lonu takovému riziku."

"Nu ano." Whitey se posadil a zvedl svou sklenici. "Myslel jsem si, že ta hra bude stát za to. Ovšem Lona, to je něco docela jiného. Nenutil jsem ji, aby se přidala. Mohla zůstat, kde byla, a se spoustou peněz - a ona to věděla."

Darovo čelo se nakrabatilo. "Nepřipadá mi jako někdo, kdo má sklon k sebeobětování."

"To není. Ty její řeči o tom, jak se nemůže dočkat, až se bude válet v přepychu a mít spoustu času na zábavu, jsou míněny upřímně - ale ví, že existují i důležitější věci. Třeba mít nabližku někoho, komu na ní doopravdy záleží - a svobodu, bez které je přepych nemyslitelný."

Dar se rozhlédl. "Kde vlastně je?"

Whitey kývl hlavou k zavřeným dveřím. "Koriguje scénář."

"Už je hotový?" Dar se podíval Whiteyovi do očí. "Je dobrý?"

Whitey rozmrzele pokrčil rameny. "Záleží na tom? Dostane vás tam, kam se potřebujete dostat, to je důležité."

Dar měl náhle pocit, že je něco v nepořádku. Vzhlédl. "Co se stalo...? Aha. Ty hlasy ustaly."

"Hlasy? Vy myslíte 3DT?"

"Tak odtud pocházely?" Dar se podíval na displej dveří a uviděl slovo OHROŽENÍ! vznášející se v modrém moři. Hlas říkal: "Shovívavost, občané. Museli jsme přerušit vysílání, abychom vás mohli informovat o spiknutí proti veškerým Mezihvězdným dominiím voličů." Slova se rozpustila do hlavy a ramen vážně vyhlížejícího pohledného staršího muže.

"Tady Sehn Loffer se zprávami přímo z Vnitřní bezpečnosti MDV. Nacházíme se v ohrožení, přátelé občané - v ohrožení zákeřným zlem, které se na nás plazí ze všech stran, aby zardousilo naši demokracii a vysálo krev naší svobody."

"Hrozná próza!" zabručel Whitey.

Dar se na něj podíval a v obličejí byl bledý. "Ale vždyť to je jedna z nejznámějších tváří zpravodajství! Slyší ho po celé Solární soustavě - a FTL loď roznesou ten záznam po všech koloniích během jediného měsíce!"

"Jo. 'Nic se nešíří tak rychle jako sláva.'"

"Tím darebákem může být váš soused, váš přítel, váš spolupracovník," pokračoval Loffer. "Nikdo neví, kde na nás zlo Číhá - protože, přátelé, jsou to telepaté!"

Whitey vytřeštil oči. Dar je vypouil.

"Zákeřní telepaté, chapadla jejichž myšlenek už se plíží, aby ovinula i vaše mozky! Jsou všude, po celých MDV. Jak to víme? Protože naše bezpečnost už měsíc pronásleduje notorického telepata z nejvzdálenějších kolonií až sem na Lunu! Mnohokrát už se málem podařilo ho polapit, ale pokaždé zase uklouzl a skryl se, díky místní pomoci!"

'Místní pomoc' tiše zaklela.

"Kdo by pomáhal prašivému telepatovi?" otázal se Loffer. "Kdo jiný, než jiný telepat? Kamkoliv ta zrůda zamíří, všude nachází pomoc - což znamená, že je po MDV mnoho telepatů, kteří mu pomáhají a tajně pracují na podkopání základů

naší svobody a zničení naší vlády - aby se sami zmocnili moci!"

"Ehm - nevšiml jste si několika trhlin v logice?" zeptal se Dar.

"V logice? Co je to?" Whitey si odfrkl. "Zdá se to být správné, ne? Takže to nejspíš správné bude - nebo ne?"

"Ale odvahu, občané!" Náhle z Loffera přímo sálala klidná síla. "Naše skvělá Solární patrola toho netvora pronásleduje a nedopřeje si odpočinku, dokud ho nedostane!"

"Co to znamená 'právo na spravedlivý soud'?" zeptal se Whitey.

Loffer se se sebevědomým úsměvem rozplynul v moři jasné modři zaplňující obrazovku. Hlas řekl: "Nyní se vrátíme k Ženě kapitána hvězdoletu."

Whitey stiskl tlačítko na opěrce lehátka a obraz se změnil v kolekci ovoce v košíku; nástěnná obrazovka se opět stala pouhým třírozměrným obrazem.

"Ehm - myslím, že reportér by měl být objektivní a mluvit jen o skutečnostech, kterými si je jist," řekl Dar pokusně.

Whitey ho obdařil zvláštním pohledem. "Ne, vy jste ještě nebyl na Teře, že ne?"

"Ale... proč?" vybuchl Dar. "Oznámení, jako bylo tohle, vzbuzují ve veřejnosti paniku! Proč chtějí všechny vyděsit?"

"Něco tuším," zamumlal Whitey, "ale doufám, že se mýlím."

"Je to proto, že si chtějí být absolutně jistí, že mne dopadnou. Ale proč? Copak je vážně tolik ohrožuji? A proč si vlastně myslí, že jsem telepat?"

"Možná si to nemyslí. 'Telepat' je hezké strašidelné slovo, vyvolávající dojem, že někdo špehuje ve vašich nejsoukromějších záležitostech, někdo má velkou, nepřírozenou výhodu, která způsobuje, že se všichni ostatní musejí cítit podřadní - a proto jsou mnohem ochotnější sebrat se a jít ho honit. Užitečné, pokud jim doopravdy jde o to mít jistotu, že vás dopadnou. A co se týče vás jako hrozby - odpověď je, že nemusíte představovat tak velkou hrozbu. Spiklenci mají sklony neriskovat, bez ohledu na to, jak malé riziko ve skutečnosti je. Strana LORDI ve Shromáždění MDV chce omezit individuální lidská práva a ještě nikdy nebyli tak silní. Jejich opozice se rozpadla do tuctu malých skupinek. Pokud existuje nějaký opoziční vůdce, tak je to Tam Urkvane, předseda KOPu - Koalice pro ochranu práv. Přinejmenším je oficiálním mluvčím opozice. Ale 'Koalice' je velice slabá - její členové marní svůj čas politickými třenicemi, místo aby se snažili něco dělat."

"Ale LORDI se přece nesnaží svrhnout vládu celých MDV, nebo ano?"

Whitey pokrčil rameny. "Pokud ano, pak se o tom nešíří - přirozeně. To by byla velezrada, chlapče. Ne, můžete se vsadit, že ať už je za tímto převratem kdokoli, má ústa na zámek a chce mít jistotu, že je ostatní mají také."

Dveře ložnice se otevřely.

"Nu, dosti politiky." Whitey se ve svém lehátku pozvedl a ohlédl se přes rameno. "Ahoj, zlato."

Lona vplula do obývacího pokoje a pohled na ni přiměl Dara k předsevzetí, že zůstane mezi živými. Definitivně se rozhodl, že Whiteyův lék účinkuje. Ale Lona měla v očích podivně skelný výraz, něco jako horečnatý lesk. Byla snad nemocná?

"Říkal jsem ti, že nemusíš čekat, až to dodělám," pokáral ji Whitey zmařeně. "Vrať se do postele, zlato - ještě pořád můžeš stihnout tři hodinky spánku, než se zase vydáme na cestu."

"Jak bych mohla, když mám plnou hlavu tohohle?" Lona mu ukázala hrst papírů.

Whitey je od ní vzal a skoro skromně se na ni usmál. "Takže se ti to líbilo?"

Lona s úsměvem přikývla; vypadala, jako by měla každou chvíli vybuchnout.

Whitey se zašklebil a obrátil se na Dara. Zamával papíry. "První opis. Podívejte se na to a řekněte mi, co si o tom myslíte."

Dar od něj vzal scénář a začal ho zběžně pročítat. Po třetí řádce jeho oči samy zpomalily, začaly po písmenech klouzat rychlostí mluvené řeči, slova mu burácela v hlavě. "Whitey, to je..."

"... úžasné!" vydechl otec Marco, když zvedl oči od poslední stránky. Sam vzhledla od své kopie se zasněným pohledem a jen mlčky přikývla.

"Je to hrubé," zabručel Whitey, tvář nachovou potěšením. "Potřebuje to vypilovat. Hodně."

"Je to mistrovské dílo," zašeptala Sam.

Whitey chvíli seděl mlčky a pak ostře přikývl. "Je to dobré. Ano. Hrubé, ale - je to dobré. Děkuji vám."

Lona mu něžně položila dlaň na rameno. "Je půl desáté, dědečku."

"Jo." Whitey s povzdechem vstal. "Je čas setkat se se Stroganoffem, děti - s Králem zářícího laseru, který za nás půjde do boje s Drakem komerce. Připraveni?"

* * *

Dar nervózně přecházel po chodbě, ruce spojené za zády. "Co tamk čertu dělá - čte jim celý scénář?"

"Uklidněte se, Da... ehm, Perry." Whitey se ve svém křesle protáhl jako kočka u krbu, v ruce sklenici s pitím. "Znamená to, že to jde dobře. Kdyby se šéfům ukázka nelíbila, byl by tady už před půlhodinou."

Dveře se otevřely a dovnitř vkrácel Stroganoff. Scénář držel před sebou, jako by to byl podnos, a v očích měl skelný pohled.

Dar na něj vybafl. "Tak co? Jak zní verdikt? Líbilo se jim to? Koupí to? Co?"

Stroganoff k němu otočil hlavu, ale jeho pohled procházel skrze něj. Otec Marco Dara s konejšivým mumláním odtáhl stranou a Whitey mu sekundoval: "Uklidněte se, Perry. Rozhodování jim bude ještě chvíli trvat... Jak to šlo, Davide?" Stroganoffova hlava se obrátila k Whiteyovi, ale jeho pohledu stále ještě scházela normální ostrost. "Tode... proč jsi mě nevaroval?"

"Nevaroval?" Whitey se zmařil. "Před čím?"

"Před tímhle!" Stroganoff uctivě pozvedl scénář. Naservíroval jsem jim přehled, předpokládanou sledovanost,

minimalizaci nákladů a vliv na zvýšení image společnosti, ale oni tam jen seděli a vypadali znuděně, tak jsem jim začal číst prvních pár řádků, jen tak, aby si vytvořili představu - a nedokázal jsem se zarazit! Prostě jsem četl, až jsem to přečetl celé - a oni mě nepřerušili! Neřekli ani slovo! Oni doopravdy poslouchali!"

Whitey se zašklebil a pohodlně se opřel. "Fajn. Je to hezké, být oceněn."

"Oceněn! Můj bože, Tode, tohle je nejvyšší cena!"

Dar si tiše oddechl. Nakonec se přece jen dostane na Zem.

Když se vraceli do hotelu, smáli se a klábosili, rozjaření triumfem - dokud před Whiteye nepředstoupil důstojně se tvářící majordomus a neřekl: "Pan Tambourin, pane?"

Smích rázem ustal, jako by byl uťat čepelí břitvy. Whitey se obrátil k muži v livreji a zamračil se. "Ano?"

"Čeká tu na vás hovor od pana Horacia Bocella, pane. Velice naléhavě si s vámi přál mluvit."

Na Whiteyově tváři se objevil veselý úšklebek. "Starý Horacio!"

Sam překvapeně vytřeštila oči. Otec Marco zamrkal. Dokonce i Lona se zatvářila zaujatě. Dar se kolem sebe rozhlédl.

Všichni byli připraveni zařídít se podle Whiteye.

Ale majordomus byl neodbytný. "Ehm, pane Tambourine?"

Whitey se ohlédl. "Ano?"

"Skutečně velice naléhal, pane. Personál hotelu by velice ocenil, kdybyste mohl hovor převzít hned, jakmile dorazíte do svého apartmá."

"Dobře. Já vím, jaký umí být Horacio, když 'naléhá'." Z Whiteyova úšklebku číselo zlověstnost. "Nedělejte si starosti, dobrý muži - vezmu si to, jakmile se dostanu nahoru. Můžete oznámit na Terru, že hovor byl přijat." Jak se otáčel, oťřel se rukou o majordomovu; muž se podíval na svou dlaň a pozvedl obočí. "Děkuji vám, pane!"

"Potěšení je na mé straně. Pojďme, věrní!" Whitey znovu vykročil k výtahové šachtě.

Jeho 'věrní' spěchali za ním. "Kdo je Horacio Bocello?" zasyčel Dar.

"Jenom nejbohatší člověk na Teře, hnipouši!" zasyčela Sam v odpověď.

"Což znamená, že také v celé soustavě. Je také oddaný katolík..." řekl otec Marco zamyšleně.

"Ochránce umění - obzvlášť dědečkova," dodala Lona.

Dar ztěžka polkl a vykročil rychleji.

Když Whitey prošel dveřmi, na obrazovce komunikátoru už se hemžilo bílé zrnění a přístroj zuřivě pípal. Whitey stiskl tlačítko 'příjem' a přepínač kamery. Obrazovka se rozjasnila a objevila se na ní hubená, kostnatá podlouhlá tvář s úzkým nosem a planoucíma očima, lemovaná ustupujícími ocelově šedými vlasy. Oči se zaostřily na Whiteye a obličej se zašklebil. "Tambourine, ty starý rošťáku. Kde jsi byl?"

"Ve stovce barů na patnácti planetách, Cello." Whitey mu úšklebek oplatil. "Pokud chceš přesná čísla, budeš mi muset říct, jak dlouho už to je, co jsme se viděli naposled."

"Pět let - je to vůbec možné? Proč jsi nenapsal, ty ničemo?"

"Kup si to ze svého knižního kanálu, žvanile. Jak se vede tvé řiši?"

Bocello pokrčil rameny a na tváři se mu objevil lehký výraz rozmrzelosti. "Tu a tam výhra, tu a tam prohra a pořád roste - vlastně sama od sebe."

Whitey přikývl. "Žádná změna." "Mnohem větší legrace byla tenkrát v Severovýchodním království."

"Já vím." Whitey se nostalgicky usmál a zahleděl se do hloubi minulých dní. "Prohánět se v podomácku vyrobených brněních a šermovat rotangovými meči."

"A na večírky chodit oblečen jako vévoda ze čtrnáctého století. Kromě tebe, samozřejmě. Ty ses nikdy nedokázal rozhodnout, jestli chceš být rytíř, nebo trubadúr."

Dar využil situace, šťuchl do Lony a zašeptal: "O čem to mluví?"

"O hrstce vybraných cvoků," odpověděla mu Lona šeptem. "O nějaké skupině, do které oba patřili, když ještě byli mladí. O víkendech chodili do přírodního parku a tam předstírali, že stále žijí ve středověku."

"Vidíš, a nakonec jsem se rozhodl." Whiteyův úsměv zjihn. "Vybral jsem si trubadúra - a ty jsi nakonec dostal svým rodovým závazkům a stal ses baronem."

"Ano, bez titulu." Bocellova tvář se zachmuřila. "Ale žádná velká legrace to není, Tode." "Někdy člověk musí zapadnout do reality, Cello. Posíláš ještě příspěvky na staré Království?"

Bocello přikývl. "Pořád. Jsem stále členem. Tu a tam se mi podaří utrhnout se alespoň na výroční festival. Měl bys také."

"Dělám to pokaždé, když natrefím na Království. Ale na koloniálních planetách jich ještě moc není, Cello. Podržte si svůj meč, Vaše Milosti - možná ho budete potřebovat."

Bocello okamžitě zobraštil. "Ty sis těch příznaků také všiml, co? Ale já si nemyslím, že zavládne chaos, Tode."

"Ne," přisvědčil Whitey, "právě naopak. Blíží se diktátor, ne vojevůdce. Nemůžeš s tím něco udělat, Cello? Ty, se všemi svými penězi?"

Bocello smutně zavrtěl hlavou. "Politikům jsem se vždycky vysmíval, Tode - a teď už je příliš pozdě." Náhle ho něco napadlo a zamračil se. "Neplánuješ to náhodou zastavit sám, že ne? Postavit se do cesty běžícímu válečnému oři?"

"Romantika je pro mladé, Cello," odpověděl Whitey jemně. "Ne, já jen dostávám moderní nápady, to je vše."

"Ano, slyšel jsem." Bocellov obličej se zkrivil v nezbedném úšklebku. "A líbí se mi! Ztraceně dobrá báseň, Tode! Ztraceně pěkná."

Whitey se zamračil. "Ty máš oči a uši všude, že?"

"Tode!" namítl Bocello dotčeně. "Já přece ZP vlastním - nebo alespoň její padesátiprocentní podíl. Věděli, že je to příliš horké, než aby si s tím poradili sami, tak to co nejrychleji hodili na mě!"

"To ty rozhoduješ, které z mých děl se uskuteční a které ne?"

Dar zatajil dech.

Bocello jen pokrčil rameny. "Co je tady na rozhodování? Podle toho, jak se prodávala tvoje poslední kniha, na první inscenaci Toda Tambourina s největší pravděpodobností prodělat nemůžeme! Jediné, co mě teď zajímá, je, jak rychle jsi schopen to udělat."

Whitey se zašklebil. "Můj tým je připraven zítra vyrazit, Cello."

"Báječné. Ale budeš potřebovat nějaký čas na obsazení rolí a navržení a postavení kulís."

"Jo, ale mezitím můžeme natočit dokumentární sekvence. A, Cello..." Whitey ztišil hlas, "...pokud v tom máme mít Shromáždění MDV a výkonného tajemníka, myslím, že bychom je raději měli natočit rychle."

"Ano, já vím." Bocello zvážněl. "Všechno se to točí kolem MDV." Naklonil se dopředu a oči mu zaplály. "Velice rychle, Tode - dřív, než z toho všeho bude jen historický dokument!"

Dar si zapnul pásy a rozhlédl se po luxusní jeskyni kabiny pro cestující na raketoplánu. "To je něco jiného než kosmotraktor, co?"

"Tady dovnitř by se vešly dva takové," přisvědčila Sam. "Možná tři."

Dar se na ni překvapeně otočil. "Posledních pár hodin jsi byla pořád zadumaná. Co se děje?"

"Nic." Sam s naprostou rozhodností potřásla hlavou. "Absolutně nic se neděje." Ale stále přitom hleděla do prázdna.

"Byl to ten rozhovor s Horaciem Bocellem, že ano? Co na něm bylo tak strašného - neuvědomovala sis, že je MDV v tak zlé situaci?"

"To je zarmucující," přisvědčila Sam. "Ale já nejsem zarmoucená."

"Tak co tedy jsi?"

"Oslněná," přiznala upřímně.

Dar na ni vytřeštil oči podruhé. Pak se usmál. "Ještě nikdy jsi neviděla někoho tak bohatého, kdo by hovořil jako obyčejný člověk, co? Jo, tohle udělalo dojem i na mne."

"To ne," namítla, "...no, možná trochu. Ale co mne doopravdy zasáhlo, byla jeho tvář!"

"Tvář?" Dar vytřeštil oči znovu.

Přikývla. "To čelo! Ten orlí nos! Ty lícní kosti! A... ty oči!"

Dar naklonil hlavu trochu na stranu a pozorně si ji prohlédl. "Pokoušíš se mi naznačit, že podle tebe je pohledný?"

"Pohledný." To je to správné slovo. 'Přitažlivý' je lepší. Možná dokonce... 'podmanivý'."

Dara se začaly zmocňovat vážné pochyby. "Měl jsem dojem, že bys měla být asketická - a antimaterialistická."

Věnovala mu pohled plný opovržení. "Krásu člověk přijímá kdykoliv na ni narazí, hnipouši, a vzpomínku na ni pak udržuje živou ve svém srdci. Pravděpodobně s tím mužem nikdy nepromluví, a až tohle všechno skončí, už ho asi ani nikdy neuvidím. Ale nikdy nezapomenu na to, že jsem ho viděla, a vzpomínka na to učiní zbytek mého života bohatším."

Když na Meziplanetárním letišti v Newarku vystupovali z raketoplánu, Dar zaslechl útržek rozhovoru mezi Sam a Lonou.

"Ženatý? Nikdy," řekla Lona přesvědčeně. "Ani se příliš často neukazuje s 'přítelkyněmi'. Samozřejmě, že to vede k nejrůznějším jedovatým řečem."

"O jeho mužnosti?"

"A jeho sexuální orientaci! V podstatě to sám podporuje - tvrdí, že je asexuál. Říká, že sex nemá význam, pokud člověk není zamilovaný."

"Jaká středověká romantičnost," zamumlala Sam zasněně.

Dar si nějak nemyslel, že by hovořily o Whiteyovi.

Kráčeli davem směrem k hlavnímu terminálu, smáli se a klábosili. Dar měl opojný, skoro opilý pocit. Byl na Teře! Na Teře z historických knih, kde žili Cicero, Caesar, Plantagenetové a Lincoln! Na pohádkové Teře plné divů! Kráčel po tlustém červeném koberci, obklopen nástěnnými obrazovkami, které mezi reklamními šoty ukazovaly časy odletů a příletů - bylo to přesně takové, jaké si to představoval podle knih!

Náhle všechny nástěnné obrazovky pohasly. Zazvonila gigantická zvonkohra, zaznívající jako ozvěnou po celé budově. Všude kolem nich utichla konverzace a pak ustala docela; všechny obličeje se obrátily k obrazovkám.

"Občané," pronesl zvukný hlas, "ctihodný Kasi Pohyola, předseda strany LORDI a vůdce většiny ve Shromáždění elektorů Mezihvězdných dominií."

Objevil se přísný, ale jemný obličej obklopený vlnitými, sněhově bílými vlasy a upřel oči přímo na Dara. Dar div že nevyskočil z kůže.

"Občané," pronesl obličej hlubokým, znělým hlasem, "potkalo nás veliké neštěstí. Z hvězd se mezi nás plíží zákeřné nebezpečí - ne, vplížilo se mezi nás, je tady, v našem středu! Může jím být osoba vedle vás nebo za vámi - nebo dokonce uvnitř vaší hlavy! Protože vězte, občané, neexistuje nic, co by nás ochránilo před tou oblundností, žádná zeď ji nezadrží, žádný štít proti ní nepůsobí - protože je to telepat! I v tomto okamžiku možná zkoumá vaši mysl, ovíví své myšlenky kolem vašeho srdce, loupí vám vaše nejniternější tajemství!

A co horšího, občané - není sám! Naši agenti ho sledovali z vnějších koloniálních planet až na samotnou Terru, ale nebyli schopni tu stvůru dopadnout - protože pokaždé, právě když se chystali sklapnout svou past, zmizel, varován svými přáteli a sympatizanty na tisíce planetách!"

"Podle loňského sčítání pouze třiadevadesáti," zamumlal Whitey.

"Kdo by mohl pomáhat někomu takovému?" zahřimal Pohyola. "Kdo by poskytl pomoc a podporu bytosti, která může číst jeho nejníteinější myšlenky - kromě jiného telepaty? Právě proto, občané, si můžeme být jisti, že je mnoho telepatů rozptýlených po celé Terranské sféře, na každé jediné členské planetě - včetně Terry samotné!"

Davem se začalo šířit zděšené mumlání, šumění a kletby. Darovi z toho vstávaly vlasy na hlavě. Podíval se po svých přátelích - všichni hleděli na obrazovky, tváře bledé, rty pevně sevřené.

Kromě Whiteye. Ten se tvářil jen smutně.

Pohyola upřel pohled do kamery. Nemluvil, jen se díval do očí diváků - očividně hrál na efekt. Právě, když se dav začal uklidňovat, promluvil znovu. "Naše všemi tak vychvalované Bezpečnostní síly MDV nebyly schopny je zastavit - všechny ty miliony vysoce vyškolených bojovníků, na které platíme biliony termů ročně! Jsou snad hloupí? Ne! Jsou líní nebo zbabělí? Ne! Jsou to stateční, plně schopní hrdinové, všichni do posledního muže! Proč tedy nebyli schopni zadržet tu hrůzu? Protože zatímco prchal do úkrytu, museli vyhledat policejní soud a předložit mu důkazy nutné pro vystavení zatykače! Protože museli marnit čas sháněním důkazů o jeho vině, aby takový zatykač vůbec mohli dostat - přestože po celou dobu věděli, co je zač! Protože soudy nedovolí našim skvělým agentům monitorovat komunikaci mezi tou stvůrou a jeho nohsledy!"

Jeho tvář zahřela spravedlivým hněvem. "Na každém kroku jsou jim házeny klacky pod nohy, neustále se musejí potýkat se zbytečnými překážkami! A zatímco je soudy zdržují a rozptylují, telepat se nerušeně blíží k naší krásné mateřské planetě!" Pomalu zavrtěl hlavou. "Občané, tohle už zašlo příliš daleko! Tato posedlost klikováním mezi paragrafy nyní ohrožuje naše životy a základy, ne, strukturu celé naší společnosti! Kdo se teď může svobodně oddávat svým tajným nadějím či touhám, snít o milovaném partnerovi nebo přemítat o svých hříších - když ví, že se v kterémkoliv okamžiku může něčí cizí mysl vloupat do jeho mozku a okrást ho o jeho nejdražší, nejstřeženější tajemství! Ne! Nadešel čas učinit přítrž těm nesmyslům! Očistit zákon od klíček a skulinek, které dovolují zločincům unikat, zatímco zákona dbalí občané zaujímají jejich místa v řetězech! Zažehnat demony zákonů! Nepodléhejte iluzím, občané - velké spiknutí telepatů už nás ovinulo svými smyčkami a nyní se chystá vymáčet život z naší demokracie!

Budou slavit triumf? Ne!" zahřimal. "My ze sebe jejich smyčky strháme, my je rozsekáme na kusy! Zákon přestane klást překážky do cesty hrdinům práva!"

A pak, najednou, se jeho planoucí oči znovu upřely přímo na Dara. "Ale toho nemůže být dosaženo, bude-li výkonný tajemník Louhi Kulervo přešlapovat na místě a otálet! Kormidla se musí chopit někdo rozhodný, někdo silný, kdo nemarní cenný čas žvaněním o 'závazcích' a 'ústavnosti'!"

Zhluboka se nadechl a velice okatě přitom bojoval s vlastním hněvem ve snaze se uklidnit. Pak řekl mnohem mírněji: "Právě z toho důvodu, občané, požádám dnes ve Shromáždění o hlasování o důvěře a všeobecné volby. Musíme si toto referendum vynutit, moji drazí spoluobčané - jinak se jednoho rána probudíme a zjistíme, že jsme spoutáni řetězy myšlenek! Kontaktujte svého elektora, hned, okamžitě, a povězte mu, že žádáte vypsání voleb. Musí to tak být, občané - musíme mít rozhodného muže činu, který by nás vedl - jinak světlo demokracie naposledy zabliká a pohasne docela!" Obraz na obrazovkách zablikal a pohasl docela.

Všude kolem propukla živá konverzace. Whitey se rozhlédl po adrenalinem překypujícím davu, sám trochu nervózní.

"Ehm... myslím, že bychom se měli začít prodírat k hlavnímu terminálu... a snažte se vypadat překvapeně, přátelé."

To nebylo příliš těžké. Dar měl pocit, jako by byl právě zasažen nárazovou vlnou. Nebylo to jen tím pomyšlením, že jedna malá uprchlá loď vyústila ve spiknutí - nebo že se schylovalo k otevřenému převratu. Uvědomil si, že dokonce mohou být schopni udělat to legálně!

Velice pravděpodobně, soudě podle toho, co Dar zaslechl, zatímco se 'prodíral':

"Myslel jsem, že je v celé sféře jen několik telepatů!" říkal otlý obchodnický týpek.

"Já také," odpověděl jeho štíhlejší společník, "ale myslím, že to byli jen ti, o kterých se to vědělo - však víte, ti legální."

"Opravdu dovedou vytáhnout na světlo i ty nejskrytější vzpomínky?" Tohle řekla postarší štětka, která si očividně v minulosti prožila svoje, ale vůbec nestála o to, aby se o tom vědělo.

"Ale... mohou proniknout do mého účetnictví, přečíst si všechny informace, které jsem pracně nasbíral o tom, které cenné papíry mají stoupnout!" Tělnatý muž s brunátným obličejem a v konzervativně drahé kombinéze plál spravedlivým hněvem. "To je naprosto nemorální zvýhodnění v konkurenci!"

"Musí se to zarazit," přisvědčil jeho společník. "Musí."

"Mohli by udělat puč!" zaječela půvabná mladá žena, "a mohli by chtít nastolit svoje zákony!"

"Telepaté by jistě nechtěli, aby lidé jen tak chodili po světě s hlavami plnými podvratných myšlenek." Její společník vypadal jako pochybný vydavatel. "Ale co naše občanská práva?"

"Ano, co občanská práva?" Sněhobílé vlasy, autoritativní výraz v obličeji, překypující sebedůvěra - možná soudce?

"Bude s nimi konec." Jeho společník byl mladší, ale ze stejného těsta. "Udělejte z Pohyoly výkonného tajemníka, dejte mu plnou moc výjimečného stavu - a první, co udělá, je zrušení platnosti ústavy. Do roka tu máme diktaturu."

"Chcete snad žvanit o formalitách ve chvíli, jako je tahle?" vyštěkl štíhlý horkokrevný muž a zpražil je pohledem.

"Uvědomujete si, jaké asi budeme mít šance pro získání souhlasu k zvýšení ceny, až bude ministerstvo financí řídit telepat?"

Nakonec se jim podařilo oddělit se od davu a dosáhnout volného prostoru před výtahovou šachtou. Whitey stiskl tlačítko; čas jako by se skoro zastavil, když čekali, přešlapovali, neschopni cokoliv ovlivnit. Pak se dveře otevřely a ven se vyhnuli další občané, bouřlivě diskutující:

"...hrozba všemu, čemu věříme..."

"...pravděpodobně na těch svých tajných shromážděních obětují děti..."

"...budu volit Pohyolu!"

"Nastupte, lidi," zavrčel Whitey a oni vyskočili. Dveře se za nimi zavřely a Whitey stiskl tlačítko označené přízvění.

"Bojím se, dědečku," řekla Lona tiše.

"Začínáš přicházet k rozumu," zavrčel Whitey. "Co mě se týče, já jsem zděšený."

Saminy oči byly velké v bledé, strhané tváři.

Dar řekl velice tiše: "Ti lidé jsou tak vystrašení, že se opravdu chystají dobrovolně vzdát všech svých práv!"

"Dobrovolně?" odfrkl si Whitey. "Přímou se do toho ženou!"

"Whitey... moje poslání..."

"Pořád je důležité," odsekl Whitey. "Pokud prohrají volby, určitě se pokusí o puč. Vlastně na ně možná ani nebudou čekat."

Dveře se otevřely. "Jděte klidně," zavrčel Whitey. "Nedělejte nic neobvyklého. Řiďte se podle Tat'ky."

Dav byl tady, kde lidé vcházeli do terminálu nebo z něj vycházeli, mnohem řidší, ale pořád měli kolem sebe spousty silně rozrušených občanů. Whitey se svým týmem prošel mezi nimi, vyzvedl zavazadla a pomalu se vydal k východu. Přistoupila k nim uniforma, která v sobě měla muže. "Pan Tambourin?"

Dar měl srdce rázem až v krku. Pak si uvědomil, že muž nemá hodnostní označení ani odznak; nemohl patřit k Bezpečnosti.

Whitey k němu pomalu otočil hlavu a zeptal se: "Ano?"

"Zdraví vás pan Bocello, pane. Přijal byste prosím na několik následujících dní jeho pohostinství?"

"Horacio měl vždycky skvělý smysl pro načasování," povzdechl si Whitey, když nasedal do limuzíny. Sedadlo se přizpůsobilo jeho anatomii.

"Co je v té skříni?" Dar kývl hlavou k posuvným dvířkům ve stěně před sebou.

"Proč se nezeptáte řidiče?" Whitey ukázal na mřížku mikrofonu. "Je přímo za stěnou."

"Proč ne?" Dar stiskl tlačítko, které svítilo pod mřížkou. "Ehm, mohl byste mi říct, k čemu je ta skříňka v přední stěně?"

"Je v ní bar, pane," odpověděl šofér. "Prosím, klidně ho vypleňte. Doufám, že máme na skladě vaši oblíbenou značku."

"Ach, mně postačí cokoliv drahého, děkuji." Dar otevřel dvířka a zašklebil se na lesklý panel před sebou. Očima přelétl seznam kódů a namačkal danebský dimmer. "Další objednávky?"

"Siriuský scrambler," řekla Lona.

"Kanopský koncentrát," řekla Sam.

"Château LaMorgue '46," řekl Whitey.

Dar se zamračil na seznam. "Je mi líto, ale mají jen ročník '48."

"No, to také nebyl špatný rok," povzdechl si Whitey. "Postačí."

Dar navolil kód a obrátil se na otce Marka.

"Nic, děkuji." Kněz pozvedl ruku. "Piju jen brzy ráno."

Dar pokrčil rameny, vzal si z výdejevého otvoru svou sklenici a se spokojeným povzdechnutím se uvelebil na sedadle.

"Začínám chápat výhody dekadence." Podíval se na město, které ubíhalo dole pod nimi. Zamračil se. "Co je to?"

Pod nimi plnil několik ulic dav, mávající transparenty a vrhající cihly.

"Co?" Whitey se vyklonil z okna a podíval se dolů. "Hej, to není špatné! Zkusme, jestli bychom si je nemohli poslechnout." Otočil knoflíkem a stiskl tlačítko pod mřížkou reproduktoru. Skrze něj k nim pronikla vzdálená slova:

"Esperové jsou etičtí!"

"Nezaprodávejte psychotroniky!"

"Terru telepatům!"

Whitey spokojeně přikývl. "Politická demonstrace. Je to hezké, slyšet hlas disentu."

"Cihly se odráží zpátky proti nim," zvolal Dar. "Vlastně se odráží od vzduchu. Co to je, silové pole?"

"On na to přišel!" zvolala Lona. "Uhodil jsi hřebík na hlavičku - je to silové pole. Je tam kvůli tomu, aby demonstranti nikoho nezranili."

"Na druhé straně pole je několik mužů z Bezpečnosti..."

"No, nečekal jsi, že budou uvnitř, že ne?"

"Ale k čemu tam vůbec jsou, když je tam to pole?"

"Kdo si myslíš, že ho zapnul?"

"Také slouží jako jasný důkaz, že vláda naslouchá stížnostem občanů," řekla Sam sarkasticky.

"Vláda to schvaluje?"

"Vláda to hájí, skoro až nemravně. Dokonce to uzákonili - za každých sto tisíc lidí demonstrujících osm hodin mají jeden hlas při řešení sporných otázek ve Shromáždění."

Dar se k ní zamračeně obrátil. "To zní trochu nebezpečně. Tímto způsobem může být každý vrtoch odhlasován jako zákon."

"Ne, pokud si uvědomíš, že Shromáždění reprezentuje devadesát tři lidmi osídlených planet, jejichž souhrnná populace se blíží osmdesáti miliardám. Čtyřicet osm hlasuje třeba jen k tomu, aby byla otázka vůbec zařazena na pořad dne! Ne že by se to nestalo, to neříkám - ale jen velice, velice zřídka."

"Dva z programů, které byly založeny právě na tomto principu, se zákony staly," připomněl jí otec Marco.

"Dva zákony za pět století? To není zrovna moc, otče!"

"Nu, není. Návrh musí podpořit většina."

"Jo." Sam se protáhla kolem Dara a zachmuřeně se zadívala z okna. "Ale myslím, že malá šance je lepší než nic."

Kontrakultuře to dává alespoň iluzi, že může něco dokázat."

Na cestě k Bocellovi uviděli ještě tři další demonstrace; všechny byly tak mohutné, že proti nim protelepatovsky naladěný dav působil jako pouhá hrstka - a všichni jejich účastníci volali po krvi telepatů.

"Proč se vlastně vzrušujeme?" podivil se Dar. "My přece nejsme telepaté!"

"Zkus to dokázat Pohyolovi," zavrčela Sam.

Když se to všechno sečetlo, než limuzína přistála, byly jejich nervy v zatraceně napjatém stavu.

Vystoupili přímo doprostřed turnaje.

Rytíři už se zjevně navzájem vyhodili ze sedel, jejich oři postávali opodál a pozorovali své pány nenávisnými očima. Rytíři na sebe navzájem útočili obouručními meči, které se srážely se zvonivým KLINK! KLANK! Zelený rytíř měl na sobě plné plátové brnění; jeho sok měl brnění kroužkové. Za a nad nimi byly umístěny tabule ukazující skóre s naznačenými obrysy lidských postav; kdykoliv se jednomu z rytířů podařilo zasáhnout svého protivníka, 'rána' se ukázala na tabuli jako červené světélko a zvonek oznámil počet bodů, jež ten který rytíř získal.

Kolem posedávala a postávala asi stovka lidí oblečených podle poslední módy čtrnáctého století. Nebo dvanáctého. Nebo desátého. Nebo možná devátého. Pojídali pečivo a zapíjeli ho pivem, smáli se a jásali, zatímco mezi nimi procházeli pouliční obchodníci s jídlem a pitím a trubadúři a potulní pěvci prozpěvovali a recitovali. Tu a tam bylo možno zahlédnout mnicha spílajícího proti zlu turnajů a apelujícího na věřící, aby se káli.

Lona se obrátila na šoféra. "Jste si jist, že jste nás nedovezl na špatnou adresu? Například do ústavu pro duševně choré?"

"Ne, vůbec ne," ujistil ji řidič. "Tohle je dům pana Bocella." A byl tam, tyčil se za zády středověkého davu v celé své gotické nádheře. Vypadal spíš jako nějaká pamětihodnost než jako lidské obydlí.

"Jeho hrad je jeho domem," zamumlal Dar.

"Pan Bocello se baví," vysvětlil řidič. "To je jen několik jeho přátel z klubu."

Dar přelétl dav pohledem. "Takhle jsem si typické plutokratické orgie nepředstavoval."

"Jen málo z nich je doopravdy bohatých, pane. Ale všichni sdílejí slabost pana Bocella pro středověk. Shromáždil je, aby oslavil, že se na Terru vrátil muž, kterého nazval, ehm, 'největším potulným pěvcem naší doby'."

Ve Whiteyově obličejí se rozlil úsměv. "Tak tomuhle říkám pocítit mne podle mého vkusu a stylu! V každém případě jsem spíše potulným pěvcem než básníkem! Pojdme, přátelé - chce-li mne ten muž pocítit, nechť mne pocítí!"

Velice vysoký, šlachovitý muž v oděvu vévody si k nim prodíral cestu davem a s sebou si vedl venkovskou dívku, která do něj byla zavěšena. "Tambourine!"

"Cello, ty mizerný starý ničemo!" Whitey se natáhl a popleskal vévodu po rameni. "Jak se ti povedlo sehnat za pouhý den tolik lidí?"

"Ach, stačilo se zmínit jejich zaměstnavatelům a mohli se přetrhnout, aby mi vyhověli. Nemyslel sis, že by ses mohl vrátit na Terru jen tak, bez řádné oslavy, že ne?"

"No, měl jsem takovou naivní představu, že bych se sem mohl dostat bez povšimnutí," připustil Whitey.

Bocello pozvedl obočí. "Co je to tentokrát - pomstychtivý manžel, nebo rozzlobený šerif?"

"Vlastně je toho tentokrát celý seznam..."

"No jistě!" Horacio se obrátil k dívce po svém boku a jemným plesknutím po zadečku ji odeslal pryč. "Utíkej, dítě - mám takový pocit, že se chystáme pronášet věci, které bys raději nechtěla slyšet. No tak, nemrač se - všiml jsem si, jak se díváš po tom akrobatovi; jen to popři, jestli můžeš..." Otočil se zpátky k Whiteyovi, zatímco dívka zrudla, zahihňala se a odběhla. "Tak, to bychom měli. Možná by sis se svými společníky na cestách chtěl prohlédnout mou zahradu?"

"Samozřejmě, že ano! Hlavně bychom se rádi podívali doprostřed nesmírné rozlohy tvého trávníku, daleko od slídících mechanických očí a uší..."

"Hm, ale tím si člověk nikdy nemůže být jist." Horacio vzal Whiteye za loket a vedl ho pryč. "Dnes dokážou v miniaturizaci úplně divy. Na druhé straně, moji zahradníci, ehm, 'čistí' trávník každé ráno, takže je rozumná šance, že... Mimochodem, co si myslíš, o Grevalově posledním filmu?" A svižně odkráčeli, spokojeně přitom trhali na cucky díla ostatních umělců v časem pozeňnané tradici amatérských kritiků, prodírajíce se přitom davem. Ostatní museli spěchat, aby s nimi udrželi krok, a když konečně dorazili na trávník, Dar lapal po dechu.

Sam byla jako omámená.

Dar se na ni podíval, podíval se na ni ještě jednou a zamračil se. Proč vypadala tak zasněně? Rychle se rozhlédl kolem, ale nikde nezahlédl žádný pozoruhodný exemplář mužnosti. Bezradně se znovu podíval na Sam a sledoval směr jejího pohledu; mřil přímo na Horacia. Dar ucítil náhlé bodnutí žárlivosti a to ho překvapilo.

"Tak, to bychom měli!" Horacio zůstal stát uprostřed širokého otevřeného prostoru. "Kolbiště jsou nejsoukromější místa, která můžeme nalézt - přinejmenším do dalšího turnaje. Pusťme se tedy do tvého seznamu. Kdo tě honí zaprvé?"

"V tuto chvíli Solární patrola," odpověděl Whitey a zašklebil se, "povzbuzovaná tchořem jménem Canis Destinus."

"Canis co?" Horacio se zamračil. "Proč ten se žene po tvé stopě?"

"Protože jsem pomohl příteli." Whitey kývl hlavou směrem k Darovi. "A ten pacholek Canis honí jeho, protože je na jisté tajné misi. Zahrnuje v sobě nutnost dostat se na několik minut k výkonnému tajemníkovi."

"Myslím, že má v kalendáři místo na příští čtvrtěk..." Horacio našpulil rty. "Přesto není lehké sjednat si s ním schůzku."

"Hlavně když se ji Canis snaží překazit," přisvědčil Whitey. "Víš, jistě to samozřejmě vědět nemůžeme, ale mám za to, že právě on proti nám poštlal místní policii na každé planetě, kde jsme se zastavili. Nechal jsem za sebou alespoň tři zatykače."

"No, to není nic nového." Horacio se zakabonil ještě více. "Ale stejně, domnívám se, že by ses nepropůjčil k ničemu špatnému. Z čeho jej obviňují?"

"Víš, tím si nejsem tak docela jist," řekl Whitey zamračeně, "ale myslíme si, že se Canisovi podařilo přesvědčit LORDy o tom, že jsme tlupa telepatů, které pomáhají jiní telepaté na celé naší cestě až sem."

Horacio vytřeštil oči. "Tak vy jste to Mezihvězdné spiknutí telepatů?"

,"Ano, soudím, že si o nás něco na ten způsob myslí," zabručel Whitey.

Horacio na něj upřeně hleděl a tvář se mu pomalu barvila do ruda. Dar stál bez hnutí, srdce až někde v hrdle. Pokud se

Whitey ve svém starém kumpánovi spletl, může je jediným lusknutím prstů poslat do vězení. Už skoro cítil zajišťovací pole, tlačící na něj ze všech stran...

Pak Horacio vybuchl. "Hlupáci!" zařval a sevřel ruce v pěsti. "Jak hloupé, jak omezené! Nejlepší potulný pěvec desítek světů je honěn a štván jako nějaký obyčejný lotr! A to všechno pro připitomělou noční můru šílené, omezené mysli! Ne, ne! Mám tu jen stát a usmívat se, mám snad skřípat zuby a sledovat jejich hry, jejich drobná spiknutí a proti spiknutí; mám se nutit do klidu, zatímco se mi pach jejich zkaženosti dere do nosu - to nesnesu! Může snad být jen gram dobra ve vrchnosti, které je tak prolezlá špatností, že ve svých snech hledá ospravedlnění, aby mohla pronásledovat své nejdůležitější a nejlepší? Terra se mění v páchnoucí prasečí chlívek, koulí nevhodnou dál pro radost, panstvím, na němž neradno dál dlít - a to se týče i ostatních planet uvnitř sféry jejího vlivu!"

Whitey se rozkročil, podepřel se proti přívalu slov. "Uklidni se, jen se uklidni, příteli! Naděje ještě žije! I zkaženost má svůj den, kdy skončí, a pak v ní vzklíčí semínko dobra, které znovu vykvete v ctnost!"

"Ano, ale po kolika letech?" Horaciovi se zablýsklo v očích. "Po kolika staletích? Nemám v úmyslu držet svůj hněv na uzdě a mlčet, dokud ten den nenastane."

Dara zachvátila panika. Chce se ten šílenec snad pokusit o jednočlennou revoluci nebo něco podobného?

Ale Whitey byl najednou velice věcný. "No dobře, pokud tohle doopravdy cítíš, odleť! Ve vesmíru není nedostatek hvězd typu G ani planet, jako je Terra. Pokud se ti zdají všechny známé světy tak zkažené, najdi si neznámý! Plav se po neznámapovaných končinách nebe a objev svět, který si můžeš vybudovat sám, podle svých snů!"

Dar zadržel dech. To, co Whitey navrhoval, bylo ve skutečnosti 'ujed' pryč nebo mlč'.

Ale Horacio na něj hleděl, jako by právě vyřkl něco, co jeho nikdy dřív nenapadlo. "Ano," vydechl, "Ano, jistě!"

Rázně se otočil ke svému domu a zvolal: "Kde jsou ta statečná srdce? Kde jsou moji druhové?"

Všichni se mlčky dívali, jak se k nim vrací.

"A, ehm, myslím, že bychom se s ním mohli svézt," navrhl Whitey. "Tu a tam potřebuje trochu krotit, když se dostane do podobné nálady." Vydal se za Horaciem.

Ostatní ho následovali.

"Co s ní je?" zeptal se Whitey šeptem Dara.

"Huh?" Dar se podíval na Sam, která se pohybovala o něco rychleji než ostatní, pohled upřený na Horacia, v očích zvláštní lesk. Obrátil se zpátky k Whiteyovi. "Je prostě okouzlená. Peníze někdy mají tu moc."

Ale Whitey zavrtěl hlavou. "Nemyslím, to už bych ji přitahoval já. Řekl byste, že má impulzivní povahu?"

"No... svým způsobem." Dar se zamračil na Sam. Najednou ji viděl v úplně novém světle. "Ovládá se docela dobře, řekl bych."

"A Horacio se ovládat nemusí." Whitey přikývl. "To vysvětluje mnohé."

Dar tomu byl rád, protože on tomu nerozuměl ani za mák. Na druhé straně, jemu se příliš často nestávalo, že se setkal se ženou, která mluvila stejnou řečí jako on.

Horacio vyšel po vápencových schodech a vešel francouzským oknem do svého paláce. Než ho ostatní dostihli, skláněl se nad stolkem ve stylu Ludvíka XIV. a zíral na obrazovku videofonu, na které bylo vidět podsaditého, černovlasého muže se splývajícím vousem. "Lod?" říkal, "samozřejmě, že si můžeš koupit kosmickou loď, Horacio! Armáda má přebytečné bitevní lodě, kterých by se ráda zbavila - ale proč?"

"Abych se vzdálil od páchnoucího prasečího chlívku!" odsekl Horacio. "Jak to myslíš, že mají lodě, kterých by se rádi zbavili?"

"Vždycky je jich na trhu víc, než na kolik se najdou kupci. Koneckonců, kdo stojí o vysloužilo válečnou loď - bez jejich děl?"

"My o ni stojíme! Abychom dopravili kolonisty k překrásnému novému světu, kde se budeme moci očistit od všeho omezeného materialismu, povznést se nad podezřavost a hrabivost tohoto monstrózního přetechizovaného světa!"

"Horacio." Černovlasý muž si ho vážně změřil pohledem. "Mluvíš o založení společnosti založené na principech naší Společnosti?"

"Samozřejmě, že ano, Markone!"

"Bál jsem se, že se to jednou stane," povzdechl si Markone. "Nesmíš zaměňovat příjemné fantazírování turnajů a shromáždění naší Společnosti s realitou skutečného světa, Horacio. Ta cesta vede k šílenství."

"Já je nesměšuji - já si jen přeji, aby se fantazie staly skutečností! Jen si to představ, Markone - tvůj baronský titul bude skutečný, tví vazalové a poddaní ti navždy budou k službám!"

Markoneho pohled se rozostřil. "Příjemný sen, Horacio - ale nic než sen."

"Nemusí to tak být!" trval na svém Horacio. "Mysli, člověče! K čemu je nám všechno naše bohatství? Každý z nás ho může nechat polovinu svým potomkům a druhou polovinu dát do společného fondu, z něhož se zakoupí loď a vystrojí výprava! Kolik to může stát? Určitě ne víc než sto miliard - a v naší Společnosti je přece víc než tucet baronů, z nichž každý má sám víc než polovinu té částky!"

Markone se zahleděl do dále. "Až potud na tom nic nemožného není... byla by to jen taková větší slavnost v cizině... A vždycky bychom se mohli vrátit..."

"Přemýšlej o tom," pobídl ho Horacio. "Má-li to být uskutečněno, je třeba to uskutečnit rychle, Markone. Sám víš, jak je politická situace nejistá."

Bylo takřka slyšet, jak se Markoneho oči přeostrily na normální ohniskovou vzdálenost. "Nejistá? Co ti na ní připadá nejistého, Bocello? Snad jen čas - a možná už to nebude trvat déle než několik dnů, než ti maloměstáctí politikové ve Shromáždění odhlasují výkonnému tajemníkovi vznešenou funkci diktátora!"

"Ale jdi," zapředel Horacio. "Nemyslím, že by to udělal tak okatě a dali mu titul."

"Ne, ale dají mu moc! Jsou k tomu zralí a připraveni; všechno, co potřebují, je impuls, něco, co je všechny ohrožuje, a

pak ochotně prodají svobodu za bezpečnost - a tu naši spolu se svou!"

"Pravda, pravda - a my dobře víme, jak citliví jsou tihle neurození na všechno, co ohrožuje jejich pozice. Když se to vezme kolem a kolem, peníze jsou pro ně až druhořadé. Ale dej jim jen náznak, že by se mohl naskytnout někdo mocnější než oni, někdo, kdo by si mohl uzurpovat jejich moc, a okamžitě propadnou panice!"

To je pravda - a také mi to připomíná nejčerstvější zprávy, Horacio." Markone se na něj upřeně zahleděl z obrazovky.

"Co si myslíš o Mezihvězdném spiknutí telepatů?"

"Kdo dokáže lépe poznat plod obrazotvornosti než my? Ale existuje jeden muž skoro nadpřirozeně obdařený, od něhož se jako od toho příslušného zrnka pravdy odvíjejí všechny ty fámy, Markone."

"Opravdu?" Markone se zakabonil. "Co je to za člověka?"

"Už ses s ním setkal - je to největší bard Terranské sféry, Tod Tambourin. Vládní úředníci ho sem pronásledují po celou jeho cestu z pohraničí - zprvu tajně, ale teď už otevřeně a prohlašují, že on a jeho druhové jsou telepaté."

"Pronásledují Toda Tambourina? zařval Markone. "To už je příliš, Bocello! Tohle přesahuje všechny meze!"

"Přesně tak." Horacio pomalu přikývl a v očích se mu zablesklo.

"Jestliže působí potíže muži tak povznesenému nad malost a zlobu, před čím se zastaví? U všech hvězd, Bocello - uvědomuješ si, že by mohli začít pronásledovat nás?"

"Jsme logické cíle pro závistivce," zapředl Horacio, "tím spíše, že máme jmění, které je možné zkonfiskovat."

"Takže už to začíná zase? Musíme se dívat, jak stoupá krvavá vlajka, až nás na káře povevou pod gilotinu?"

To bylo poněkud přehnané, pomyslel si Dar - ačkoliv musel přiznat, že v tuto chvíli bylo pro každého, kdo má velké jmění a zálibu v excentrických koníčcích, poněkud nebezpečné zůstat na Teře.

"Co mne se týče, nemíním se o tom přesvědčit," informoval Horacio obrazovku svého videofonu, "alespoň ne osobní zkušeností. Bude-li to třeba, koupím loď sám a přesvědčím hosty ze svého dnešního večírku. Co říkáš, Markone?"

Připojíš se ke mně?"

"Připojím a postarám se, aby se baronetství Ruddigore stalo skutečností! Kup svou loď, Bocello - a neodlétej beze mne!"

Obrazovka potměšle. Horacio se s potměšilým úsměvem obrátil na své hosty. "Tak to by byl začátek a ostatní už se rychle přidají, tím si můžete být jisti; všech dvanáct velkých baronů Ústředního království. Loď koupíme a vystrojíme v jediném dni a cestující nalodíme ve dvou!"

Whitey rozhodl ruce. "Byl to jen takový nápad."

"Nemůžete sehnat dost lidí tak rychle," prohlásil Dar kategoricky. "Jistě, vás dvanáct bohatých mužů je možná připraveno odcestovat okamžitě - víte, že se můžete vrátit, kdykoliv si budete přát. Ale s obyčejnými lidmi je to něco jiného. Potřebuji mnoho času, aby se rozhodli."

"Myslíte, ano?" Horacio vytáhl ze svého stolu záznamové pero a tabulku a vykročil k francouzskému oknu. Vyšel na terasu, pozvedl ruce nad hlavu a zvolal: "Žádám o POZORNOST!"

Veškerý smích, zpěv a křik okamžitě ustal.

"Jsou loajální," vysvětlil Horacio přes rameno. Potom řekl k davu: "Baronet z Ruddigore a já jsme se rozhodli opatřit loď a vydat se ke hvězdám, objevit svět nikdy nenavštívený Terranci, kde bychom založili skutečné Ústřední království a žili tam, jak se na muže sluší, vírou, potem a ocelí. Budeme potřebovat vesničany a zemany, muže urozené a rytíře! Do odletu zbývají dva dny; ti, kteří pak s námi neodletí, neodletí nikdy! Kdo si přeje letět? Zapište se zde!"

Hodil tabulku dolů mezi shromážděné. Rázem se na ni všichni vrhli a chaotický dav se rychle přetvořil ve frontu, v níž každý dychtil zařadit se mezi emigranty. Prodávači jídla a kejkliři pobíhali sem a tam podél ní.

Horacio se s úšklebkem obrátil na Dara. "Takto jsou založeni moji lidé!"

"Než se dostanou na začátek řady, rozmyslí si to," předpovídal Dar.

Horacio přikývl. "Někteří z nich bezpochyby ano - ale většina podepíše. Nic si ani zpoloviny nepřejí tolik, jako žít ve světě, kde je lid věrný a vládcové hodní důvěry. Co na to vy, stateční? Přidáte se k nám?"

"Bez váhání." Sam ho obdařila zářivým úsměvem.

Horacio se na ni překvapeně podíval. Pak se pomalu začal sám usmívat, skoro ostýchavě.

"Přiznávám, že jsem v pokušení přijmout," řekl otec Marco. "Pro kněze představuje středověk bezpochyby výhodu."

"Pro potulného pěvce také." Whitey se zašklebil od ucha k uchu. "Myslím, že je to skvělá myšlenka, Horacio a já ji budu opěvovat v každé krčmě, do které se na svých cestách dostanu - ale nikdy jsem nebyl tím, kdo se přidává."

"Ani já ne." Lona rozhodně zavrtěla hlavou. "Zůstat třet ve společnosti, která nikdy neslyšela o elektronice? Hrozné!"

Dar otevřel ústa, aby odpověděl, když vtom se ozval pronikavý zvuk. Polkl, zamrkal a uvědomil si, že zvuk vychází z videofonu. Dovnitř vešel lokaj v nohavicích a heroldském plášti a oznámil: "Volá pan Stroganoff, pane, a žádá si pana Tambourina."

Whitey překvapeně vzhledl. "Už? Ještě přece nemohl dosáhnout žádného pokroku." Vrátil se zpátky dovnitř a Dar šel za ním.

Stroganoff byl na obrazovce a vypadal zmateně. "Co se děje, Davide?" zeptal se Whitey, jakmile se dostal do pole videofonu.

"Ale nic, vůbec nic! Všechno je v pořádku - vlastně až v příliš velkém pořádku. To se děje."

"To rád slyším - doufám. Chceš mi říct, proč je to tak horké, až to mrazí?"

"Jde o výkonného tajemníka." Stroganoff polkl. "Poslal jsem do jeho kanceláře fax, hned jak jsi odešel. Měl jsem za to, že s ohledem na pracovní tempo úředního aparátu bych měl začít jednat okamžitě, abychom měli šanci dostat se k němu ještě v tomto roce."

"To je moudré." Whitey byl napjatý jako číhající ještřáb. "A?"

"A jeho kancelář právě volala. On - je ochoten to pro nás udělat. Ale jedině v případě, že to bude zítra!"

Whitey i Dar vytřeštili oči.

"Přední občan nikdy neříká 'ano' tak rychle!" zařval Stroganoff. "A i když se ti podaří ho k tomu přemluvit, musíš si sjednat schůzku celé měsíce dopředu."

"A pak to na poslední minutu zruší, alespoň dvakrát." Whitey přikývl a v očích se mu objevil zadumaný výraz. "Na druhé straně, mám jistou pověst..."

"Ano, jsi nejméně tak slavný jako on, pokud myslíš tohle. Ale..."

"Ale mé slávě je souzeno poněkud delší trvání," dodal Whitey. "Soudě podle nejnovějšího politického vývoje, myslím, že si výkonný tajemník není příliš jist, jestli ještě za několik měsíců bude výkonným tajemníkem - nebo třeba i příští měsíc, když už o tom mluvíme."

"Příští týden," zavrčel Stroganoff.

Whitey přikývl. "Takže se rozhodl udělat něco pro svou nesmrtelnost. Nechá nás to natočit a tak si zajistí roli v jediném mistrovském 3DT Toda Tambourina. I kdyby na něj dějiny zapomněly, literatura nikdy."

Stroganoff pomalu přikývl. "Víš, skoro to dává smysl, Tode."

"Jo, ale ten termín ne." Whitey se zašklebil. "Jistě, můj tým to docela snadno zvládne - stačí nám naskočit do taxíku a naučtovat to tvé společnosti."

Stroganoff se oťrásl. "Co takhle první třída v linkovém raketoplánu?"

Whitey pokrčil rameny. "Jak si přeješ. Ale co zařízení?"

"Můžete ho mít, nebo nemusíte. Samozřejmě neexistuje důvod vozit ho s sebou; stačí si ho pronajmout od nějaké společnosti na odvrácené straně. Obvolám to a dám vám vědět."

Whitey se zašklebil. "Vždycky jsem chtěl pracovat s 3DT kamerou."

"Ehm, tak moment. Hej!" Stroganoff pozvedl dlaň. "To není možné, Tode. Kamery dostanete i s operátory z odborů, nebo je nedostanete vůbec!"

"Proč?" Whitey se zamračil. "Mám tady dva techniky přes elektroniku!"

"Já vím, ale jestliže odbory zjistí, že natáčíme záběry bez nich, neposkytnou nám žádný technický personál pro práci v ateliéru. Může se ti to líbit nebo ne, musíme se s tím smířit."

"No dobře, zkusím, jestli by se mi to nemohlo líbit," povzdechl si Whitey. "Kdy se s nimi setkáme?"

"Dám vám vědět, až je seženu. Kde jste?"

"Kde bychom měli být?"

Stroganoff se zašklebil. "Děkuji, mistře pěvče. Budete na cestě do Gamelonu, že? Zavolej mi, až se dostanete za Champlainovo jezero."

Kapitola 11

"Víte jistě, že je to Gamelon?" zamumlal Dar. "Podle toho, co vidím, bychom klidně mohli být uvnitř Moby Dicka."

"Moby Dick byl velryba, ne had," zabručel Whitey, "nebo jste si nevšiml, kolika zákrutami jsme už prošli?"

"Zvenčí to tak velké nevypadalo," reptal Dar.

Otec Marco se zapletl do dlouhé teologické diskuse se dvěma mladými úředníky, kteří byli zapřísáhlými ateisty přestrojenými za středověké mnichy. Lona se zapletla mezi společnost a Sam se pokoušela zaplést s Horaciem. Takže šli dlouhou, hadovitou budovou, která nahradila východní newyorské doky, sami. Sledovali osvětlený automatický servírovací stůl, který se sunul po podlaze chodby před nimi, tu a tam velice nečekaně zatáčel a vedl je stále hlouběji do budovy, ve které se nacházel Ústřední výkonný štáb Mezihvězdných dominií voličů.

Nakonec zastavil vedle otevřeného průchodu. Dar vzhlédl a jeho pohled se setkal s očima rozložitého, velice svalnatého individua oblečeného v pracovní kombinéze. "Mohu vám nějak pomoci?" zahřímalo.

"Někdo by měl," odpověděl Dar. Pak se Whitey dotkl jeho ramena. "Tod Tambourin," řekl a ukázal na identifikační jmenovku, která mu visela na krku.

"Ach, ano, ten spisovatel." Svalovec se tvářil znuděně. "To je váš osobní tajemník?"

"Ne, je to můj asistent."

"Dobře. Pojdme dovnitř. Ale moc toho na práci mít nebude. Už jsme připraveni."

A opravdu byli. Když Dar vešel dovnitř, uviděl velký psací stůl stojící před velkou nástěnnou fotografií hvězdné

oblohy, na které byla světelnými paprsky naznačena pavučina MDV. Na obou stranách stolu, mezi ním a vertikálou, byly umístěny dva štíhlé sloupky. Vpředu byly dvě kamery. Všude kolem pobíhalo nejméně deset techniků.

Dar se obrátil na Svalovce. "Vadilo by vám, kdybych dal najevo svou neznalost?"

"Proto tady jsem," povzdechl si vazoun.

"K čemu je třeba tolik lidí?"

"To je snadné." Svalovec začal vypočítávat. "Dva kameramani, jeden elektrikář, jeden technik pro každou snímací soupravu, jeden technik zvukař, jeden pro holorekordér a dramaturg."

"To je jen osm."

"V počtech jste dobrý."

"Ale tady je jich nejméně šestnáct!"

"Každý z těch, které jsem vyjmenoval, má náhradníka. Víte, někdo by mohl dostat infarkt."

"Jo, například účetní, který bude kontrolovat rozpočet téhle show. Co děláte vy?"

"Já jsem odborový důvěrník."

"Aha... hm, děkuji." Dar se obrátil k Whiteyovi. "Víte určitě, že jsme omylem nezabloudili do továrny na matrace?"

Whitey se zamračil. "Jak to myslíte?"

"Je tady nějak mnoho vycpávek."

Úzkými dveřmi v protějším rohu místnosti vešel malý muž v pracovní kombinéze. "Povstaňte, občané, přichází výkonný tajemník."

Ti členové týmu, kteří seděli (v tom okamžiku jich bylo dvanáct), rychle vyskočili.

"Ale, nebuď směšný, Hirame!" Vysoký muž s bílými vlasy a příjemným, ostře řezaným obličejem vkrácel energicky dovnitř. Látky jeho skromné kombinézy zářila nenápadným leskem přepychu. "Tohle přece není žádná ceremonie." Aby to dokázal, posadil se za stůl.

Dar ztěžka polkl náhle sevřeným hrdlem. Výkonný tajemník sám! Dokonce i na pohraničních planetách, jako byl Wolmar, viděl obrazy jeho tváře tak často, že se mu do paměti zapsala každá jeho vráska. Ocitnout se ve stejné místnosti s tímto mužem mělo zničující efekt na jeho nervy; připadalo mu, že to nemůže být pravda.

"Urazil jste skoro stovku světelných let, abyste si s ním promluvil," zašeptal mu Whitey do ucha. "Tak do toho!"

Nahlas řekl: "Zkontrolujte, jestli nemá nějaké potíže s textem."

Dar znovu ztěžka polkl a vykročil vpřed, drže před sebou scénář jako štít. Vznášel se těsně za vedoucí dramaturgie a nejasně si uvědomoval, že ta dáma mluví s výkonným tajemníkem, ale nebyl si jist, co vlastně říká. Nakonec výkonný tajemník přikývl a vedoucí dramaturgie se otočila a řekla Darovi: "Je připraven začít kdykoliv."

"Nemáte..." Darův hlas přeskočil v zapištění; polkl a olízl si rty. Výkonný tajemník na něj podrážděně pohlédl. Dar si odkašlal a zkusil to znovu. "Nějaké problémy se scénářem, pane?" Ztišil hlas na úroveň šepotu a spěšně dopověděl zbytek: "Boundbridge, Satrap a Forcemaine nebudou čekat na volby. Už celé měsíce připravují vládní puč. Mám kódy, pomocí nichž je možno získat přístup k důkazům jejich spiknutí. Zachraňte demokracii, pane!"

Na tváři výkonného tajemníka se rozlil úsměv. "Naučil jste se to z paměti, co?"

Dar polkl a přikývl.

Výkonný tajemník rovněž přikývl, pak se zvedl a poplácal Dara po rameni. "Je pro mne vždycky potěšením setkat se s nefalšovaným patriotem." Náhle však stisk jeho ruky zesílil a on zavolal: "Máte zapojené kamery?"

"Ano, pane tajemníku." Vedoucí dramaturgie se zatvářila zděšeně. "Jsme napojeni na síť. Můžete se živě objevit kdekoli na Teře."

"Dobře, dobře." Výkonný tajemník nechal Dara poodejít na vzdálenost své paže. Když vzhlédl, uviděl, že ho drží odborový důvěrník spolu s jedním z asistentů a každý na něj míří malou, ale účinně vyhlížející pistolí. Whitey byl vystaven stejnému ohrožení a celý pracovní tým, kromě kameramanů a vedoucí dramaturgie, držel v rukou pistole.

"Tak dobře. Zapněte to," řekl generální tajemník. Usmál se do kamery před sebou. Najednou se tvářil srdečně a trochu unaveně, ale slavnostně. Vedoucí dramaturgie zvedla ruku a její pohled se rozostřil; naslouchala hlasu ve sluchátku. Vtom se její ruka mihla vzduchem jako meč a ukázala na výkonného tajemníka.

"Drazí spoluobčané," pronesl tajemník, "jsme šťastní, že vám můžeme oznámit dopadení hanebného telepata, který nemilosrdně pronikl až na Terru. Tady je."

Červené světlo na jeho kameře pohaslo a rozsvítlo se stejné světlo na druhé kameře - která mířila přímo na Dara. Dar si najednou uvědomil, že se na něj dívá celá Terra a pokusily se o něj mdloby.

"Má výkonná garda ho dopadla právě včas," pokračoval tajemník, "přímo tady, ve studiu, když se mne pokusil zavraždit."

Darovy útroby se náhle sevřely, když si uvědomil, že v ruce drží pistoli. Jak...?

Pak, najednou, si uvědomil co generální tajemník vlastně říká, uvědomil si, že byl právě odhalen jako strašný, hanebný telepatický vrah. Zaječel: "N-é-é-é!" a vrhl se celou vahou svého těla proti rukám, které ho držely. Ty se zatřály do jeho paží jako ocelové svorníky a on se zmítal a svíjel, řval vzteky a pokoušel se je setřást.

"Věděl, co jsem se právě chystal říct," pronesl tajemník zachmuřeně, "že nebezpečí ještě není zažehnáno. Protože jeho spojenci, drazí občané - už se nikým nevidění a neslyšení stahují sem na Terru! Nedokážeme říct, kde záluďný vrah udeří příště - ani kdo bude jeho příští obět'. Pravděpodobně opět já - ale může to také být někdo z vás."

Jeho hlas zněl teď ještě temněji a přesvědčivěji. "Musí být zastaveni! Protože vy, drazí občané, nemáte osobní stráž, aby vás dnem i nocí chránila. Musejí být zastaveni - ale vaše policie nemůže zatknout lidi, o kterých ví, že jsou nebezpeční telepaté, protože je omezují zákony o občanských právech! Jediná cesta, jak se vypořádat s touto hrozbou, je poskytnout mi všechny pravomoci výjimečného stavu, abych mohl nechat vaši policii stráž ty zločince do vězení, kam patří. Dnes o tyto pravomoci požádám Shromáždění - ale nedostanu je bez vaší podpory. Zavolejte ihned svému

elektorovi! Povězte mu, aby mi dal moc, kterou potřebuji, abych vás mohl chránit! Aby odpadlíci vztekli psi jako je tento, mohli být zahnáni až za nejvzdálenější okraj Terranské sféry!"

Slavnostně se zadíval do kamery, dokonalý obraz poctivého, ustaraného muže, a pak červené světlo zhaslo.

Výkonný tajemník si otřel dlaně o stehna, zašklebil se a obrátil se k Darovi. "Děkuji vám, mladý muži. To zmitání jste načasoval dokonale."

"To vy!" vybuchl Dar. "To vy jste naplánoval převrat!"

"Ne - ale já budu tím, kdo převezme moc. Má-li tady být nějaký diktátor, chci mít jistotu, že to budu já."

"Na záchraně demokracie vám nikdy nezáleželo!"

"Proč to překvapení?" Úsměv na tváři výkonného tajemníka byl laskavý a soucitný - a překypoval opovržením. "Vy ubohý, naivní idiote! Vy jste si vážně myslel, že se kterýkoliv politik skutečně stará o něco jiného než o svou osobní moc?"

Dar na něj zděšeně hleděl.

Pak ho přemohl pocit zoufalství a hněvu. Se zavytím skočil na výkonného tajemníka, prsty zakřivené jako drápy - ale ruce osobních strážců ho strhly zpět a vzápětí v obličeji ucítil chladivý sprej, který naplnil jeho hlavu výpary zaplavujícími jeho mozek temnotou.

Kapitola 12

"JAK JSI UNIKL Z WOLMARU?"

Hlas prorazil pohodlným, teplým hnízdečkem Darova bezvědomí. Do pravého ucha mu někdo zpíval přhloupkým monotónním hlasem, do levého mu cvrkal cvrček, který neměl ani ponětí o rytmu.

"JAK SE TI PODAŘILO OPUSTIT PLANETU WOLMAR?"

"Nasedl jsem do kurýrní lodi," odpověděl Dar po pravdě. Pomalu zvedl víčka a zamžoural proti světlu.

Hned pět různých - červené, modré, zelené, žluté a oranžové - ho zasáhly stroboskopickými záblesky, které neměly pravidelný rytmus - ale jinak nepravidelný, než měl cvrček. Dar jen omámeně zíral.

"JAK SE JMENUJEŠ?"

Bylo to směšné, ale nedokázal na to myslet. Nedokázal myslet na nic jiného než na přání, aby někdo vypnul ta světla. "Nevím!"

"SKVĚLÉ," zapředl neviditelný vlastník hlasu. "KTERÝ Z TVÝCH SPOLEČNÍKŮ NA CESTÁCH BYL TELEPAT?"

"Cože byl?"

"NESNAŽ SE NÁS OKLAMAT! VÍME, ŽE NEJMÉNĚ JEDEN Z ČLENŮ VAŠÍ SKUPINY BYL TELEPAT. A NEPOKOUŠEJ SE NÁM ČÍST MYŠLENKY; SMYSLOVÝ ROZPTYLOVAČ, JEHOŽ VLIVU JSI VYSTAVEN, TI ZABRÁNÍ VYVINOUT MÍRU SOUSTŘEDĚNÍ NUTNOU PRO TELEPATII!"

"Doufejme," zamumlal hlas někoho jiného.

"Nedokážu číst cizí myšlenky!"

"VIDÍŠ?" zahřímá jiný hlas. "SVĚTLA A ZVUKY ÚČINKUJÍ!"

"Nikdy jsem nedokázal číst cizí myšlenky! Nejsem telepat!"

Hlas chvíli mlčel, pak zahřímá: "KDY JSI NAPOSLEDY ČETL CIZÍ MYŠLENKY?"

"Nikdy! Nikdy, tak už mě nechte!"

"Mohl by lhát," zamumlal hlas.

"Ne při takovém vypětí smyslů, jakému jsi ho vystavil," odpověděl druhý hlas. "Ten ubožák nedokáže ani zavřít oči. Nemyslím, že by se dokázal soustředit na vymyšlení lži."

"To je druhý účel toho zařízení," připustil první hlas. Pak znovu zahřímá: "NAŠI AGENTI TĚ SAMOZŘEJMĚ SLEDOVALI CELOU CESTU Z WOLMARU NA TERRU. JAK JSI PŘINUTIL TODA TAMBOURINA, ABY TI POMÁHAL?"

"Nenutil jsem ho! K ničemu jsem ho nenutil!" Pak si Dar najednou uvědomil, že by tím mohl přitížit Whiteyovi, a dodal: "Oklamal jsem ho!"

"On je pouhý básník," zamumlal druhý hlas. "Pravděpodobně je to pravda. Kromě toho, raději by ses měl vrátit k původní otázce, než zase upadne do bezvědomí."

Darovi přeběhl mráz po zádech.

"Dobře," zamumlal hlas a pak řekl: "KDO VE VAŠÍ SKUPINĚ BYL TELEPAT?"

"Žádný tam nebyl! Žádní telepaté nejsou! Nikdy žádní nebyli!"

"MY TO VÍME LÉPE," odpověděl hlas opovržlivě. "KDO TO BYL?"

Blýskající světla se zakusovala do jeho mozku, tisícihertzový tón se provrtával od jednoho jeho ucha k drahému, zatímco náhodné cvakání házelo klacky pod nohy každé myšlenky, kterou se pokusil sledovat. "Nemohu uvažovat!" zasténal Dar. "Nedokážu přemýšlet, kdo by to mohl být! Pro všechno na světě!"

"MŮŽE BÝT. VÁŽNĚ ČEKÁŠ, ŽE TI BUDEME VĚŘIT...?" Hlas zmlkl uprostřed věty. "KDO JE TO? VYHOĎTE HO ODSUD!"

"Moje pověřovací listiny, pánové." Byl to odpudivý hlas a zněl stále silněji, jak se jeho majitel blížil. "Pokud pochybujete o jejich pravosti, můžete si mne prověřit přes počítač."

"Proč?" odfrkl si druhý hlas. "Stejně jsou z počítače... Hlavní mučitel?"

"U pana Horacia Bocella, ano."

"Vždyť je jen miliardář, ne politik! Na co on potřebuje mučitele?"

"Většinou kvůli průmyslové špionáži."

"PRŮMYSLVÝ BLÁZINEC," odsekl nejbližší hlas. "JE TO JEDEN Z TĚCH POTRHLÝCH MILIARDÁŘŮ, KTERÍ SE OBLÉKAJÍ DO BRNĚNÍ A PŘEDSTÍRAJÍ, ŽE JE POŘÁD JEŠTĚ STŘEDOVĚK."

"Ale nemůžeme přece dovolit kdejakému civilistovi, aby sem přišel a -"

"PROČ NE? MOŽNÁ MÁ ZROVNA TEN SPRÁVNÝ OTVÍRÁK, KTERÝ POTŘEBUJEME. ODLOŽTE SI KABÁT A PUSŤTE SE DO PRÁCE, PANE RICCI."

"Ehm, děkuji vám, pánové. Kde je věšák? Aha, tady. Tak, teď kudy k obě... ehm, zadrženému? Aha, tady jsou dveře..."

Otec Marco! Dar div že nezavýskl radostí při pomyslení na známý obličej. Ale ovládl se; nějaký blikající zbyteček zdravého rozumu mu říkal, aby nevypouštěl kočku z pytle.

Kněz se objevil v jeho zorném poli. "Takže, příteli! Kdy jsi přestal být telepatem?"

"Kdy jsem... nikdy!"

"Takže jím stále jsi!"

"Ne, samozřejmě, že ne! Nikdy jsem -"

"Kdy jsi poprvé zjistil, že jsi telepat?"

"Nikdy, přísahám! Nikdy!"

"Kdy ses začal stýkat s telepaty?"

"Nikdy! Nikdy!"

"Vzdoruje," povzdechl si otec Marco. "Přesně toho jsem se obával. No, vypneme tyhle světla a zvuky - stejně nejsou k ničemu."

"ALE... ALE, PANE RICCI..."

"Vypněte je, říkám! Žádnou odpověď jste z něj s jejich pomocí nedostali - a mne přivádějí k šílenství! Vypněte je!"

"NO... DOUFÁM, ŽE VÍTE, CO DĚLATE..."

Světla pohasla a zvuky utichly. Dar div neplakal vděčností.

"Tak! Vyzkoušíme staromódní metody!" Otec Marco si zammul ruce a ve světle se objevili dva obři. Každý z nich byl větší než Dar a velice svalnatý. To se dalo snadno poznat, protože oba byli do pasu nazí. Navíc byli oba dohola. A oba měli černé masky.

Uvolnili řemeny, které držely Darova zápěstí, kotníky a hrud', a trhnutím ho postavili na nohy. "Ale... co... kam..." zakoktal Dar. Odpověď dostal v příštím okamžiku; vlekli ho k nejbližším dveřím, zatímco otec Marco šel za ním a vykřikoval: "Palečnice! Španělská bota! Železná panna! Skřípec!"

Vtrhli do mučírny; oba muži ho nesli tak rychle, že se jeho nohy sotva stačily dotýkat země. Kolem se mihly rozmazané obrazy pochmurných, zlověstných nástrojů, pokrytých pavučinami a rzí. V tlumeném světle si všiml, že po kamenných stěnách stékají kapičky vody. Pak proběhli dalšími dveřmi a pokračovali křivolakou chodbou.

"Pr... neminuli jsme zrovna místo, kam jste mě nesli?"

"Nikoliv," odpověděla černá maska po jeho pravici. "Ještě ani nejste v taxíku."

A opravdu, když proběhli posledními dveřmi, venku na ně čekalo taxi ve tvaru těhotné kapky a jeho povrch se leskl v matném světle, jež pronikalo do podzemní prostory.

"Nikdo si nevšimne, že tu jste," zavrčel druhý svalovec. "Pořád ještě stěží vědí, že existujete." Otevřel dveře a jeho druh strčil Dara dovnitř. "Ale," vykřikoval mladý muž, "co... proč...?"

"Protože jim Horacio Bocello slíbil místa na své lodi, samozřejmě." Otec Marco se zasunul vedle Dara. "Takové nabídky nedokázali odolat."

"Samozřejmě, že ne," přisvědčil druhý muž a posadil se na přední sedadlo. "Pokud existuje někdo, kdo se chce vrátit zpátky do středověku, pak jsou to právě kati."
"Klidně to můžeš zopakovat pětkrát," přisvědčil jeho druh a nasadil si na hlavu řidičskou přilbu. "Ta změkčilá světla a zvuky, kapající voda - fuj! Já chci slyšet, jak praskají kosti!"
Jeho parták zavřel dveře a poradil mu: "Už můžeš přestat hrát."
"Dobře." Druhý muž si ulehčeně oddechl. "Jak já tuhle práci nenávídím. Já, který nedokážu ani nastražit pastičku na myši! Jen mi dejte příležitost uniknout z téhle nechutné společnosti!"
"Dali jsme vám ji," připomněl mu otec Marco. "A vy jste po ní skočil."
Taxi vyrazilo ze stinné jeskyně do podvečerního slunečního světla a pak se vzneslo vzhůru k oblakům pozlaceným západem slunce a průmyslovými zplodinami.
Dar se rozhlédl kolem a poznal plyšové čalounění a počítačem řízený bar. "To není taxi - to je Bocellova limuzína!"
"Na to bych nikdy nepřišel." Právý katův pacholek si strhl masku. "Pro mne akvavit, ano?"

Kapitola 13

'Taxi' se sneslo dolů a přistálo na Bocellově zadním trávníku, hned vedle protáhlé kopule, právě tak velké, aby ukryla menší kosmickou loď. Sotva Dar vystoupil, Lona se k němu vrhla a objala ho silou, která by způsobila ustřel i medvědu grizzlymu. "Díky bohu, že jsi v pořádku! Dělali jsme si o tebe takové starosti!" Potom ucouvla, podržela si ho na délku paží a on si s úžasem všiml, že má v očích slzy. "Ty ubohý, statečný, milý hlupáčku! Až se budeš příště chtít položit na obětní oltář, udělej to pro něco, co za to stojí, ano?"
Dar nedokázal sebrat dost sil, aby jí odpověděl; byl příliš zaneprázdněn padáním do hlubiny jejích očí. Zjevně si jeho existence přece jen všimla...
Pak ho Whitey poplácal po zádech a Sam se natáhla, aby ho políbila na tvář. "Měli jsme vědět, že tě systém spolkně!" Zašklebil se na ni a stiskl jí ruku. "Jo, ale nenechali jste ho, aby mne sežvýkal a vyplivl!"
"Ne." Sam se zavěsila do Horacia a zářivě se na něj usmála. "Ne, nenechali."
"Nu, nechte si trochu chvály pro skutečného hrdinu osvoboditele," zasmál se Horacio a popleskal otce Marka a jednoho z katových pacholků po zádech. "Já jsem pouze dodal dopravní prostředek a kód pro vniknutí do Camelonu!"

Rychle, převlékněte se, hoši - poslední raketoplán startuje za deset minut."

Katovi pacholci se zašklebili a odkráčeli.

"Dobrá práce, otče," přisvědčil Whitey. "Nechápu, jak se vám podařilo ošálit skutečné mučitele."

"Otec Marco pokrčil rameny. "Nic na tom nebylo, když počítač potvrdil, že jsem v pořádku."

"Jo." Dar se zamračil. "A jak se vám podařilo zařítit tohle?"

"To moje šikovná vnučka," povzdchl si Whitey. "Pokaždé, když si nad ní zoufám, že nedokáže stvořit sonet, udělá něco takového."

"Ach, nebylo to nic světoborného," řekla Loná rozmrzele. "Jen jsem trochu vylepšila stávající program, to je vše."

"Jen ho 'trochu vylepšila' tak, že se jméno otce Marka ocitlo na seznamu prověřených osob," opravil ji Whitey.

Dar vytřeštil oči. "Jak se jí podařilo dostat přes bezpečnostní bloky?"

"Obchodní tajemství," odsekla Lona rychle, "ačkoliv pořád nechápu, proč kolem toho děláte tolik řeči. Víte přece, že počítače jsou sice rychlé, ale bystří ti ubožáčky příliš nejsou."

Oba 'katovi pacholci' se vrátili, oděni v plyšových kombinézách, a Horacio s nimi vykročil ke kopuli. "Teď rychle vzhůru na palubu - ztrácíme čas! Pokud sebou nehodíme, výkonný tajemník se stane výkonným diktátorem a my nedostaneme povolení opustit Terru! Rychle, rychle - Překrásný nový svět čeká!"

Myslel to doslova - Překrásný nový svět bylo jméno, kterým tucet plutokratů pokřtilo FTL kosmickou loď nově zakoupenou z vládních přebytků. (Na památku Shakespearovu, nikoliv Huxleyovu). Když přistávali, viděli ji ležet uprostřed Mare Serenitatis; půl kilometru dlouhá a čtvrt široká, lesknoucí se jako příslib budoucnosti. Přistáli poblíž a sestoupili do podzemní chodby se stěnami potaženými běžovou látkou a vínově rudým kobercem na podlaze. Horacio je pobízel ke spěchu, dokud se chodba nerozšířila v okrouhlou prostorou se dvojími dveřmi v protější stěně. Dveřmi procházela dlouhá řada lidí v pevných kombinézách a s batohy na zádech, aby se nechali vynést polem negativní gravitace vzhůru.

"Tam nahore je loď," vysvětlil Horacio. "Nakládání už musí být skoro u konce. Jste si jistí, že se k nám nechcete připojit?"

"Já půjdu." Sam se na něj zářivě usmála. "Kamkoliv půjdeš ty."

Něžně jí úsměv oplatil. "To je velice dojemné, má drahá, zvláště když si s sebou neberu své peníze. Ale vážně, nemyslím, že bys byla příliš šťastná v naší primitivní společnosti se starým kozlem na krku."

"Mně to připadá skvělé," opáčila Sam. "Kromě toho, budu přece vznešená lady."

"Na velice větrném hradě," připomněl jí, "bez ústředního topení a klimatizace. Bez tekoucí vody a kanalizace. V patřičné róbě tam v zimě po ránu bude velice chladno - a umyvadlo bude zamrzlé."

"Zvyknu si na to."

"Ne, nezvykneš. Vlastně prakticky přestaneš existovat, ještě než na planetě přistaneme; stejně jako my všichni.

Usedneme pod mozkový skener a necháme si z mysli vymazat všechny vzpomínky na technické noční můry civilizace. Pak nám budou implantovány falešné vzpomínky; každý z nás si v minulých letech vyvinul svou vlastní osobnost pro Společnost. Cestou si tyto imaginární vzpomínky zaznamenáme a poté, co si necháme vymazat pravé vzpomínky, nahrajeme si je zpátky do mozku. Nebudeš si pamatovat Sam; budeš si pamatovat jen lady Loguirovou."

"Lady Loguirovou! Ach!" vydechla Sam a přitiskla se k němu. "To zní nádherně. Zapomeňme na Sam; stejně jsem ji nikdy neměla moc ráda."

"Já ano," povzdchl si Horacio, "ale věřím, že lady Loguirovou budu milovat stejně. Tak dobrá, zlato, teď jsi jednou z nás - jednou z Romantic Emigrés. Jakmile opustíme Solární soustavu, vstoupí v platnost naše nová jména. Chce se k nám připojit ještě někdo?"

Lona něco zašeptala do ucha otce Marka. Kněz se zamračil, zavrtěl hlavou a něco jí šeptem odpověděl. Znovu mu něco zašeptala a na jeho tváři se rozlil úsměv. Vystoupil dopředu a stiskl Horaciovi ruku. "Nádherná vyhlídka! Jdu do toho také, děkuji!"

Horaciův obličej se rozjasnil, ale jeho jazyk byl opatrnější. "Jste si jist, otče? Vím, že jste katodián, a to značí, že jste buďto vědec nebo technik. I vám budeme muset vymazat většinu vzpomínek, alespoň ty, které mají něco společného s technikou. Nechceme, aby naše nová společnost byla skrze jakékoliv spojení pokračováním této dekadentní, materialistické civilizace."

"Víc než technikem jsem knězem," ujistil ho otec Marco, "a kněz s vámi souhlasí: materialismus je znečištění."

"Promiňte," řekla Lona. "Musím si zavolat." Velice svůdným způsobem se odvinula do nejbližšího boxu. Darovy oči se jí snažily následovat; skoro cítil, jak se snaží vytrhnout ze svých důlků.

"Skvěle!" Horacio stiskl otci Markovi ruku a zašklebil se od ucha k uchu. "Alespoň naše kolonie bude mít skutečného kněze! Jak by se vám líbilo být arcibiskupem, otče?"

"Bojím se, že takové rozhodnutí není na nás." Otec Marco se pobaveně usmál. "Ale nevádilo by mi stát se opatem."

"Hned, jakmile vám postavíme klášter," ujistil ho Horacio. "Ale pořád si myslím, že bych vám mohl zajistit biskupskou mitru; zavolám papeži, hned jak odstartujeme."

Otec Marco se zamračil. "Bojím se, že není tak snadné získat svolení hovořit s Jeho Svátostí."

"Pro mne ano; chodili jsme spolu do školy. Jste si jistí, že nikdo jiný s námi nechce?"

Dar zavrtěl hlavou. "Ale stejně vám děkuji, pane Bocello."

"Já také," přisvědčil Whitey. "V současnosti se příliš dobře bavím. Ale děkuji ti za nabídku, Cello."

Lona se vrátila stejným způsobem, jak odešla. "Nezapomněli jste na pana Stroganoffa?"

"Můj bože!" zvolal Dar zděšeně. "Byl naším producentem - budou si myslet, že má na svědomí celý plán! Co s ním udělají - budou ho mučit, nebo ho zabijí?"

"Ani jedno, ani druhé," ujistil ho Horacio, "alespoň ne, pokud byl můj šofér vynalézavý jako obyčejně."

"Byl."

Otočili se a uviděli Stroganoffa, který k nim supěl chodbou. "Děkuji, že jste mne unesl, pane Bocello," řekl zadýchaně.

"Pravděpodobně jste mi zachránil život."

"Potěšení je na mé straně," ujistil ho Horacio. "Omlouvám se, že to bylo tak neformální, ale situace si žádala rychlou akci. Řekli vám o našem podniku, pane Stroganoffe?"

"Samozřejmě řekli a přeji vám hodně štěstí ve světě, který objevíte. Rád bych se k vám přidal, pokud bych si s sebou mohl vzít 3DT kameru a zase se vrátit zpátky - ale pochopil jsem, že nechcete žádnou techniku objevenou po roce 1300."

"S výjimkou plátového brnění, ano. Ale jste pevně rozhodnut, pane Stroganoffe? Tady vám mnoho budoucnosti nezbyvá."

"Na Teře ani na Luně ne," přisvědčil Stroganoff. "Ale rád bych se na pár let zastavil na Wolmaru; je tam jeden člověk, se kterým bych si chtěl popovídat."

Dar se ušklíbl.

Horacio pokrčil rameny. "Jistě. Nám je v podstatě jedno, kudy opustíme Terranskou sféru; jeden vektor je stejně dobrý jako druhý."

"Jste si jist, že si kvůli mně nezaletíte?"

"Ne, vůbec ne, protože nevíme, kam vlastně letíme. A uděláme všechno pro to, aby to nevěděl ani nikdo jiný. Poté, co opustíme Wolmar, změníme směr; ale nerozhodneme, kam zamíříme, dokud nebudeme z dosahu našich komunikačních prostředků. Založíme 'ztracenou kolonii', která ztracená zůstane."

Dovnitř vešel muž v uniformě a zastavil se před Horaciem. "Kapitán dává pozdravovat, pane, a má nějaké novinky - přímo z 3DT. Shromáždění právě odhlasovalo výkonnému tajemníkovi pravomoce výjimečného stavu a titul 'výkonného direktora'."

"To zní zlověstně," zabručel Horacio. "Myslím, že bychom měli raději odstartovat, dokud ještě můžeme. Sbohem, dobří lidé!"

Následovala mnohá objetí, stisky rukou a polibky. Sam se podívala na Dara a v očích měla slzy. "Sbohem, hnipouši, a hodně štěstí! Nenech je, aby tě dostali!"

"Budu kopat a ječet až do posledního okamžiku," slíbil Dar. "Mimochodem, co je to 'hnipouš'?"

"Někdo, kdo jen sedí na zadku a žije ze svého podílu na HNP - hrubém národním produktu, aniž by se snažil něčeho dosáhnout. To ty ale nebudeš, že ne?"

"Ne, pokud tomu dokážu zabránit," ujistil ji Dar.

Pak si ji odvedl Horacio, odvedl si je oba. Jednou rukou objímal Sam kolem ramen, zatímco mluvil k otci Markovi: "Jsem tak rád, že jste se rozhodl přidat se k nám, otče! Koneckonců, jaký by to byl středověk bez mnichů a klášterů?"

Vstoupili do výtahové šachty a Sam se otočila, aby zamávala. Pak je pole odneslo vzhůru, z dohledu.

Whitey poplácal Dara po ramenou. "Vzhůru na pozorovatelnu, rychle! Tenhle start chci vidět!"

Rozběhli se k menší výtahové šachtě na druhé straně chodby a jí se nechali vynést do pozorovací věže. Byla to prostorná, okrouhlá místnost s tlustým kobercem pod nohama a ještě tlustšími okny. Vlastně tam nebylo nic než okna kolem dokola a průhledný strop nad jejich hlavami. Dar se rozhlédl po lunárním povrchu venku, bláznivém vzoru jasu a temnoty. "Zajímalo by mne, proč prostě nepostavili kopuli z průhledného materiálu?"

"Z prozaického důvodu - takhle to bylo levnější." Whitey ukázal na obrovský stříbrný doutník nějakých čtyři sta metrů od nich. "Odlétá, děti."

Mlčky se dívali, jak se Překrásný nový svět odpoutává od lunárního povrchu a stoupá vzhůru, dál a dál, sevrkává se z monstra, které zakrývalo půlku nebe v nádherný letící vršek, stále se zmenšuje a zmenšuje, až je doopravdy velký jako doutník, pak jako cigareta, zápalka, a nakonec to byl jen zářící bod. Náhle jeho záře zesílila, proměnil se v aktinickou jiskru, která vrhla na podlahu slabé stíny tří pozorovatelů a rychle se vzdalovala po nebi.

"Zážeh," zašeptala Lona. "Zapnuli meziplanetární pohon."

Jiskra se pohybovala stále rychleji a rychleji, dokud z ní nebyl jen proužek světla, mířící k neviditelné oběžné dráze Pluta; miniaturní slunce chýlící se k západu.

Když se proměnila v pouhou hvězdičku mezi milionem jiných, s povzdechem se odvrátili. "Doufám, že to dokážou." Dar se smutně usmál. "Zajímalo by mě, jestli se jim skutečně podaří vybudovat tu svou potrhlou společnost."

"Něco mi říká, že podaří," zabručel Whitey. "Když si Horacio něco usmyslí, jako by se to stalo. Jen doufám, že přesto budou šťastní."

"Já také." Dar se zamračil. "Zvláště otec Marco. Jak chce založit katodiánský klášter, když mu z mozku vymažou všechny znalosti o technice?"

"Ach, s tím bych se netrápila," zamumlala Lona a potměšile se usmála.

Whitey se na ni přísně podíval. "Drahá vnučko, přestaň si olizovat smetanu z vousů a prozrad' mi, co jsi zase vyvedla!"

"Jen jsem si pohrála s počítačem Překrásného nového světa, dědečku - není těžké získat ten správný kód, když víš, co říct ústřední paměti."

"Ne, vůbec ne - jenom je třeba se předtím dostat přes několik tuctů systémových bezpečnostních bloků!"

Lona pokrčila rameny. "K tomu stačí trochu základní logiky."

"Ano, a čím jdeš hloub, tím je základnější. Tak co jste si ty a Překrásný nový svět pověděli?"

"Hm, jen jsem ho přesvědčila, že otec Marco je jediný člověk na palubě, který má být jen sebemenší šanci ho opravit, kdyby se něco pokazilo. Okamžitě pochopil a slíbil mi, že až bude posádce promazávat mozky, otce Marka přeskočí."

Whitey se suše usmál a přikývl. "Divil jsem se, proč se do toho najednou tak hrnul. Pochopil bych, že katodián opouští civilizaci kvůli církvi - ale opustit techniku je něco jiného."

"Napadlo mě, že by měli mít nějaké spojení s realitou," přisvědčila Lona. "A jediné místo, kde by se mohlo udržovat a neprosáknout do celé společnosti, je za zdmi kláštera."

"Jak nezištné a dobročinné," zamumlal Whitey.

Lona pokrčila rameny. "Prostě se tak bavím s počítači, dědečku."

"Dobře, vychutnej si to, dokud můžeš." Whitey si povzdechl. "Mám pocit, že naši noví lordi a páni nebudou mít příliš pochopení pro legraci - zvláště v tvém pojetí."

"Jo, na budoucnost tady jsem nemyslel." Dar se zamračil. "Možná, že Horacio a jeho kumpáni nejsou zase tak potrhli."

"Tady teď asi bude trochu nuda," přisvědčila Lona. "Právě proto jsem si před chvílí odskočila k telefonu, dědečku."

Promluvila jsem si s počítačem Terranské banky a převedla jsem všechna tvá aktiva na Maximskou banku."

Ve Whiteyově obličejí se rozlil potěšený úsměv. "To bylo důmyslné, dítě!"

Dar se zamračil. "Na Maximu? To je ta planetoida, kde postavili Fesse? Říkal, že je to jen kus holé skály!"

"S továrnami na výrobu robotů," připomenula mu Lona, "což zahrnuje i počítačové továrny. A počítačové technici jsou experti přes kybernetiku - tedy lidé jako já."

"Ale já myslel, že se chceš oddat životu v úpadku."

"Udělal bych to, kdyby to bylo možné - ale pokud si mám vybrat mezi tím a hraním si s obvody a programy, jsou mé představy o zábavě jasné. Kromě toho, Maxima není daleko od Terry; tu a tam si můžu odskočit na mejdan."

"Tak proč jsi převedla peníze na Maximu? Všechny?"

"Protože Maxima je jediná planeta, která dokáže zabránit centrální vládě, aby si hrála s jejich počítači," vysvětlila Lona.

"Tímto způsobem si ochráníme své peníze - nemluvě ani o soukromí."

"O soukromí? Myslíš, že by mohlo být ohroženo naše soukromí?" Dar se zamračeně podíval na Whiteye. "Opravdu si myslíte, že to tady bude tak zlé?"

"Říká se tomu policejní stát," vysvětlil Whitey. "Jsem si jist, že do něj miní zahrnout i Maximu - teoreticky."

"Ale prakticky nikdy," ujistila ho Lona. "Rozhodně ne, pokud do toho budou mít co mluvit maximské počítače."

"Jestli ty nejsi jablko z našeho stromu!" Whitey se zašklebil. "Tvoje máma by řekla, že jsi stejná, jako ona. No dobře, pokud je Maxima tím místem, které tě k sobě táhne, raději vyrazíme hned." Vytáhl vysílačku a stiskl tlačítko. "Měl by se objevit brzy." Pak se obrátil k Darovi. "A co vy? Chcete odvézt?"

"Ano, chci, děkuji vám - velice vám děkuji."

"Myslel jsem si to. Měl byste se vrátit na Wolmar. Strana LORDI příliš dlouho prohlašovala, jak jsou hraniční planety neefektivní a jak bychom je měli odříznout a ponechat samy sobě. Možná je teď čekají těžké časy, ale alespoň si zachovají svou svobodu."

Dar přikývl. "Myslel jsem na to. Vlastně jsem přesvědčen, že generál Shacklar - náš guvernér - s něčím podobným počítal už dávno. Stejně jako Myles Croft na Falstaffu."

"Ano, vím, že Myl byl vždycky připraven utrhnout se a osamostatnit, takže nepochybuji, že ten váš generál Shacklar také. Ale měl jsem za to, že se tam neplánujete vrátit."

Dar se zamračil. "Jak jste na to přišel?"

"Protože jinak byste využil Horaciovy nabídky a svezl se se Stroganoffem. Tak co se děje? Ochutnal jste luxus a rozhodl jste se zůstat mu nablízku?"

"Teď jste mne odhalil," připustil Dar. "Jak se vám to povedlo?"

"Věřte mi to nebo ne, i já byl kdysi mladý."

"Vtip je v tom věřit, že byl vždycky starý." Lona se přitočila trochu blíž k Darovi a jemu se začalo zdát, že cítí její přítomnost jako fyzický tlak. Oči jí jen hrály; pozorovala ho s úsměvem, který byl tajemný a pobavený zároveň. "Kam se chystáš ty?"

"Někam, kde už nikdy neuslyším o mezihvězdném spiknutí telepatů," odpověděl Dar.

"Ano, to byl jejich mistrovský kousek, že?" Whitey se zasmál. "Nikdy v životě jsem neviděl, že by Velká lež účinkovala tak dobře - uvěřili jí dokonce i někteří z lhářů! Strašně rád se dívám, jak se výmysly vymykají veškeré kontrole!"

"Hm, to nebyl tak docela výmysl," zabručel Dar. "Bylo v tom zrno pravdy."

Whitey se na něj překvapeně podíval. "Jste si tím jist?"

"No, dávalo by to smysl, ne?" Dar rozhodil ruce. "Pod vším tím povykem a shonem by přece mohl být alespoň jeden skutečný telepat."

"Možná, že mohl." Lona ho obdařila nanejvýš skeptickým pohledem. "Jestli by ale byl, je docela jiná věc. Co se telepatie týče, pokud nemá integrované obvody, tak na ni nevěřím."

"A to se týká jen telepatů?" Dar ji skeptický pohled oplatil. "Měl jsem dojem, že takhle posuzuješ všechno."

"Něco pravdy na tom je," připustila Lona. "Nemám příliš pochopení pro sny, pokud se je někdo nepokouší proměnit ve skutečnost. Telepatie jako sen, jistě, proč ne? - Pokud se někdo pokouší vynalézt, jak by se to dalo zařídit. Nebo nadsvětelné rádio, nebo třeba přebudovat vazby v jediné molekule tak, aby se z ní stal elektronický obvod."

Darův skeptický pohled se změnil v krajně pochybovačný. "Tohle jsou tvé představy o snech?"

"Hm, řekněme těch, o kterých jsem ochotná mluvit veřejně." Znovu se zatvářila pobaveně a tajemně zároveň a její oči se upřely na něj. "Ty snad žádné nemáš?"

Dar se zamračil a odvrátil pohled k pusté, drsné lunární planině. "Ne... právě teď jsem na tom s nimi dost špatně. Jediné, co mě napadá, je dostat se co nejdál od Terry, dokud to jde."

Z nebe se snesla baňatá, poďobaná kapka a usadila se nad letovým tunelem, který před chvílí použil Překrásný nový svět. Sotva ucítil loď, vysunul se, propátral ji, automaticky vyhledal její vzduchovou propust, zkusmo se jí dotkl a pak se k ní pevně přimkl.

"Je tady Fess," oznámil Whitey. "Vzhůru do bezpečí, mládeži."

Vrátili se k výtahové šachtě a sestoupili dolů do chodby. Cestou k bráně, celých čtyři sta metrů, nikdo z nich nepromluvil; všichni byli pohrouženi do svých vlastních myšlenek. Každý z nich si uvědomoval, že Terru opouští navždy. Ačkoliv si Lona plánovala tu a tam ji navštívit, hlubší starosti si o ni nedělala. Koneckonců, vyrostla mezi hvězdami a Matička Země pro ni byla vždycky jen extravagantní příbuzná, kterou člověk navštěvuje, když si chce užít. Dar nikdy dřív na Teře nebyl a nijak zvlášť netoužil navštívit ji znovu; ale Whitey se tam narodil, byl na mateřské planetě všeho lidstva vychován. Měl na ni své vzpomínky, mnoho vzpomínek, ale nyní se pro něj tato trojjediná bohyně změnila: Hekaté přestala být matkou i milenkou a stala se pouze vraždkyní. Kdyby se vrátil zpátky do jejího náručí, čekala by ho smrt. Děti to nevěděly, protože nevěděly, co chce udělat, ale on ano.

Zastavili u vchodu výtahové šachty a skrze vzduchovou propust se vznesli do Fessova známého nitra. "Zase doma," povzdechl si Whitey, "nebo alespoň v to, co nám ho teď nahradí... Fessi, dal bych si sklenici pravé skotské, ano? Rád bych ji vypil na rozloučenou."

"Jistě, pane Tambourine. Lono? Dare?"

"Myslím, že v tuto chvíli by nejlépe vyhovoval vermut," usoudil Dar.

"Vodu," řekla Lona pevně, "alespoň dokud nebudeme na cestě." Usadila se do akceleračního křesla a připoutala se.

Dar se posadil do křesla vedle ní. Bar tiše zacinkal a vyplívl sklenice s objednanými nápoji. "Ne, zůstaň na místě, Whitey."

Bard se s vděčným povzdechnutím uvelebil na křesle za Darem. Zapnul si bezpečnostní pásy a pak - nepřítomně, s očima upřenými na obrazovku ukazující Terru, obrovskou proti hvězdám - přijal od Dara svou sklenici.

"Jaký kurz mám nastavit?" zeptal se Fess tiše.

"Okamžik rozhodnutí," řekla Lona Darovi. "Kam chceš jít?"

Dar se jí zhluboka zadíval do očí. Neodvrátila pohled, její víčka se ani nezachvěla. Její zornice jako by byly stále větší a větší...

"Kamkoliv půjdeš ty," řekl Dar měkce.

Lona seděla bez hnutí a mlčky.

Pak řekla: "Víš to jistě?"

"Ano," odpověděla Dar. "Naprosto jistě."

Pak zase seděli mlčky a bez hnutí a dívali se jeden druhému do očí.

Whitey si odkašlala a řekl až příliš nahlas: "Hm, víš, jaké to je, Fessi - když je člověk mladý a tak."

"V mých databankách jsou na to odkazy," přisvědčil hlas.

"Odcházíš do svého malého snového světa," vysvětlil mu Whitey, "třebaže si myslíš, že zůstáváš v tom skutečném. Na nějaký čas tě pohltní romantika a nevnímáš příliš dobře, co se děje kolem tebe."

"Něco jako uměle vzbuzené změny ve vědomí?"

"Ano, drogy se to snaží imitovat, máš pravdu - ale víš, za co stojí imitace. Tak či tak, co se reality týče, budou chvíli tak trochu mimo, takže zůstává na nás stařících, abychom drželi věci pohromadě, dokud se neprobudí z toho svého transu."

"Jak miníte držet věci pohromadě, pane Tambourine?"

"No, nějaký čas se budu jen tak potloukat po Terranské sféře, nechám se unášet okolnostmi a budu se toulat, jak jsem to dělal vždycky, zpívat nevinné, nepolitické písničky - a postupně se blížit k Wolmaru."

"K Wolmaru? Ale proč?"

"No přece abych se zase setkal se Stroganoffem - a s tím Chollym, kterým je Dar tak nadšený. Připadá mi, že by mohli mít nějaké dobré nápady. Ale nemohl jsem to udělat tím nejjednodušším způsobem a svést se s Horaciem. Chci říct, mám přece jistou zodpovědnost. Musím dohlédnout, aby se ty dvě hrdličky dostaly do bezpečí a usadily se, a teprve potom se můžu vypařit. A jak to tak vypadá, bude jim to trvat dlouho..."

"Myslela jsem, že miluješ Sam," řekla Lona nakonec.

Dar zavrtěl hlavou. "Ani trochu - alespoň ne potom, co jsi přišla ty. Byla dobrý spojenec, když se věci daly do pohybu - ale zamilovat se do ní? Ne. To bych nedokázal."

"Tak?" řekla Lona suše. "A proč ne?"

"Protože bych se nedokázal milovat s někým, kdo dokáže číst mé myšlenky," odpověděl Dar.

Lona seděla po několik sekund mlčky. Pak řekla: "Sam? Skutečný, živý telepat pod vším tím povykem a shonem?"

"Korelace jsou dosti zřejmé," ozval se Fess, "je-li všechno, co jste mi řekli, přesné. Věděla přesně, kde nalézt dokumenty v zavazadlech Bhelabherova štábu, dokázala otevřít kombinační zámek, který neznala, a vyvést Dara z vězeňského labyrintu na Falstaffu, pak ta její reakce na hony na čarodějnice... Překvapivé na tom je jen to, že si toho nikdo nevšiml dřív."

"A že Fess zná všechna fakta." Lona se podezřívavě podívala na Dara. "Netušila jsem, že jste se vy dva tak spřátelili."

"Je velice trpělivý posluchač," odpověděl Dar pohotově.

"Ale nikdo mu neřekl, aby určil identitu pravděpodobného telepata." Podezřívavý pohled se změnil na vypočítavý.

"Kdy jsi na to přišel?"

"Hned jak mě otec Marco vytáhl od výslechu. Uvědomil jsem si, že by se sotva obtěžovali se všemi těmi světly a zvuky, kdyby se doopravdy nebáli, že někdo bude číst jejich myšlenky - takže doopravdy věřili, že telepat existuje a že je to někdo z nás. Pak jsem si na to vzpomněl, když jsem viděl, jak se ta podezřívavá, a priori nepřátelská Sam, na první pohled zamilovala do Horacia Bocella. To jí vůbec nebylo podobné. Musela na něm vidět něco, co nám ostatním zůstalo utajeno - a existoval jen jediný způsob, jak to mohla udělat."

"Nakoukla do jeho mysli." Lona našpulila rty a přikývla. "Ano, láska na první, nicméně důkladný, pohled. Chápu."

"Ale výkonný direktor neuvěřil, že nejsi telepat," připomenul Fess. "Bezpochyby tě bude honit až do konce svého

života - a po něm jeho následníci. Telepat by mohl diktátorovi prokázat nedocenitelné služby."

"Jo, také mě to napadlo. Ale myslím, že když si najdu nějaké tiché místo a budu žít klidným životem, pravděpodobně budu docela v bezpečí. Samozřejmě, budu muset podniknout základní bezpečnostní opatření, jako třeba změnit si jméno..."

"Jak si ho změniš?"

"Ale, nic komplikovaného; jsem teď tak trochu unavený." Dar si povzdechl a natáhl se v křesle. "Vezmu prostě svoje skutečné jméno a udělám nějaké změny - třeba d'Armand místo Dar Mandra, nebo něco takového." Obrátil se na Lonu.

"Ty by ses nad tím také měla zamyslet - jsi také na seznamu."

"Ano," řekla a v očích se jí zablesklo. "Já vím."

"Takže si změniš jméno?"

"Ano, myslím, že změním," řekla. "D'Armandová se mi docela líbí."